

Jornada de comunió eclesial del clergat

La parròquia de la Bonanova va acollir la celebració eucarística.

Preveres i diaques de la província eclesiàstica de Barcelona van commemorar plegats el 40è aniversari de la cloenda del Vaticà II

Amb el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II com a teló de fons, bisbes, preveres, diaques i seminaristes de les diòcesis germanes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa es van aplegar el 2 de gener passat en una nova jornada de comunió i de fraternitat eclesials. La conferència del Dr. Salvador Pié sobre *Els continguts essencials del Concili Vaticà II i la seva actualitat*, així com la celebració eucarística a la parròquia de la Bonanova van ser els plats forts d'una jornada que va comptar amb 282 inscrits i que va estar presidida en tot moment pel caliu i la familiaritat dels que fins fa tot just un any i mig havien constituït un mateix presbiteri diocesà. En les seves paraules inicials, Mons. Lluís Martínez Sistach va informar a grans trets sobre la realitat de les tres diòcesis i va destacar, entre d'altres coses, la proposta que la Mare de Déu de la Mercè no sigui únicament la patrona de l'arxidiòcesi de Barcelona sinó també de la recentment creada província eclesiàstica barcinonense.

Pàg. 17 i 18

en primer pla

La tortura, assignatura pendent

En ple segle XXI i en un context marcat per l'elevada sensibilització en el camp dels drets humans, la tortura continua sent una assignatura pendent. En els darrers anys sembla fins i tot que ha augmentat l'ús dels maltractaments i els mètodes coercitius a presons i centres secrets de detenció, sobretot arran dels tràgics esdeveniments de l'11-S. La caiguda de les Torres Bessones de Nova York no només va provocar i provoca la mort de milers de persones, sinó que ha suposat la caiguda progressiva de certes conquestes en matèria de drets humans. La tendència en l'àmbit internacional és la de sacrificar els drets humans fonamentals de la persona per tal de garantir una seguretat més gran.

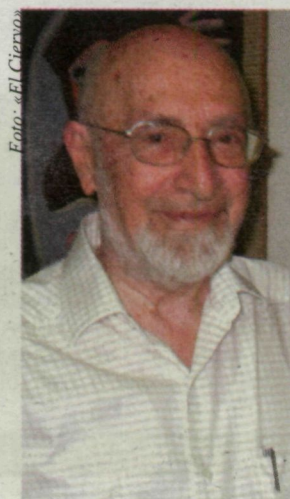
Pàg. 3, 4 i 5

Marxa per la pau de Sant Egidi

La Comunitat de Sant Egidi va convocar l'1 de gener passat la ja tradicional marxa per la pau a Barcelona, Manresa i Tarragona. La iniciativa va comptar amb l'adhesió de diversos grups i associacions, entre elles l'associació per les Nacions Unides, Càritas diocesana de Barcelona, la Fundació Alfons Comín, la Fundació Joan Maragall, la Fundació Pere Tarrés, la Comunitat de Jesús i Justícia i Pau. La Comunitat de Sant Egidi també va manifestar la seva adhesió a les paraules que el papa Benet XVI va pronunciar durant la Jornada Mundial de la Pau amb marxes, manifestacions i moments de pregària.

Pàg. 19

Últim adéu al poeta i periodista Llorenç Gomis

El 31 de desembre passat va morir a Barcelona Llorenç Gomis Sanahuja (1924-2005), un dels intel·lectuals catòlics més destacats del nostre país. Als seus 81 anys, continuava en actiu com a catedràtic emèrit de la Universitat Autònoma de Barcelona, articulista setmanal de *La Vanguardia* i codirector, juntament amb la seva esposa Roser Bofill, de la revista catòlica *El Cervo*, de la qual també n'era fundador. El seu funeral, presidit per l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, va congrega el 3 de gener passat més de 400 persones, entre elles el president de la Generalitat, Pasqual Maragall.

Pàg. 27

Sumari

Pàg. 7 El Papa celebra la Jornada Mundial de la Pau

Pàg. 10 Entrevista a Montserrat Rodríguez, missionera al Brasil

Pàg. 23 Elaborat el mapa de la vida consagrada a Sant Feliu de Llobregat

Pàg. 24 Lleida: mor el sacerdot romanès Mihai Diac, de 33 anys

Pàg. 33 Presentat un llibre de reflexions sobre el matrimoni

**Les col·leccions
del Museu
Episcopal
de Vic**

Pàg. 20 i 21

Editorial

Un nou ordre mundial

Aquestes són les primeres festes nadalenques de Benet XVI com a Pontífex, i per tant són els seus primers discursos papals en aquestes dates tan especials, on la humanitat se sent especialment sensible als problemes dels més necessitats i amb un desig més gran de pau per a tots els continents.

El Papa ha parlat amb claredat; no s'ha limitat a bons desitjos i intencions, com la majoria dels missatges nadalenques, plens de tòpics i amb molt poques concrecions. Benet XVI ha demanat un nou ordre mundial, que la humanitat s'uneixi contra el terrorisme, la pobresa, la proliferació d'armes, les malalties i la destrucció de l'ambient. És clar que l'actual ordre mundial no funciona. Després de la desaparició del comunisme als països de l'Est, es van acabar molts anys de guerra freda amb grans amenaces nuclears. Semblava que tot seria molt més fàcil, però el nou ordre mundial que va començar a construir la superpotència nord-americana, que es va erigir ella mateixa com a garant de la pau mundial i com a únic àrbitre universal, sense consultar-ho amb ningú, no va agradar a molts, especialment al món islàmic més radical, que va decidir demostrar la seva força amb el terrible atemptat de l'11 de setembre del 2001 a Nova York. Després, tot ha anat a pitjor. L'Afganistan i sobretot l'Iraq han estat les proves del fracàs nord-americà com a guardià de la humanitat, i el que és pitjor, de la divisió del món occidental, que va veure com el president Bush prenia les seves decisions al marge dels acords de les Nacions Unides.

L'ordre mundial imposat per Amèrica del Nord no funciona, i per això el Papa apel·la a la unitat. Només quan tots els països es posin d'acord, es podran solucionar els grans problemes de la humanitat i es podrà construir un nou ordre amb garanties. Mentre hi hagi qui se senti per damunt del bé i del mal i no necessiti el consens i els acords per actuar, difícilment el nostre món funcionarà correctament.

I aquest ha estat el gran problema dels últims temps. Tothom està preocupat per la pau, pel problema de la fam o de la sida i d'altres malalties, sobretot als països del Tercer Món, o per la degradació del medi ambient, o pel perill nuclear de certes armes tremendament mortíferes. Però a l'hora de la veritat, les grans trobades mundials sobre aquests temes solen acabar pràcticament igual que com van començar. Alguns experts fins i tot diuen que són inútils perquè no s'hi va a debatre ni a pactar res, tots els assistents ja saben per endavant el que hi decidiran i fins on poden arribar. No hi ha un desig sincer de millorar les coses, perquè gairebé ningú no vol cèder en les seves pretensions o en el seu protagonisme dins del món, i perquè a més sol haver-hi un egoisme bastant pronunciat per part dels països rics a l'hora de resoldre els problemes dels més necessitats.

En la missa d'Any Nou, dia que l'Església celebra la Jornada Mundial de la Pau, el Papa va tornar a insistir sobre les mateixes qüestions afegint-hi algunes dades més. Benet XVI va instar els països al desarmament nuclear i a utilitzar els diners que es gasten en armament en inversions d'ajuda al desenvolupament als països més pobres. Aquest missatge no és nou en un dirigent de l'Església. Però és bo que ressoni contínuament una cosa que és de sentit comú: amb una mateixa acció s'eviten dos dels grans problemes de la humanitat. Amb menys armes s'eviten molts conflictes i si aquests diners s'inverteixen al Tercer Món, se solucionen problemes com la fam i les grans malalties, i s'ajuda aquests països a sortir del seu subdesenvolupament per no haver d'estar fent-los «almoines» o condonacions de deute contínuament. Tristament, aquesta evidència costa de portar a la pràctica, no perquè ningú no pugui dubtar de la raó que té el Papa i tots els qui opinen com ell, sinó perquè és massa influent el negoci de les armes en comparació amb la influència moral de la veu del Pontífex o amb les imatges esgarrifoses que ens arriben del Tercer Món.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Tem l'home que només coneix un llibre»

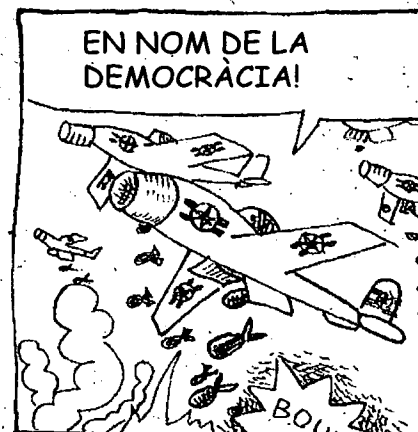
(Sant Tomàs d'Aquino. Teòleg i filòsof. 1226-1274)

És curta la frase d'aquest gran sant, però, si en conté, de substància! Amb estretor de mires, som al caire de l'error i de la intolerància, i a poques passes de l'insult i de la violència, fins i tot l'armada. I ja no pensem quan ens aferrem a uns quants textos literals del «nostre llibre», que per a nosaltres és sagrat. Quan passa això, és que hi intervé l'orgull i l'autosuficiència per interpretar el que llegim, amb menyspreu d'un magisteri sensat aliè a ell mateix que, recolzant-se en estudis històrics i interpretatius fets a consciència, és necessari per no confondre, per exemple, la creu amb l'espasa; o la disciplina amb el càstig humil·lant; o l'evolució pacífica amb la revolució visceral i

compulsiva, a través de destrosses, cremes i ràtzies impròpies d'éssers civilitzats. Malauradament, per manca de valors ètics i espirituals, en molts pobles assistim a lamentables escenaris d'idees contra idees, de textos contra textos i d'uns contra altres, amb xifres esgarrifoses de ferits i morts. Tot i que sant Tomàs d'Aquino va encunyar la frase en el segle XIII i és vàlida per a qualsevol època, en la nostra la considero molt apropiada com a reflexió en qualsevol procés educatiu; és una premissa amb un gran ventall de corollaris. Premissa i corollaris que, ben explicats, comentats i assumits, ens lliuraran de molts mals físics i psíquics.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La prohibició internacional de la tortura, en qüestió

■ La base militar de Guantánamo, la presó d'Abu Ghraib i els centres de detenció il·legals nord-americans, exemples sagnants de la violació dels drets humans

La caiguda de les Torres Bessones de Nova York no tan sols va suposar i suposa la mort de milers de persones, sinó també la caiguda progressiva de determinades conquestes en matèria de drets humans. En «la guerra contra el

terror», els maltractaments i la tortura es permeten i es justifiquen. La tendència en l'àmbit internacional, impulsada des del Govern dels Estats Units, és la de sacrificar els drets humans fonamentals de la persona per aconse-

guir una seguretat més gran. Cada dia coneixem noves dades de l'exercici de la tortura per part dels cossos de seguretat dels estats, no només a escala internacional sinó també a l'Estat espanyol.

«E ns van tallar la roba amb tisores, ens van deixar nus i ens van fer fotos (...) ens van emmanillar les mans a l'esquena, ens van embenar els ulls i van començar a interrogar-nos (...) em van amenaçar de mort i em van acusar de pertànyer a Al Qàeda», va declarar l'expres de la base militar nord-americana de Guantánamo Salid Al Qadasi a l'organització Amnistia Internacional. Un company seu a Guantánamo i ara també en llibertat, Wazir Mohammad, va dir que en el seu cas havien fet un ús excessiu i cruel dels grills i manilles, a més d'impedir-li dormir i obligar-lo a anar de genolls des de la seva cel·la fins a la sala d'interrogatoris quan va estar detingut a l'Afganistan. A les bases aèries de Bagram i Kandahar el van mantenir incomunicat sense donar-li oportunitat d'impugnar la legalitat de la seva detenció, sense advocat i sense poder veure els seus familiars ni reunir-se mai amb un delegat del Comitè Internacional de la Creu Roja, cosa que només va poder fer una vegada, a la seva arribada, durant els més de dotze mesos que posteriorment va passar a Guantánamo.

Per la seva banda, l'australià David Hicks, de 29 anys, és un dels centenars de persones, procedents de 35 nacionalitats diferents, que encara continua en l'esmentada base militar nord-americana situada a l'illa de Cuba. Fa més de tres anys i mig que està reclòs sense haver estat jutjat, sense sentència i sense condemna. Ha afir-

Imatges preses a la presó iraquiana d'Abu Ghraib.

mat haver estat copejat repetidament, obligat a prendre una medicació desconeguda, sotmès a privació del son, etc. Des de juliol del 2003 tan sols li ha estat permès sortir de la seva cel·la el març del 2004, vuit mesos després. David corrobora que ha restat en règim d'incomunicació durant llargs períodes. Li han restringit les cartes a la seva família i no va poder parlar amb el seu advocat fins gairebé dos anys després de la seva arribada al centre de detenció.

En aquests dies, 84 dels seus companys

estan en vaga de fam en protesta pel prolongat empresonament sense ser sotmesos a judicis i en demanda que les condicions a la presó s'ajustin a la Convenció de Ginebra. El relator especial de les Nacions Unides per a la Tortura, Manfred Nowak, va acusar Washington de fer servir mètodes cruels per alimentar a la força els presoners segons va informar a la BBC. Nowak va declarar que els advocats dels detinguts li van presentar acusacions «ben fonamentades» que infermeres i fins i tot guàrdies de seguretat insereixen a uns quants presoners sondes de manera que els provoquen vòmits i dessagnament.

Ni al relator de les Nacions Unides ni organitzacions com Amnistia Internacional se'ls permet tenir cap mena de contacte amb els presoners.

Però no tan sols es tracta de Guantánamo. Amnistia Internacional, tal com mostaven algunes de les fotografies preses a la presó d'Abu Ghraib de l'Iraq, i que van sortir a la llum fa més d'un any, denuncia que als detinguts iraquians se'ls clavaven patades i cops de puny, se saltava sobre els seus peus descalços, se'ls obligava a adoptar postures sexuals per fotografiar-los; a un d'ells el van col·locar nu sobre una caixa amb una bossa al cap i li van

lligar cables als dits de les mans i els peus, en un simulacre de tortura amb descàrregues elèctriques, i a un altre li van posar al coll una mena de corretja de gos i el van fotografiar amb un soldat.

Centres secrets de detenció

Les condicions en què romanen detinguts centenars de persones a Guantánamo o els tractes vexatoris patits pels presos d'Abu Ghraib no són més que la punta de l'iceberg. Fa poc un informe de l'organització Human Rights Watch, basat en les declaracions de vuit homes que ara es troben a Guantánamo, assegura que els Estats Units gestionaven una presó secreta a l'Afganistan fins a

l'any passat. S'hi exercien, en diferents períodes entre el 2002 i el 2004, tortures com ara la privació del son o l'encadenament dels presos a la paret en una foscor total durant dies.

Segons informes rebuts per Amnistia Internacional, els Estats Units han restablert centres de detenció secrets a diversos països: Jordània, el Pakistan, Egipte, Tailàndia, a més de la base nord-americana Diego García, situada a l'oceà Índic en territori britànic, entre altres. El Govern

Impunitat dels culpables

Amnistia Internacional ha denunciat la impunitat que sembla emparar els funcionaris responsables de tortura i maltractaments a l'Estat espanyol, basant-se en un informe que analitza 450 sentències. «A l'Estat espanyol no es protegeixen com cal els drets de les víctimes de tortura i maltractaments amb una reparació justa i adient, tal com exigeixen les normes internacionals de drets humans.» Aquestes conclusions no s'extreuen de testimonis de víctimes ni d'advocats defensors ni d'organitzacions socials, sinó de l'anàlisi de 450 sentències dictades entre els anys 1980 i 2004 per tribunals espanyols, de les quals se n'han examinat en profunditat 95, en les quals s'ha provat la comissió de tortura o maltractaments.

La majoria d'aquestes sentències són fermes i condemnatòries, tot i que en alguns casos els responsables finalment resulten absolts per prescripció, per no haver estat identificats els culpables directes o per haver-se absolt els responsables directes per motius diversos. A més, la duració dels processos per tortura és excessiva. La majoria de les víctimes de l'àmplia mostra de sentències analitzada per Amnistia Internacional han hagut d'esperar més de set anys, des del moment en què van tenir lloc els fets, per accedir a una indemnització.

Tot i que l'organització manifesta que la tortura no és sistemàtica a l'Estat espanyol, sí que és cert que es reben denúncies freqüents i creïbles. Especialment s'ha documentat l'augment de denúncies de detenció il·legal i maltractaments amb component racista, sobretot de ciutadans estrangers.

«La celebració de judicis justos i la prohibició absoluta de la tortura són l'única manera de mantenir la nostra seguretat»

dels Estats Units ha detingut unes 70.000 persones fora del seu territori des de finals del 2001, i més de 10.000 continuen encara sota custòdia nord-americana.

El 2004 es va saber que el Departament de Justícia de la superpotència nord-americana va intentar justificar l'ús de les tortures en un informe elaborat l'agost del 2002 a petició de la CIA. En aquest text s'afirmava que el president dels Estats Units té potestat legal per permetre aquestes pràctiques quan els presoners són terroristes. Per tant, fer-los mal mitjançant tortures és un acte de defensa que permet salvar altres vides. Des del 1994, però, els Estats Units formen part de la Convenció contra la Tortura, que està en vigor des del 1987, però l'article 2.2 de la convenció estableix: «En cap cas podran invocar-se circumstàncies excepcionals, com ara estat de guerra o amenaça de guerra, inestabilitat política interna o qualsevol altra emergència pública, com a justificació de la tortura», entesa aquesta com a «acte pel qual s'infligeix intencionadament a una persona mal o sofriments greus, ja siguin físics o mentals, per tal d'obtenir d'ella o d'un tercer informació o una confessió» (article 1.1).

Clam internacional

Les reclusions prolongades tant a Guantánamo com a altres centres de detenció de milers de persones faciliten l'ús de la tortura i els maltractaments. Animats per l'exemple nord-americà, governs d'arreu del món també han desobeït i posat en dubte la prohibició internacional de torturar. Una prova en són els vols, fins fa poc secrets, de la CIA per al trasllat de persones sospitoses de terrorisme a països on sí que es permet l'exercici de la tortura i que van aterrar o van enlairar-se en l'espai aeri europeu. No s'ha produït una condemna

Imatges de la base militar nord-americana de Guantánamo (Cuba).

unànime internacional a aquests fets.

Sota l'argument que la tortura aporta seguretat s'han fet servir tècniques coercitives d'interrogatori a persones que es consideren suposadament terroristes. «El Govern nord-americà té l'obligació de protegir els civils, però lluitar contra el terror utilitzant el terror és una mica catastròfic. El respecte als drets humans és l'arma més potent que tenen els estats; rebaixar aquests drets suposa un error greu. La celebració de judicis justos i la prohibició absoluta de la tortura són l'única manera de mantenir la nostra seguretat», ha assegurat Esteban Beltrán, director d'Amnistia Internacional.

La pressió política interna, a més del clam internacional, va obligar el Govern de Bush el 15 de desembre passat prohibir expressament el tracte cruel, inhumà i degradant a presoners, tant per part de mi-

litars com de personal civil i agents de la CIA. Un tracte, per altra banda, que la Casa Blanca mai no va admetre haver realitzat més que d'una manera excepcional i puntual, en el cas d'Abu Ghraib. Va haver de ser un mateix membre del partit republicà qui aixequés la veu: el senador John McCain, presoner al Vietnam i víctima de la tortura. Ell mateix ha reiterat en moltes ocasions que la tortura no serveix per obtenir informació i que no pot ser utilitzada com a arma anti-terrorista.

A Espanya també s'exerceix la tortura

Malgrat la rotunda prohibició de la tortura per la Constitució Espanyola i tot el Dret Internacional, malgrat que el Govern espanyol va signar el Protocol Facultatiu de la Convenció contra la Tortura i Altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants aprovat per l'ONU, 755 perso-

«En cap cas podran invocar-se circumstàncies excepcionals, com ara estat de guerra o amenaça de guerra, inestabilitat política interna o qualsevol altra emergència pública, com a justificació de la tortura»

nes l'any 2004 van denunciar haver patit tortura i/o maltractaments per part de les forces de seguretat de l'Estat.

Segons l'informe de la Coordinadora per a la prevenció de la tortura a l'Estat espanyol a l'any 2004, el 31% de les persones que van denunciar haver estat torturades pertanyien al moviment sindical, el 18% a altres moviments socials, el 17% eren presos, el 5% eren persones sota l'aplicació de la llei antiterrorista i un 6% immigrants. «El més greu d'aquesta situació és que la majoria de les denúncies contra les forces de seguretat i funcionaris de presons han acabat arxivades o en sobreseïment de les causes obertes», afirmen des de la Coordinadora. Recullen que entre el 2001 i el 2004 han tingut coneixement de tan sols 123 sentències penals que condemnaven 202 funcionaris, que ho van ser per 245 infraccions.

13 dies incomunicats

Igual que l'11-S, l'11-M a l'Estat espanyol va tenir conseqüències negatives en matèria de drets humans. Fruit d'aquells brutals atemptats és la Llei d'Enjudiciament Criminal d'Espanya on els detinguts sospitosos de pertinença a una banda armada poden estar reclusos en situació d'incomunicació durant un màxim de 13 dies i poden estar en presó provisional durant un màxim de quatre anys. Durant la detenció incomunicada, els detinguts estan aïllats i no tenen dret a assessorament jurídic des del començament de la detenció ni a un advocat de la seva elecció. El relator especial contra la tortura de l'ONU, el febrer del 2004, va estimar que les denúncies per tortura a l'Estat espanyol eren «frecüents i creïbles». I va requerir a l'Estat espanyol suprimir les mesures legals que podien afavorir la comissió d'aquest delictes, com per exemple el règim d'incomunicació a determinats detinguts i presos, que els sotmet a una privació de drets que n'incrementa l'aïllament de l'exterior i la vulnerabilitat. (C.Ch.)

FÈLIX MARTÍ I AMBEL, PRESIDENT D'HONOR DEL CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

Foto: Consuelo Claves

«Una persona en règim de tortura és capaç d'afirmar qualsevol cosa»

Félix Martí té un currículum extensíssim d'ençà que el 1965 va obtenir la llicenciatura de Filosofia per la Universitat de Barcelona. Entre altres coses, va ser elegit president del Moviment Internacional d'Intel·lectuals Catòlics (Pax Romana) des del 1975 fins al 1984; el 1995 va rebre la medalla Unesco de Drets Humans i va dirigir el Centre Unesco de Catalunya des del 1984 fins al 2002. És una veu destacada en el tema de la tortura, no tan sols perquè és expert en drets humans, sinó per haver estat una de les víctimes d'aquesta pràctica. El seu delictes: lluitar per la llibertat d'expressió durant la dictadura franquista.

—Què es vol aconseguir amb la pràctica de la tortura?

—La raó que aparentment es dona és la de la recerca d'informació. Però n'hi ha una altra que no es diu i que és tan important com aquesta: castigar qui es considera que ha fet activitats objecte de consideració molt dolenta per part dels cossos de tortura. I segons els principis democràtics, les detencions i l'empresonament han de tenir una funció de rehabilitació i no de càstig. Com a càstig és un comportament degradant i no està d'acord amb cap dels principis democràtics basats en el drets de les persones.

Pel que fa a la informació, s'ha comprovat que és força ineficaz. Perquè una persona en règim de tortura és capaç d'afirmar qualsevol cosa, i de confessar-ne d'altres que no ha fet per tal d'aturar la tortura.

—Té coneixement de l'exercici de la tortura a l'Estat espanyol?

—Sí, hi ha sentències dels tribunals que proven que la pràctica de la tortura no s'ha extingit a Espanya. S'ha reduït, sortosament, molt amb la transició democràtica. Hi ha hagut guàrdies civils condemnats per la pràctica de la tortura. Una de les coses que cal fer és que les condemnes per pràctica de la tortura no siguin purament simbòliques. Han de ser condemnes fermes, com en el

cas d'altres crims. Atès que és molt difícil provar-ho i quan s'ha provat, les penes han estat molt lleugeres. Això vol dir que la tortura és barata. «Jo la torturo a vostè i fins la gran satisfacció de fer-ho perquè sé que si m'agafen tindrà una pena lleugera, no em passarà res important.» Per tant, és molt important que els tribunals imposin penes severes perquè és un delictes molt greu.

—Quin paper té la societat en l'exercici d'aquesta pràctica?

—Si els governs practiquen la tortura o fan els ulls grossos davant d'aquesta pràctica és perquè l'opinió pública vacil·la sobre si cal torturar o no. S'ha d'intentar que la gent no es deixi convèncer per algunes teories que circulen a hores d'ara que diuen que per garantir la seguretat cal retallar els drets humans i que una de les coses que es poden consentir és torturar les persones acusades de terrorisme i de determinades violències. La millor garantia per bandejar la violència de les nostres societats és que l'Estat de cap de les maneres faci servir mitjans violents i, per tant, la tortura com a expressió paradigmàtica de la violència ha de desaparèixer de les societats democràtiques. En aquesta matèria no hi ha d'haver excepcions. Els pactes internacionals estan fets per evitar que es torturi les persones que la societat pot considerar mereixedores de tractes especials.

L'ENTREVISTA

Emili Chalaux, Montserrat Bonhora i Montserrat Munté, presidenta, vicepresidenta i secretària d'ACAT Catalunya/Espanya respectivament, tenen clar que la tortura no és justificable en cap cas

—Què entenen per tortura?

—Nosaltres ens centrem en la tortura institucional, és a dir, aquella en la qual una persona en l'exercici de funcions públiques infligeix intencionadament a una altra persona dolors o patiments greus, físics o mentals, amb la finalitat d'obtenir informació, una confessió o de castigar per un acte que ha comès o que se sospita que ha comès, o per qualsevol raó basada en algun tipus de discriminació. Així figura en un article del Codi Penal espanyol.

—On tenen coneixement que s'exerceixi la tortura?

—Passem per moments molt crítics pel que fa al respecte pels drets humans i pel que fa a la pràctica de la tortura. Comença a haver-hi una tendència, sobretot promoguda des dels EUA, de poder arribar a legalitzar determinats tipus de tortura. Dels 195 països que hi ha al món, 86 apliquen la pena de mort i en 150 es tortura. Aquesta pràctica la trobem o bé en dictadures sense escrúpols, com a manera d'imposar-se —a molts països fins i tot es practica de manera pública per atemorir la població—, o bé per al continuïsm de determinades tradicions ancestrals fonamentades, falsament, en la religió.

També la trobem en països democràtics com a instrument encobert per mantenir l'ordre davant de la impotència o de la incapacitat dels seus governs de preveure i resoldre conflictes. Llavors, en aquestes democràcies s'amaga i es nega. Països com Suècia extraditen persones a altres estats on sí que es practica la tortura, fet prohibit internacionalment. Igualment, s'ha torturat i es tortura a l'Estat espanyol: en presons, comissaries, centres d'internament d'immigrants, en centres de menors, etc. És degut, només en part, a les males condicions d'amuntegament que hi ha en alguns d'aquests llocs i a la manca de previsió del poder. I volem ressaltar que a l'Estat espanyol la llei antiterrorista inclou 13 dies d'incomunicació que facilita la pràctica de la tortura. A més, moltes de les denúncies de suposats torturats mai no s'arriben a investigar.

—Quina és la seva posició com a cristians davant de la pràctica de la tortura?

—A ACAT ens basem en la convicció que l'ésser humà ha de ser respectat perquè ha estat creat a imatge i semblança de Déu; tots som germans i fills del Pare. I llavors tots els homes, tot i que hagin comès un delictes, tenen la dignitat de ser fills de Déu. Jesús a l'Evangeli no exclou ningú («tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu», cf. Mt 25,40). Un cristià mai no pot justificar la tortura, i si existeix s'hi ha d'oposar radicalment.

A nosaltres ens sorprèn que no tinguem més èxit entre les persones que es consideren cristianes, perquè nosaltres seguim la doctrina d'un torturat i d'un condemnat a mort: Crist. Els cristians quan van a missa el Dijous, el Divendres i el Dissabte Sant senten com es van realitzar una sèrie de tortures i sembla, però, que les que tenen lloc avui dia no els interessen. Lamentem molt l'actitud de molta gent perquè és com l'aigua: incolora, inodora i insípida. Som els deixebles d'un torturat i condemnat a mort, per tant, hauríem de ser molts els que reaccionéssim davant de la tortura. Crist va ser un torturat emblemàtic.

ACAT, Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura és una associació ecumènica que aplega cristians de totes les confessions per lluitar per la desaparició de la tortura i de la pena de mort arreu del món. Va sorgir a França el 1974. La Federació de les associacions presents arreu del món (FIACAT) té estatut consultiu a les Nacions Unides i al Consell d'Europa. També tenen estatut d'observador a la Comissió Africana dels Drets dels Homes i dels Pobles. La sensibilització dels cristians i de la societat en general, juntament amb la pregària caracteritzen la seva tasca.

dir la tortura. Cal, igualment, una formació tècnica i humana del personal militar, dels cossos policials, del personal mèdic, dels advocats i dels funcionaris públics, en general. Tots ells tenen un paper important a fer. S'han de fer judicis justos i una denúncia de tortura invalida una declaració segons el Codi Penal.

—Han conegut directament persones torturades?

—Sí. Coneixem torturats al País Basc i a Catalunya. No coneixem immigrants torturats directament però coneixem els seus casos gràcies a altres organitzacions no governamentals que treballen amb immigrants. Sabem de casos de dones immigrants que van ser apallissades i violades. Com que no tenen papers, no poden denunciar. Nosaltres intentem que aquestes denúncies no s'arxivin.

—Com es pot reconfortar o ajudar una persona que hagi estat torturada?

—La tortura pot ocasionar conseqüències físiques i psíquiques per a tota la vida. Hi ha centres especialitzats en la rehabilitació de les persones torturades. A Barcelona tenim el centre Exil. Les teràpies consisteixen essencialment en l'acollida i l'escolta individual i de grup. És en aquest ambient on es poden aconseguir relatar experiències que han quedat en secret durant anys fins i tot en l'àmbit familiar més íntim. És així com el torturat pot alliberar-se.

Hem de dir que els supervivents a la tortura són testimonis de la força de la vida que no ha sucumbit a la violència aniquiladora dels torturadors.

—Quines accions es fan des d'ACAT?

—En primer lloc, ACAT com a moviment cristià, organitza periòdicament pregàries ecumèniques. En segon lloc, fem crides urgents: són cartes adreçades a les autoritats d'un país en favor d'algun o d'alguns presos condemnats a mort o en gran risc de ser torturats, o en el cas de desapareguts. Les crides, que s'envien a tots els socis, van precedides d'informació historicopolítica sobre el país i es detalla el cas en concret motiu de la carta. Són els mateixos socis els que les envien a les autoritats que pertocuen. Emili Chalaux, com a president, envia moltes cartes institucionals als governs i a altres autoritats com poden ser ministres, bisbes, jutges, etc., de l'Estat espanyol. Mirem de posici-

onar-nos quan hi ha alguna cosa que afecta la tortura. Per exemple, quan va tenir lloc el cas de Roquetas de Mar, o els esdeveniments relacionats amb la tanca de Ceuta i Melilla, vam enviar aquestes cartes. Crist hauria parlat sobre el que ha passat a Ceuta i Melilla.

Igualment, organitzem conferències, xerrades, debats, cinefòrums i col·laborem amb altres entitats en defensa dels drets humans. Ens adherim als seus manifestos i participem en les seves campanyes. A més, a ACAT elaborem un butlletí trimestral i disposem d'una carpeta amb material per als educadors d'esplai i els catequistes.

Reportatge: Consuelo Chaves

«Seguim la doctrina d'un torturat i d'un condemnat a mort: Crist»

D'esquerra a dreta, secretària, vicepresidenta i president d'ACAT Catalunya/Espanya, Montserrat Munté, Montserrat Bonhora i Emili Chalaux.

«Un cristià mai no pot justificar la tortura i, si existeix, s'hi ha d'oposar radicalment»

—Què podríem fer per prevenir la pràctica de la tortura?

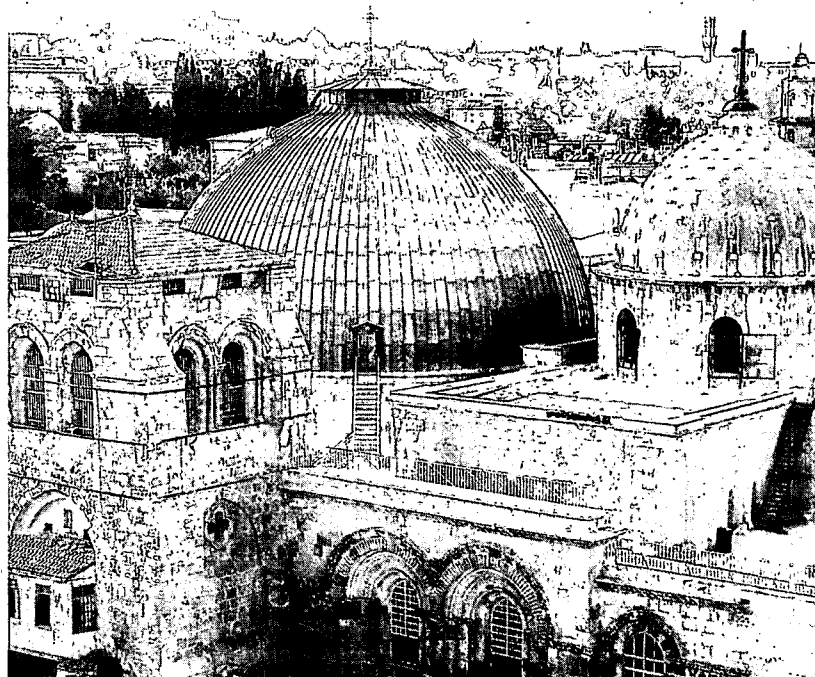
—Nosaltres ens dediquem especialment als cristians, però pensem que cal sensibilitzar tota la societat. No es poden fer servir eufemismes o paraules enganyoses i fer justificables les pallisses. En el «no hi ha més remei» o «s'ho mereixia» s'amaga una dosi de complicitat que la societat no ha de tolerar perquè converteix els maltractaments en una cosa normal. I sempre rebota en la mateixa societat. Alguns autors arriben a dir que no són els policies o els funcionaris de presons els qui permeten la tortura, sinó que és la societat civil, perquè la tolera. Volem posar fi a tota impunitat, sabem que és una cosa molt difícil però som utòpics. El que cal tenir clar és que mai no es pot justificar, s'han de prendre mesures legislatives, administratives i judicials eficaces per imper-

ACAT
C/ Anglès, 55 - 08017 Barcelona
Tel. 932 038 915
A/e: acat@pangea.org

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 6 al 13 de març
- Del 8 al 11 de maig
- Del 13 al 20 de setembre
- Del 6 de 13 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2007

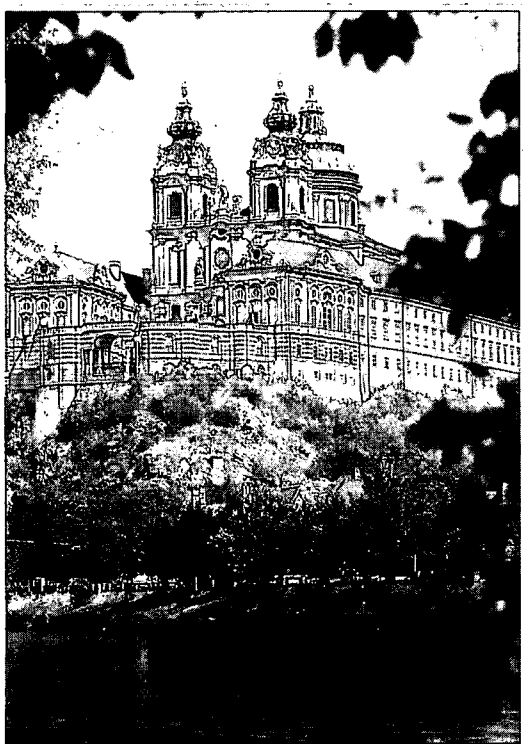

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 13 al 20 de juny

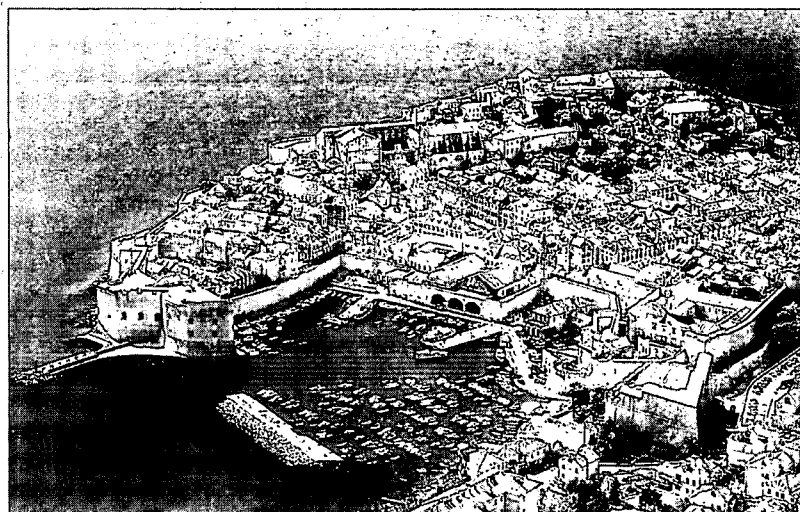
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudi dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

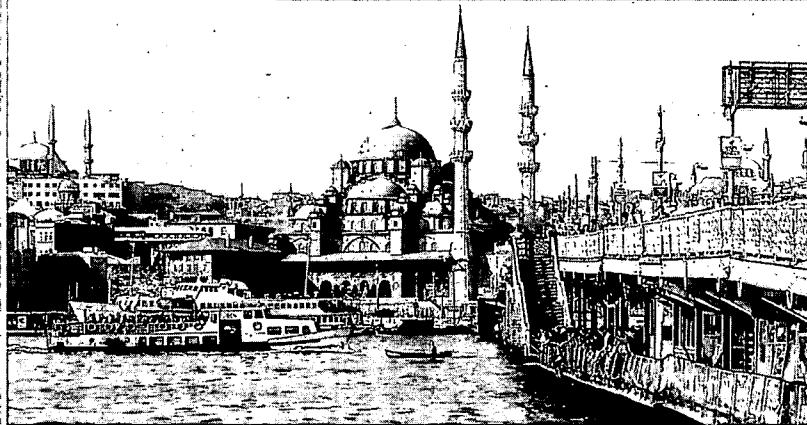
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 8 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Terrorisme, nihilisme i fonamentalisme, amenaces per a la pau

■ Celebrada la Jornada Mundial de la Pau el dia 1 de gener

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va presentar el primer dia de l'any el terrorisme, el nihilisme i el fonamentalisme fanàtic, com les amenaces actuals per a la pau. Les seves paraules van ressonar a la basílica de Sant Pere del Vaticà durant l'homilia que va pronunciar en la solemnitat de Maria Santíssima Mare de Déu, trentanovena Jornada Mundial de la Pau.

«Davant de les situacions d'injustícia i de violència que continuen oprimint diferents zones de la terra, davant de les noves i més insidioses amenaces contra la pau —el terrorisme, el nihilisme i el fonamentalisme fanàtic—, es fa més necessari que mai treballar plegats per la pau!», va exigir durant l'homilia. El Pontífex va aprofundir en les idees que ha exposat en el seu primer missatge per a la Jornada Mundial de la Pau, que té per lema: «En la veritat, la pau.» En aquest context,

va demanar un «impuls de valentia i de confiança en Déu i en l'home per optar per recórrer el camí de la pau». «És una cosa que l'ha de fer tothom: individus i pobles, organitzacions internacionals i potències mundials», va assegurar.

En particular, es va adreçar a l'ONU per demanar que prengui «una nova consciència de la seva responsabilitat en la promoció dels valors de la justícia, de la solidaritat i de la pau, en un món cada cop més marcat per l'ampli fenomen de la

globalització». La pau, «gran aspiració del cor de tot home i de tota dona, es construeix dia a dia amb l'aportació de tothom», va dir. El Pontífex va començar la primera homilia de l'any comentant la benedicció bíblica que feien servir els sacerdots d'Israel com a invocació sobre el poble al final de les grans festes litúrgiques, en particular, en la festa de cap d'any. Amb ella va convidar a «invocar la benedicció del Senyor sobre l'any nou que fa les seves primeres passes perquè sigui per a tots nosaltres un any de prosperitat i de pau».

Van participar en la concelebració eucarística els ambaixadors dels 172 països que mantenen relacions diplomàtiques amb la Santa Seu, a més dels representants de la Federació Russa, l'Organització per a l'Alliberament de Palestina i de l'Orde de

Benet XVI
va celebrar
la seva
primera
Jornada
Mundial de
la Pau.

Malta. La missa va estar animada per uns quatre mil infants Pueri Cantores de tots els continents, que en aquesta ocasió van substituir el cor vaticà de la Capella Sixtina. Al final de la missa, la plaça de Sant Pere del Vaticà es va omplir de fidels, que van desafiar la pluja, per resar el primer *Angelus* de l'any amb el Papa. En les paraules que els va adreçar, el Papa va recordar que Jesús ha mostrat el «contingut» i alhora el «mètode» de la pau, «és a dir, l'amor». (Zenit)

L'any 2005 registra la mort violenta de 26 missioners catòlics

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 2005 un total de 26 persones entre bisbes, preveres, religiosos, religioses i laics es van sumar a la llista d'agents pastorals de missió que van perdre la vida de forma violenta, xifra que gairebé duplica la de l'any anterior. El «Martirologi de l'Església contemporània» ha estat publicat, com al final de cada any, per la Congregació vaticana per a l'Evangelització dels Pobles. Es refereix no únicament als missioners *ad gentes* en sentit estricte, sinó a tot el personal eclesial assassinat o que va sacrificar la vida amb consciència del risc que corria, sense abandonar el seu compromís de testimoni i d'apostolat.

La xifra més elevada de víctimes es va registrar enguany al continent americà, amb la pèrdua de 8 preveres, de 2 religioses i de 2 religiosos. «Encara és Colòmbia, amb 4 preveres i una religiosa assassinats, la nació on els conflictes socials són més aguts i on l'Església paga un fort tribut pel seu compromís al capdavant de la reconciliació i de la justícia social en nom de l'Evangelí»,

observa el dicasteri. «Dos preveres més van ser assassinats a Mèxic: treballaven en zones de profunda degradació»; «una religiosa compromesa amb la Comissió Pastoral de la Terra al costat dels treballadors del camp, i dos preveres més van trobar la mort al Brasil». A Jamaica van ser assassinats «dos religiosos missioners, compromesos al servei dels pobres», «un altre senyal del clima d'inseguretat i de violència que regna fins i tot a la capital», denuncia la Congregació vaticana.

Descriu a més que «l'Àfrica va ser banyada amb la sang d'un bisbe, de 6 preveres i d'un laic», «trobat assassinat» a les seves residències, «probablement per delinqüents cercant diners fàcils», «o eliminats deliberadament, amb ferocitat sanguinària a Kenya, la República Democràtica del Congo, el Congo (Brazzaville) i Nigèria». A causa de l'Evangelí, a l'Àsia van perdre la vida 4 preveres: 3 a l'Índia i un a Indonèsia. Per la seva part, Bèlgica també va ser l'escenari de l'assassinat d'un prevere, i un altre va ser assassinat a Rússia. (Zenit)

Gairebé tres milions de persones en trobades públiques amb el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Gairebé tres milions de persones van participar en les diverses trobades presidides pel Papa a Roma. Un total de 2.855.500 persones van assistir durant l'any 2005 a les audiències generals, les audiències especials, les celebracions litúrgiques i el rés de l'*Angelus*. En total, més de 800 mil persones van ser presents en les catèquesis setmanals, i va ser l'octubre el mes que va comptar amb una assistència més gran (190.000). Gairebé 400.000 persones van participar en les celebracions litúrgiques presidides pel Papa al Vaticà, mentre que 1.400.000 persones van ser presents en el rés de l'*Angelus* que el Papa presideix cada diumenge i en circumstàncies especials. (N.E.)

Indicacions al Camí Neocatecumenal per celebrar la missa

CIUTAT DEL VATICÀ.— Una carta de la Santa Seu estableix les normes que a partir d'ara haurà de seguir el Camí Neocatecumenal en la celebració de l'Eucaristia. El document arriba després d'un procés de diàleg entre la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments i els responsables del Camí Neocatecumenal. La missiva estableix que les comunitats catecumenals han de seguir «els llibres litúrgics aprovats per l'Església, sense ometre'n ni afegir-hi res». Al mateix temps accepta diverses de les adaptacions que el Camí Neocatecumenal ha introduït en la celebració de la missa com a part del seu itinerari litúrgic-catequètic.

Pel que fa a la celebració de la missa dominical, la Congregació vaticana demana al Camí Neocatecumenal que es posi en diàleg amb el bisbe diocesà perquè es manifesti en la celebració litúrgica el testimoni d'integració a la parròquia d'aquestes comunitats. «Almenys un diumenge al mes les comunitats del Camí Neocatecumenal han de

participar en la santa missa juntament amb la comunitat parroquial», aclareix. Permet les «monicions abans de les lectures», recordant que han de ser «breus». Sobre l'homilia, subratlla que «està reservada al prevere o al diaca», i que testimonis de fidels laics poden tenir lloc segons estableix la instrucció vaticana *Ecclesiae de Mysterio*.

La carta permet el gest de la pau segons el permís que el Camí Neocatecumenal ja havia rebut abans de l'ofertori. Sobre la manera de rebre la comunió, la carta «dóna al Camí Neocatecumenal un temps de transició —no més de dos anys— per passar de la forma actual de rebre la santa comunió a les seves comunitats —asseguts al voltant d'una taula preparada al centre de l'església en lloc de l'altar dedicat al presbiteri— a la forma normal per a tota l'Església de rebre la santa comunió». La carta acaba mostrant agraïment al Senyor pels fruits que ha donat a l'Església mitjançant les múltiples activitats del Camí. (Zenit)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94)

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

El Salvador

Carta pastoral dels bisbes sobre la violència

■ Proposen vèncer el mal amb el bé

SAN SALVADOR.— Enmig de l'onada de violència que pateix el Salvador, la Conferència Episcopal del país ha publicat una carta pastoral en què convida a vèncer el mal amb el bé. «S'assassina per robar; s'assassina per venjança; s'assassina per encàrrec; s'assassina sota l'efecte de l'alcohol o de les drogues;

s'assassina gairebé sempre amb armes de foc que circulen pràcticament sense control; s'assassina a sang freda; s'assassina amb luxe de barbàrie i en completa impunitat; i hi ha qui afirma que s'assassina fins i tot com a mètode de neteja social», afirmen els prelat.

D'acord amb un informe de la Policia Nacional Civil, en els primers 10 mesos del 2005 van ser assassinades, en aquest país de sis milions i mig d'habitants, més de 3.000 persones, xifra significativament superior a la del mateix període de l'any anterior, quan se'n van comptabilitzar 2.184. Les autoritats atribueixen la majoria dels casos a les anomenades «maras» o bandes juvenils, sorgides als Estats Units i ramificades per Centreamèrica. Es calcula que al Salvador hi actuen uns 20.000 membres de bandes, responsables del 55% dels homicidis.

«Hem de resignar-nos davant de tanta violència?», pregunten els bisbes, i reconeixen que «potser el més greu és que ens

hem acostumat a considerar la violència com a cosa inevitable amb la qual estem condemnats a conviure». «Vèncer el mal amb el bé significa», suposa, «analitzar el greu i complex fenomen de les bandes». «Aquest problema greu és el resultat de molts factors —assenyalen—. Cal adoptar un enfoc que prioritzi la prevenció, la rehabilitació i la inserció social com ja hem sol·licitat.»

Cal, a més, «convèncer-se que les armes de foc són un factor decisiu en l'alt índex d'homicidis que patim. La legisla-

Els bisbes no es resignen a la violència.

ció permissiva i la venda lliure d'aquests instruments de mort han de ser objecte d'un examen profund». Cal, també, «corregir les greus deficiències del sistema judicial perquè aquest recuperi la credibilitat davant la població. Els funcionaris encarregats d'administrar justícia han de caracteritzar-se tant per la competència professional com per la idoneïtat,

independència judicial i imparcialitat».

Els prelat consideren que les organitzacions de la societat civil han d'involucrar-se «en el combat d'aquest flagell, i superar l'actitud còmoda de donar les culpes al Govern; cadascun dels sectors de la comunitat salvadorenca ha d'assumir la seva responsabilitat». Demanen «que els partits polítics assumeixin una actitud seriosa i constructiva, i contribueixin així a l'elaboració d'una política d'Estat que permeti fer front a la violència de forma integral i sistemàtica».

Recorden al Govern que ha de garantir «el compliment dels drets fonamentals dels ciutadans. No és acceptable que es pretengui controlar la violència passant

per alt certs drets dels ciutadans que són inherents a una democràcia veritable». Ara bé, «per vèncer el mal amb el bé és indispensable l'aportació de la família, de l'escola, dels mitjans de comunicació social, dels cristians i dels mateixos involucrats directament en accions violentes». «La família és el cor de la pàtria i per això ha de rebre tot el suport de

l'Estat per tal que pugui complir la missió insubstituïble de ser la principal escola de valors humans, cívics i espirituals. Com pot construir-se una societat en pau quan tantes famílies viuen en condicions infrahumanes o pateixen el drama de la violència, de la desintegració i de l'absència d'un o de tots dos pares?», es pregunten. (Zenit)

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

EL MIRACLE

Un espai de renovació espiritual i de celebració de la fe en un entorn de pau, de reflexió, de pregària i de silenci.

Properes activitats

FEBRER

del 13 al 17

PER A PREVERES. EXERCICIS ESPIRITUALS.
Organitza la diòcesi d'Urgell.
Obert a altres preveres que els interressi.
Director: Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona

MARÇ

del 4 al 5

PER A VÍDUES I VIDUS. RECÉS.
Director: P. Bernabé Dalmau, monjo.

del 10 al 12

PER A TOTHOM. RECÉS QUARESIMAL.
Director: G. J. Miquel Bausset, monjo.

del 31 al 2/4

PER A MATRIMONIS. RECÉS
Director: P. Lluís Planas, monjo.

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tel i fax: 973 480 045 (de 5 a 7 de la tarda)
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

LITUÀNIA

La Conferència Episcopal, contra la prostitució

VÍLNIUS.— Convençuda de l'eficàcia de l'activitat informativa i educativa, la Conferència Episcopal Lituana s'ha sumat a la iniciativa d'emprar aquestes eines en la lluita contra la prostitució. Unint-se al projecte de Càritas nacional, l'episcopat ha exhortat els sacerdots i fidels a difondre informació sobre el comerç d'éssers humans i la prostitució. Els prelat lituans han demanat als sacerdots que ofereixin orientació i guiatge als fidels parroquians en casos sospitosos d'ofertes de treball a l'estranger, a través de les quals les dones joves són freqüentment enganyades i obligades a prostituir-se.

Es tracta d'una activitat informativa i educativa que, per al president de l'epi-

scopat, l'arquebisbe Sigitas Tamkevicius, «probablement farà disminuir els casos de trampa, especialment a les ciutats més petites i als pobles». «Ajut per a les víctimes de la prostitució i del tràfic d'éssers humans» és el projecte específic que des del 2002 promou Càritas lituana, i compta amb el finançament del govern del país i d'algunes fundacions caritatives estrangeres. «Les dones que decideixen abandonar la prostitució reben ajuda i assistència dels treballadors de Càritas en col·laboració amb la policia. Fins ara s'ha ajudat 280 dones; l'eficàcia a llarg termini del projecte pot estimar-se en un 40%», ha explicat la coordinadora, Kristina Misiniene. (Zenit)

ROMANIA

Els grecocatòlics recuperen la seva catedral

ORADEA.— La catedral romanesa d'Oradea ha tornat als catòlics de ritu oriental després d'haver estat durant seixanta anys propietat de l'Església ortodoxa. La construcció de la catedral va ser iniciada pel bisbe grecocatòlic Ignavie Darabant i conclosa pel bisbe Samuil Vulcan, del mateix ritu, l'any 1810. Durant el

règim comunista, la catedral, juntament amb altres béns mobles i immobles, va ser expropiada per l'Estat i convertida en propietat de l'Església ortodoxa, l'Església estatal de Romania. Després del 1989, amb la caiguda del Mur de Berlín, l'Església grecocatòlica va iniciar les negociacions per recuperar la possessió dels seus béns. (Zenit)

Espanya

Mons. García-Gasco convida els bisbes d'arreu del món a la TMF

■ La pàgina web de la trobada rep més d'un milió i mig de visites

VALÈNCIA.— L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco, ha començat a enviar invitacions, escrites personalment per ell, als més de 4.000 bisbes titulars de totes les diòcesis de l'Església catòlica als cinc continents per a la V Trobada Mundial de les Famílies (TMF), convocada pel Papa a València de l'1 al 9 del proper mes de juliol.

En les invitacions, Mons. García-Gasco anima els bisbes a participar en la TMF i a la missa conclusiva de les jornades que presidirà Benet XVI el diumenge 9 de juliol a València. A hores d'ara, les invitacions ja han estat enviades a tots els bisbes d'Europa i Amèrica i en els propers dies es remetran als titulars de les diòcesis d'Àfrica, Àsia i Oceania.

També Benet XVI va encoratjar personalment des de Roma el 3 de desembre passat a totes les conferències episcopals, diòcesis i moviments catòlics del món a «participar en aquest important esdeveniment eclesial», en referència a la TMF de València, a la qual hi ha prevista l'assistència de més d'un milió i mig de persones. El mateix Pontífex viatjarà a la capital valenciana el juliol on romandrà «almenys dos dies, el dissabte 8 i el diumenge 9», per presidir els actes finals de la V Trobada Mundial de les Famílies; segons va confirmar l'arquebisbe de València el 8 de desembre passat, quan va acabar la solemne missa que va presidir a la catedral amb motiu de la solemnitat de la Immaculada.

D'altra banda, la pàgina web de la TMF ha registrat fins al moment més d'un

milió i mig de visites d'internautes dels cinc continents. El país que més visita fins ara és Costa Rica, seguit d'Itàlia i la Gran Bretanya. El portal s'ofereix en set idiomes, dels quals el castellà és la llengua més demanada pels internautes en ser sol·licitada també per visitants d'Amèrica Central i Amèrica del Sud.

Actualment, la pàgina web ofereix, entre altres continguts, el programa d'actes de la TMF i notícies sobre aquest esdeveniment, a més d'un fòrum per als voluntaris i testimonis i missatges d'adhesió de famílies procedents de països d'arreu del món. A més, s'han generat més de 500 enllaços a la web des d'altres pàgines d'escoles, congregacions, institucions catòliques o diòcesis d'arreu del món.

Així mateix, les nou catequesis preparatòries de la V TMF, elaborades pel Pontifici Consell per a la Família i l'arquebisbat de València, es poden consultar també a la pàgina web oficial. El programa formatiu, que es fa servir per les parròquies d'arreu del món, inclou un índex amb els temes i estructura de cadascuna de les catequesis.

La web compta també amb una intro-

Les invitacions han estat signades personalment pel bisbe.

ducció que comprèn el discurs que va pronunciar el papa Benet XVI a l'obertura del Congrés eclesial de la diòcesi de Roma sobre família i comunitat cristiana el mes de juny passat.

A més, entre altres recursos audiovisu-

als amb missatges i notícies sobre la trobada, es pot obtenir el vídeo promocional de la TMF en el qual intervenen persones de diferents nacions i races i ofereix imatges de tradicions populars valencianes, així com altres de festes religioses.

De la mateixa manera, l'organització de la V TMF ha obert a www.emf2006.org un servei gratuït de premsa en el qual ofereix continguts per a mitjans impresos i audiovisuals, entre ells, mòduls publicitaris, falques per a ràdios i imatges sobre la història i els preparatius de l'encontre. L'únic requisit que s'exigeix als mitjans de difusió per accedir als recursos de la pàgina web és registrar-se de manera gratuïta com a usuari.

Actualment, entre els recursos que ofereix la pàgina web de la Trobada figura la subscripció a un servei de notícies en temps real, a més de documents d'interès, fotografies i columnes destinades a ser publicades per mitjans de comunicació impresa i electrònica i en les quals s'inclourà informació sobre diferents aspectes de les Trobades Mundials de les Famílies. (AVAN)

La fraternitat, base per construir la convivència

SANTIAGO DE COMPOSTELA.— L'arquebisbe de Santiago, Julián Barrio, va assenyalar en la seva homilia resposta, en l'Eucaristia amb motiu de la Translació de l'Apòstol Jaume, que «la germanor és criteri, fonament i límit de tota relació humana per construir la convivència amb l'acollida i la solidaritat, la justícia i la misericòrdia, l'acceptació de la diferència i la realització de la pròpia identitat».

Després de l'ofrena nacional realitzada pel delegat regi, Alberto Aza Arias, Mons. Barrio va explicar que «enmig d'una cultura individualista tendim a replegar-nos cada cop més en nosaltres mateixos i a tancar-nos en un microcosmos aclaparador on no hi ha cabuda per als grans ideals». Així, va afirmar que en la transcendència adquireixen sentit la nostra visió del món, de l'home, dels valors i dels principis.

A la llum de les lectures proclamades durant la litúrgia de la Paraula, lectures que pertanyen a la solemnitat de Jaume, l'arquebisbe compostel·là va assenyalar la necessitat d'una nova evangelització i va assegurar que la missió de l'Església és l'evangelització de la societat, «començant pels infants i els joves els quals tenen

dret, des de l'inici del procés formatiu, a ser educats en la fe».

Per explicar el terme *evangelitzar*, Mons. Barrio va citar el número 19 de l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*, de Pau VI, sobre l'evangelització en el món modern, en el qual indica que «evangelitzar és transformar els criteris de judici, els valors determinants, els punts d'interès, les línies de pensament, les fonts inspiradores i els models de vida de la humanitat que estan en contrast amb la paraula de Déu i amb el disseny de la seva salvació». Amb tot això, cal també que els cristians descobrim que formem una gran comunitat i que malgrat les diferències regionals, culturals, polítiques o econòmiques, se sent unida per la mateixa fe, la mateixa esperança i el mateix amor.

Per a Mons. Barrio, l'Evangelí és abans que res anunci de vida i plenitud de salvació, però el missatge de Jesús també és denuncia del que extravia, confori i deteriora la dignitat humana. Després d'aquesta explicació de la nova evangelització, l'arquebisbe va destacar l'amor mutu i la preocupació sol·lícita pels necessitats en qualsevol situació de pobresa com el senyal que caracteritza els deixebles de Crist. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

MONTSERRAT RODRÍGUEZ, MISSIONERA LAICA A L'ESTAT DE BAHIA

—En què consisteix el seu treball?

—És un treball en equip. Formem part de la Comissió de la Pastoral de la Terra (CPT), un servei ecumènic present pràcticament a tot el Brasil. És al servei dels treballadors i treballadores que estan en lluita per la terra, tant en lluita per aconseguir terra com en lluita per mantenir-se a la terra i poder viure'n. Des de fa un any i mig hem començat una campanya contra el treball esclau a Bahia. És una campanya que ja funciona en altres estats que tenen més experiència en aquest tema. A Bahia el treball esclau està amagat i no es coneixia. Normalment és gent de Bahia que és enganyada per anar a un altre estat a treballar com a esclava, però fins ara no se sabia que dins de Bahia també existia. Tampoc se sap quanta gent de Bahia ha estat enganyada per anar-se'n, ni quants han desaparegut. Com que a la CPT no som gaire gent, no donàvem a l'abast per tractar aquest tema. L'any 2003 la policia federal va rescatar uns 800 treballadors i treballadores d'una *fazenda* de l'oest de Bahia que estaven en règim d'esclavitud. La majoria eren de Bahia. Això ens va fer veure que hi havíem d'intervenir.

—De quina manera s'actua?

—Necessitàvem algú que es dediqués al 100% a coordinar el treball. M'ho van oferir i vaig acceptar. En aquest moment, la primera feina que cal fer és assabentar-nos del que està passant. Hem elaborat unes fitxes per fer entrevistes a gent del camp per veure quants n'hi ha que tenen parents que han marxat, on són, quines són les seves condicions de feina, els que han tornat on eren, qui ha desaparegut, quan se'n van cap a quina direcció van... esperem que per al mes de març tinguem ja un diagnòstic de la situació. Hem repartit unes 3.000 fitxes, però és difícil que les emplenin i que s'hi impliquin. Al mateix temps, fem sensibilització de la societat sobre el treball esclau: xerrades, trobades, publicacions... informem els treballadors dels seus drets laborals, intentem enfortir els sindicats de treballadors rurals, que són molt febles i que estan controlats des de l'Estat...

—Reben amenaces i pressions?

—No és gens fàcil el nostre treball perquè rebem amenaces i, fins i tot, ens maten. Això és continu perquè el nostre treball no interessa i molesta. Però cal tenir en compte que són molts més els treballadors que moren i que no se sap ni qui són.

—Què es considera treball esclau?

—Els salaris no arriben per mantenir una família, de vegades ni tan sols tenen salari i només treballen per poder menjar. O no tenen aigua potable, agafen malalties i es moren allà mateix. No tenen

Fa nou anys que Montserrat Rodríguez està vinculada al Brasil. Aquesta barcelonina de 35 anys és diplomada en Magisteri i llicenciada en Pedagogia, i és vicepresidenta de l'associació OCASHA-Cristians amb el Sud. Treballa a l'estat de Bahia (el Brasil) formant part de la Comissió Pastoral de la Terra, on és coordinadora de la campanya contra el treball esclau. Recentment ha estat a Barcelona, on ha ofert la conferència *Present i futur del treball esclau al Brasil*.

«El Brasil és un dels pocs països que reconeix que hi ha esclavatge al seu territori»

allotjament de qualitat i viuen sota una lona enmig del camp. Els porten en camions de qualsevol manera i tenen accidents de trànsit, moren a qualsevol banda i són abandonats... són condicions molt dures de feina que es configuren com a feina «degradant». Oficialment això no arriba a ser considerat esclavitud, tot i que nosaltres ho qualifiquem com a esclavitud de «Tipus 3». Una esclavitud de «Tipus 2» és quan no sabem fins a quin punt estan impedits per sortir de la *fazenda*, si tenen o no privació de llibertat. L'esclavitud de «Tipus 1» és quan realment hi ha privació de llibertat i les persones no poden sortir-ne.

—Quins mecanismes fan servir per esclavitzar els treballadors?

—Fan servir diferents mecanismes: els prenen la documentació, els amenacen amb armes, els porten molt lluny de qualsevol carretera o via de fugida, els tenen aïllats fins al punt que no saben ni on són. Però el principal mecanisme que fan servir és el deute: els donen feina i abans els paguen el transport, els àpats, les eines de treball... i així queden endeutats. Quan arriba l'hora de cobrar, els obliguen a donar el sou per pagar aquest

deute contret prèviament, allò que els han «prestat» abans. L'honra personal fa que la gent s'hi quedi perquè té deutes.

—La gent denuncia aquesta situació d'esclavitud?

—La denúncia és una cosa molt difícil d'aconseguir perquè hi ha molta por. El sistema d'«eliminació» és molt fort i hi ha molts assassinats al camp. La gent té molta por, i amb fonament, perquè és molt fàcil que la matin. Mirem de saber quins són els mecanismes de la por, per on vénen les pressions, i aprendre com funciona el sistema de denúncia i com podem fer per denunciar-ho. Ens interessa que les denúncies passin pels mateixos mecanismes de l'Estat, perquè és el Brasil el que hi ha de fer alguna cosa. El Brasil és dels pocs països del món que ha reconegut que hi ha esclavatge al seu territori. Reconèixer-ho ja és un pas prou important.

—Hi ha esperança per posar fi a aquesta situació?

—Crec que amb el temps la gent que vulgui fer una denúncia trobarà la manera. De moment no podem garantir a qui faci una denúncia que no li passarà res, per això respectem la por de la gent. L'esperança és que tot el treball que estem fent doni els seus fruits, que els treballadors i les treballadores rurals sàpiguin quins són els seus drets abans no siguin enganyats. Estem repartint un

Montserrat Rodríguez.

material molt senzill perquè la majoria de la gent no sap llegir ni escriure. Amb el material els proporcionem números de telèfon on poden trucar amb tota confiança i demanar ajuda. Enguany volem que els equips diocesans que estan començant a preocupar-se per aquest tema elaborin mecanismes de protecció dels denunciants, dels testimonis.

—Què podem fer-hi nosaltres?

—Una cosa molt important és saber quines són les empreses del Nord que obtenen benefici amb el Sud. El treball esclau es donà en empreses de soja, per exemple. És una soja molt barata perquè la mà d'obra pràcticament és gratuïta. Cal saber quina és la cadena productiva de la soja, la cadena del lucre, cap a on va... i el mateix passa amb la carn, amb el carbó vegetal... tot això s'està investigant. Hi ha un grup de periodistes del sud del Brasil que ho estan indagant. Cercant totes les dades possibles. Quan tinguem la informació vosaltres l'heu de conèixer i fer boicot a les empreses. El boicot és una eina molt bona perquè les empreses reaccionin.

—Com és possible que en ple segle XXI hi hagi esclaus?

—És la lògica del capitalisme: el lucre més gran amb la inversió més petita. Això és una cosa que va en augment. El lloc on hi ha més concentració de treball esclau o on hi ha hagut més rescats, denúncies o on sospitem que passa alguna cosa, és on hi ha els conreus més grans per a l'explotació.

—Què implica treballar a la CPT?

—Allò que a mi m'ha fet créixer més és que hi hagi gent que confia en mi, que pensa que jo hi puc col·laborar. Aquest és un gran privilegi per a mi. Em fa sentir amb molta responsabilitat, molt contenta i, de vegades, un xic angoxada...

Rosa Maria Jané Chueca

Hi ha persones que treballen en condicions d'esclavatge.

En ple segle XXI continua havent-hi esclaus.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Necessitat i oportunitat de la immigració

La mobilitat constitueix avui una característica general de la humanitat. El fenomen de la immigració és cada dia més important a casa nostra i hauria de constituir un plat fort en la política de cohesió social de la Unió Europea, ja que un estudi recent de l'ONU assenyalava que fins a l'any 2050 la Unió necessitarà 159 milions d'immigrants si vol mantenir el seu ritme econòmic.

Europa occidental s'ha convertit en un espai d'immigració per diverses raons: per la baixa natalitat d'aquests països, per la necessitat de treballadors en els diversos sectors i, principalment, per la manca de treball i de mitjans materials per sobreviure d'una munió d'immigrants en els seus llocs d'origen. Dissortadament, aquesta tercera causa sembla que va en augment, ja que va creixent en l'ordre econòmic internacional la separació entre el Nord i el Sud, entre països rics i països pobres.

La immigració s'ha qualificat sovint com un problema. Tanmateix és preferible considerar-la com una oportunitat per als països d'acollida i per als mateixos immigrants. Tant el nostre país com la Unió Europea estan destinats a la convivència amb persones d'altres cultures,

ètnies i religions. Tenim una llarga experiència integradora d'una rica diversitat de pobles i cultures que han configurat la nostra casa comuna europea. Per això hem de veure la immigració com una oportunitat d'acollida, de diàleg, d'integració i d'enriquiment mutu.

El moviment migratori per motius econòmics per tal de cercar feina i subsistència pròpia i de la família és cada dia més gran. Sempre que sigui possible sembla que hauria de ser el capital el que emigri per cercar mà d'obra, i no a l'inrevés. Fer possible el desenvolupament dels països pobres evitaria aquest flux constant i creixent d'immigrants d'aquells països. D'aquesta manera s'oferirien a moltes persones possibilitats reals de crear-se un futur millor, sense veure's obligades a emigrar del seu país.

Cal una cultura i una política de convivència que aculli els immigrants com a persones, subjectes de deures i de drets que s'han de respectar i complir per part de tots. És fonamental que els immigrants es converteixin ràpidament en immigrants, que no visquin de pas en el país que els acull i que es converteixin en ciutadans de ple dret per tal que puguin participar tan àmpliament com sigui pos-

sible en la vida social i política.

En el procés d'acollida de la immigració convé fer entendre a aquests nous ciutadans l'especificitat de la societat que els acull, amb la seva identitat i la seva cultura pròpia. La convivència pacífica i enriquidora s'assoleix si es dona una autèntica acollida per part dels autòctons i una eficaç adaptació, inserció i integració per part dels immigrants. No només aquests s'han d'adaptar a la seva nova societat, sinó que aquesta també ha d'adaptar-se als nous veïns.

L'herència judeocristiana d'Europa ha configurat la nostra cultura i la nostra identitat. La presència majoritària de cristians al nostre continent ha d'influir positivament en la postura de la Unió Europea davant del creixent fenomen de la immigració. El Levític diu: «Al foraster que resideix amb vosaltres el mirareu com un del vostre poble.» I Jesús ha dit clarament: «Veni, beneïts del meu Pare, perquè era foraster i em va acollir.» El Senyor vol que l'Església sigui signe d'unitat en el cor del món. És sota aquesta òptica que ella contempla la realitat humana de la immigració.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

A la vora del mar

Heu estat mai a l'amfiteatre romà de Tarragona? És un indret impressionant, a la vora del mar. Més enllà de la importància històrica del monument on es disputaven els sagnants combats dels gladiadors, el que impressiona és recordar el testimoniatge de fe que, el 21 de gener de l'any 259, allí, a la mateixa arena, van donar tres cristians com nosaltres, en un dels moments més greus de la vida de l'Església: la persecució desencadenada per l'emperador Valerià. De tots és coneguda l'actitud del bisbe Fructuós i dels seus diaques, Auguri i Eulogi, en aquella hora suprema. El darrer pensament de sant Fructuós va ser per pregar per l'Església estesa d'Orient fins a Occident. Potser la proximitat del mar, per on, des de les seves ribes orientals, va arribar la llum del cristianisme a la nostra terra, va inspirar al meu antecessor a la seu tarragonina aquell noble pensament.

La paraula ardida de sant Pau hauria estat la sembradora d'una llavor que donaria fruits esplèndids, tant, que

quan es produeix l'execució de Fructuós, Auguri i Eulogi, cristians i pagans ploren per ells. L'exemple del bisbe i de la seva comunitat s'havien guanyat l'afecte de tots. Si el màrtir, en paraules del bisbe mateix, «és cosa d'una hora», el reconeixement de fins i tot els allunyats no s'obté en tan poc temps.

L'any 259 el cristianisme era present a tota la Mediterrània. De fet, hi ha una evident desproporció entre els mitjans dels evangelitzadors i els resultats obtinguts, uns resultats que serien inexplicables si no remarquéssim dos trets importants: la gràcia de Déu i l'enorme atractiu i bellesa del missatge de Jesús. I cal remarcar també que la difusió es va produir malgrat cruents persecucions.

El proper dissabte, a la catedral, celebrarem —a partir d'enguany amb categoria de solemnitat a la ciutat de Tarragona, per concessió del papa Benet XVI— el sacrifici dels nostres primers màrtirs coneguts. Les arrels del cristianisme a casa nostra són molt profundes, i l'Església

tarragonina va figurar des del primer moment entre les capdavaneres. La persecució de Valerià mateix n'és una prova, perquè aquella va ser una persecució selectiva, destinada a eliminar els caps per tal de desorganitzar les comunitats més importants de l'orbe cristià. Els bisbes de Roma (els papes Esteve I i Sixte II) i els bisbes d'Alexandria, Cartago, Antioquia, Cesarea de Palestina i Tarragona en van ser les víctimes més destacades. Això em fa pensar —i apunto la idea— que de cara a l'any 2009 (amb motiu del 1.750è aniversari de la mort de sant Fructuós) caldria endegar un estudi de gran abast per posar en relleu la importància històrica de la nostra seu, primada de les Espanyes, com ho reconeix un títol antiquíssim.

Ara, però, preguem perquè l'exemple dels nostres sants màrtirs ens animi a no defallir en uns temps difícils per a l'Església i perquè siguem capaços, amb la nostra vida quotidiana, de fer arribar el sublim missatge d'amor del Crist a tots els nostres germans.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

25 ANYS

CATALUNYA CRISTIANA

Recull d'Associacions Pro Vida a Barcelona

La V. Setmana de Testimoni en la immigració

«No podré oblidar mai l'entusiasme d'aquells joves»

naï Carles emprèn gals contra la Torre Annunziata

Manifestació David

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

King Kong

L'última versió cinematogràfica de King Kong, dirigida per Peter Jackson i rodada a Nova Zelanda, es pot interpretar com un entramat de les relacions internes que hi ha en cada persona. Kong, juntament amb els nombrosos animals sortits del parc juràssic i que viuen amb ell a Illa Calavera, representen l'instint, amb les seves connotacions d'energia, força i poder. Ann Darrow (Naomi Watts) simbolitza el sentiment, la sensibilitat, la bellesa, que combina la por amb la valentia. Jack Driscoll (Adrien Brody), escriptor i guionista, suggereix la intel·ligència i el pensament. Tots tres constitueixen la trilogia central de la pel·lícula, la tercera més cara de la història. Tots tres es troben dins de cadascú. Gurdjieff afirmava que els homes són éssers tricerebrats. Integrar-los i posar-los en harmonia no és una tasca fàcil. Psicòlegs i terapeutes, consellers i guies espirituals hi volen contribuir.

Els habitants misteriosos d'Illa Calavera, seguint cerimònies de foc i ritmes de percussió, periòdicament presenten una noia per a aliment de la bèstia, Kong. Així en calmen l'agressivitat i els deixa en pau. El crit estrident de cada dona davant la gola enorme del goril·la reflecteix pànic i impotència. Ann, capturada pels nadius de l'illa, és lliurada al goril·la. La primera reacció és espantar-se davant l'instint. Després, se sobreposa i intenta un diàleg amb ell. Representa números d'habilitat i gràcia, que desperten en Kong altres registres, a més de la seva energia i força. Neix una relació d'atracció mútua, en la qual el simi es posa al servei d'Ann, i en protegeix la fragilitat i la defensa d'altres monstres prediluvians. Per dialogar amb l'instint cal valentia, però és l'únic camí per aprofitar-ne les energies profundes. Moltes persones li tenen por, el reprimeixen, li donen cloròform per

adormir-lo..., però així perden estímul i força.

Ann afronta la realitat de la seva dimensió instintiva. Cadascú allotja dins seu forces, gairebé incontrolades, amb aparença de monstres. Desconèixer-les és donar-los el comandament de la vida. Cal mirar-les als ulls, amb humilitat però amb fermesa. La delicadesa i la sensibilitat d'Ann aconsegueixen invertir la dinàmica perversa de les forces instintives, i posar-les al servei de l'amor. Quantes persones no s'atreveixen a desafiar les zones obscures del seu interior! Els monjos del desert ho feien així. Eren les seves bàralles amb els dimonis. No es tracta de cap combat frontal, sinó d'aprofitar tanta energia continguda per al seu bé. No és la bellesa qui derrota King Kong, com afirma Carl Denham (Jack Black), sinó l'amor qui li treu el millor de si mateix.

Jack, el jove guionista que no s'atreveix a saltar del vaixell que salpava de Nova York, no s'ha de limitar a viure reclòs en la intel·ligència de les idees, sinó a abocar-se a la vida, després que la seva admiració per Ann es transforma en petó i en amor. El pensament rescata la sensibilitat de l'instint, perquè no hi quedi capturada.

El final arriba al cim de l'Empire State Building, que a l'època del primer film era l'edifici més alt de la ciutat i que ho continua sent després de l'esfondrament de les Torres Bessones. El primer a coronar l'edifici és King Kong, l'instint. Després, Ann el va a buscar i pren aquest lloc per abraçar-se al final amb Jack. Culmina així el triomf de l'amor. La societat, amb els seus avions, mata l'instint, però la persona no l'ha de perdre. Es tracta d'harmonitzar les tres forces (visceral, emocional i mental) al servei de l'amor. Una tasca per al desenvolupament personal i per als programes educatius!

Zoom

Eduard Brufau

L'any 1696 l'escultor Lluís Bonifàs va realitzar aquesta imatge barroca de sant Pau. L'obra està situada al capdamunt del pou que hi ha al mig del claustre de la Casa de Convalescència de Barcelona; un edifici annex a l'antic hospital gòtic de la Santa Creu i Sant Pau. L'edifici que acull la imatge del sant, avui seu de l'Institut d'Estudis Catalans, està considerat un dels millors exemples de barroc civil català.

Notes insignificants

Germà Adrià

La benedicció del captaire

Vinc de missa, Senyor.

Una missa celebrada pel capellà Paco i un sacerdot francès.

Una missa amb els cants i les pregàries de les Germanetes de l'Anyell.

Una missa per dir-te, Senyor, que hi fem una estança permanent. Amb tu, amb els celebrants, amb els fidels tan pietosos.

Una missa per celebrar-la al Cel amb participació de tots els sants i els àngels.

Espero els dissabtes per viure una altra missa. A la catedral, on la sento d'ordinari es viu la pietat, la dignitat, el respecte, la intimitat. Però, els dissabtes la missa és més «àpat familiar» en el Crist dels pobres.

I els pobres, Senyor, no van a missa. Ni a la catedral, on certament els impressionaria el respecte que s'hi viu, ni a Sant Jaume per molt sacerdots populars que la celebrin.

Els pobres, els teus predilectes segons ens diuen arreu els pastors de la teva Església, no acostumen a anar a missa. Com a màxim, es queden a la porta demanant, com el jove estranger que demana a la porta de Sant Jaume.

Què ets, Senyor, per als pobres?

Parles amb ells, ells et parlen?

Em refereixo, Senyor, a aquests pobres marginats, que excloem de la nostra societat, que embruten els nostres carrers, que les autoritats exclouen fins i tot dels portals on es podrien resguardar.

Però, els pobres marginats són també els teus predilectes... potser més que els simplement pobres de diners.

I en ells, també hi ets Tu. I ells també mostren la seva fe sense voler mostrar-la. Sense adonar-se'n.

Ahir a la nit, una de les meves últimes trobades va ser amb un home grassonet, molt grassonet. Brut molt brut. Barbut i amb una pelussera de mèsos.

Al coll, portava penjat un gran crucifix.

I per la Rambla, de tant en tant, agafava el crucifix i li feia un petó solemne.

No, no anava a missa i no combregava, però feia petons al crucifix.

I vaig pensar que a Tu t'agradaven molt aquells petons que la gent mirava de reüll, però que eren petons de marginat.

Jo, de vegades, Senyor, quan reso el Rosari per la Rambla, també trec el rosari i faig un petó al crucifix. Però no ho faig ostentament com aquell gros barbut. Tinc respecte humà?

Però sí, moltes vegades, crec que hauria d'anar per la Rambla i resar el Rosari en veu alta. Potser, més d'un em contestaria.

Aquest matí, a les vuit, per la Rambla, també hi anava un captaire conegut, tot i que no era amic. Jo anava cap a Sant Jaume.

Ell, cada poques passes, aixecava el cap, mirava cap al cel i feia el senyal de la creu. Després, feia unes quantes passes, com beneint amb les mans brutes aquells amb qui es creuava.

A prop meu també ha aixecat els ulls cap al Cel. (Haurà pregat per mi aquest captaire?) I després ha continuat repartint benediccions.

Quines benediccions han estat més beneficioses per a mi, les del captaire o les del sacerdot que ha celebrat a Sant Jaume?

Nosaltres, Senyor, t'hem encasellat a les nostres esglésies i creiem que només els teus «sacerdots» ens poden beneir.

La benedicció del captaire, no és també la teva benedicció?

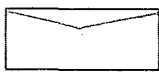
Quina és millor, la benedicció d'un ministre oficial, o la d'un predilecte teu, un d'aquests de qui parles a l'Evangeli?

Per si de cas, Senyor, aniré cada dia a rebre la benedicció d'un sacerdot. I buscaré, sempre que pugui, la benedicció d'un captaire.

Esqueles a Catalunya
Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Laïcisme? No tant

Es parla molt del laïcisme intolerant que impregna alguns estaments polítics i reclou la religió per intrusa. Certament, la democràcia s'ha erigit en font moral de conducta ciutadana: l'arbre del Bé i del Mal, plantat per Déu, ha estat arrencat de soca-rel i els fruits, llançats contra els cristians. No obstant això, el prestigiós diari alemany *Die Welt* ha sotmès a votació popular la portada més significativa de l'any. En devineu quin ha estat el protagonista preferit dels alemanys? No ha estat Merkel, sinó Benet XVI com a Papa electe. El poble, després de tot, continua fidel a les seves arrels cristianes i valora el catolicisme, fins i tot en països de majoria protestant, com l'últim reducte de la Veritat sense pal·liatius.

EVA NORDBECK
Barcelona

□ Els «punts clau» de tota educació

Joan Pau II assenyalava quatre pilars fonamentals sobre els quals s'asenta l'èxit de tota tasca educativa:

- L'amor als fills: els que van ser fruit de l'amor no aconseguiran la seva plenitud com a homes i dones —que això és educació— sinó en una atmosfera d'amor.
- La unió entre els esposos: és molt significatiu que els delinqüents juvenils —fràcs de tota educació— procedixin, en la majoria dels casos, de famílies en les quals ha naufragat, a causa de la separació o del divorci, l'amor entre els seus pares.
- L'exemple: «No s'ensenyà el que se sap ni s'ensenyà el que es diu —escrivi el filòsof Jaurés—; s'ensenyà el que es fa.»
- El diàleg, això és: «L'intercanvi amigable d'opinions amb el qual els pares completen els seus elements de judici per prendre la decisió més encertada sobre una qüestió determinada i els fills tenen oportunitat d'exposar les seves raons a la vegada que coneixen els dels seus pares.»

En aquests moments en els quals un tema tan delicat com el de l'educació dels fills travessa per moments difícils,

convindria que els pares i els educadors reflexionéssim sobre aquests quatre «punts clau» assenyalats.

LUIS RIESGO MÉNGUEZ
Madrid

□ Una violència (in)comprensible?

Fa poc, la mort d'una indigent per tres joves en una sucursal bancària va commoure la societat. El pas ràpid del temps i el bombardeig quotidià de notícies podria fer minvar l'efecte psicològic d'aquesta brutalitat que convida a rellegir aquest fet luctuós després d'uns quants dies. La societat i especialment les autoritats queden convidades a fer una reflexió en profunditat sobre el fet en si mateix, sobre els condicionants que el van preparar i sobre les conseqüències que caldria extreure d'un fet tan lamentable.

N'hi ha que s'exclamen i es pregunten quines lliçons podem treure d'aquesta doble realitat tan negativa, com és menysprear la gent que viu al carrer, ja sigui per culpa pròpia o per causes múltiples que genera la societat moderna i industrialitzada dels nostres dies, ja sigui per l'ambientació social en què es troba la joventut, especialment a les grans ciutats. La gent de poble està en contacte amb la natura que educa; la de ciutat, i especialment a les grans metròpolis, està en contacte amb el ciment, el soroll i la pol·lució que deseduquen.

N'hi ha que creuen que no hi havia res que fés presagiar aquesta conducta esbiaixada. En canvi, la sociologia, aliada de l'ètica ciutadana, ja fa temps que pronostica greus conductes irregulars, especialment entre els joves. Joves immadurs que creuen que ho saben tot i que ho tenen tot, però que desconeixen el valor de les coses i de les persones perquè no saben què és patir (i en conseqüència, desconeixen que patir és quelcom propi de la naturalesa per madurar). Ho tenen tot des del punt de vista material, però estan minvats d'afecte i cerquen la felicitat on la

propaganda els guia. Diríem que és el triomf de l'utilitarisme de Stuard Mill: «Tot el que m'és útil per obtenir plaer.»

Desvagats, maten el temps amb festes reiterades, amb la droga (alcohol, tabac, porros) i a fer dolenteries petites. Si ho fan tots...! Moltes nits de dissabte no van ni a dormir a casa, i passaran bona part del diumenge ajaguts. I els dies de cada dia s'allarguen fins a altes hores sobre l'ordinador personal o davant algunes televisions que ofereixen sessions gratuïtes de sexe després de rebre sessions de violència en altres mitjans de comunicació. Davant la realitat del fet que molt jove no pot veure el cel perquè està contaminat, ni el terra perquè està brut i amb targetes de visita del millor amic de l'home (?), dir que res no feia presagiar un comportament tan brutal en uns joves amb un xip cerebral deformat és qüestionable. I tant que era previsible!

Violència al carrer, a les presons, a les escoles, a les famílies, a les discoteques; manca d'autoritat dins la família, a l'escola... i la permissivitat que es respira en la societat fins al punt que l'Estat vota lleis contra natura; tot això és un caldo de cultiu de conductes irregulars, i especialment entre els joves més influenciables. Aquesta onada de violència, tant dels joves com dels grans, és (in)comprensible? El liberalisme econòmic del segle XIX va resultar fals i negatiu (crisi del 29); el liberalisme social que respira la joventut, no el pot deseducar? Ho pregunta un educador.

En canvi, molts pares desesperats votarien amb gust per l'aparició, no pas d'un servei militar com el d'abans, però sí d'un servei social on podrien entrar, suposem, amb uns vint punts com es proposa per la conducció d'automòbils, i que seria un barem molt útil per cercar posteriorment un treball.

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Propòsits

—Acostumo a fer molts propòsits, però em costa complir-los; de fet, la majoria queden en això: bons propòsits. Fa poc una persona a qui acostumo a demanar consell espiritual em va dir: «Mira, si no els has de complir, val més que no en facis, de propòsits.» Em vaig desanimar molt i no sé què fer. Em podria orientar? Potser la meua pregunta s'aparta una mica dels temes que tracta al seu consultori que, aprofito per dir, em són de gran ajuda en la meua vida cristiana.

—La seva pregunta em sembla molt adient per a aquesta secció del consultori. No és la primera vegada que em pregunten sobre això. De fet, a principis d'un any nou, aquesta pregunta em sembla molt oportuna, ja que en aquests dies moltes persones de bona voluntat acostumen a fer bons propòsits: pregar més, ser més caritatius, deixar de fumar, dominar una mica més un vici dominant...

Seria absurd fer propòsits amb la intenció explícita de no complir-los. Però aquest no és el seu cas ni el de la majoria. Més aviat es tracta de debilitat i inconstància i, sovint, de no posar-hi els mitjans adients. Fixi's que quan ens disposem a confessar-nos tots hem de fer propòsits d'esmena i, no obstant això, sabem que tornarem a pecar. Manifestem a Déu la nostra voluntat d'intentar no pecar més, però de cap manera podem assegurar que no tornarem a pecar, ja que això seria una gran presumpció. El camí cap a la perfecció no és directe ni es fa de la nit al dia. La vida ens ensenya que necessitem molta paciència i humilitat per cooperar amb l'obra de Déu en la nostra pròpia santificació. No ens n'avergonyim. Li confesso que les persones que es creuen perfectes i impecables són detestables als ulls de Déu i dels homes. El seu conseller espiritual no l'encerta quan li diu que si no els ha de complir no en faci, de propòsits. Els ha de fer. Si deixéssim de fer bons propòsits posariem en evidència dues coses dolentes: o bé que ja ens creiem perfectes i, per tant, incapaces de millorar, o bé manifestariem que no tenim cap il·lusió ni esperança ni ganem de convertir-nos sincerament al Senyor. El meu consell és que faci els seus propòsits amb realisme i amb mètode. No ho vulgui fer tot alhora. Verifiqui els seus progressos i retrocessos amb un bon director espiritual que l'ajudi a posar els mitjans necessaris perquè els propòsits es facin realitat. I no tingui por d'oferir al Senyor molts i bons propòsits que són expressió de la nostra bona, però pobre voluntat. Sovint al Senyor només li podem oferir aquests bons propòsits que Ell mateix suscita en el nostre cor.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ El poder de la pregària

Diu una llegenda antiga que a l'edat mitjana un home molt religiós va ser acusat injustament d'haver assassinat una dona. En realitat, com que el veritable autor era una persona molt influent al regne, es va buscar un boc expiatori i va subornar el jutge.

El jutge es va encarregar que semblés un judici just, per això va dir a l'acusat: «Tothom coneix la teua fama d'home devot del Senyor, per tant, deixarem a les seves mans el teu futur. Escrivem en dos papers separats les paraules «culpable» i «innocent», tu triaràs i serà la mà de Déu la que decideixi el teu futur.»

Sens dubte, aquest funcionari dolent havia preparat dos papers amb la mateixa paraula «culpable», però no els va ensenyar. El jutge va començar a agafar un dels

papers doblegats. Aquest va sospitar el frau, però va respirar profundament, va restar uns quants segons en silenci amb els ulls tancats i va demanar ajuda a Déu sospitant que en totes dues paperetes hi deia «culpable».

De seguida, se li va ocórrer una estratagema: va agafar un dels papers i se'l va empassar. El jutge, sorprès i indignat, li va dir: «Però, què fa? I ara, com sabrem el veredict?» «Molt senzill», va respondre l'home. «Només cal llegir el paper que queda i sabrem què hi deia el que jo he triat.»

Com que a la papereta que quedava hi deia «culpable», se suposa que a la que ell havia triat hi havia de posar «innocent». El missatge és el següent: quan tot sembli perdut, encomana't a Déu.

ERIK KRISTIAN JOHANSSON
Barcelona

El Parenostre, contrasenya del cristià

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Pregària del Senyor i de l'Església

La pregària del Senyor és l'oració fonamental del cristià, manada per Jesús com a forma de pregària (Mateu 6,9-13) i ensenyada per ell als deixebles que li demanaven com calia pregar (Lluc 11,1-4). La litúrgia romana ha recollit aquest doble aspecte en la monició clàssica d'introducció: «Fidels a un manament del Salvador, i seguint el seu diví mestratge.»

El procés del catecumenat comporta un moment en el qual el candidat «rep» la pregària del Senyor, perquè la conegui i sàpiga de memòria, i manifesta després que així ho ha fet. És el que s'anomena la *traditio* (lliurament) i la *redditio* (retorn). Aquest ritu és d'un gran significat per valorar el Parenostre. L'Església, dipositària del manament del Senyor, transmet aquesta pregària als qui seran batejats perquè, com a fills de Déu que esdevindran pel Baptisme, puguin tractar al seu Pare, que és el Pare de Nostre Senyor Jesucrist, com pertoca. El Pare-

nostre és, per tant, la pregària de Crist i el distintiu de la pregària del cristià.

Tres vegades cada dia

«A Laudes i a Vespres, com a Hores més populars, després de les pregàries, el Parenostre ocupa el lloc que correspon a la seva dignitat, d'acord amb una tradició molt venerable... Així, doncs, l'oració del Senyor es diu solemnement tres vegades cada dia: a la missa, a Laudes i a Vespres» (Ordenament general de la Litúrgia de les hores, núm. 194.195).

Dins del ritme de pregària de l'Església, el Parenostre ocupa un lloc privilegiat, i els fidels que segueixen aquest ritme es troben amb l'oració del Senyor en tres moments de celebració. La pregària és sempre la mateixa, i tanmateix adquireix matisos diversos segons el moment en què és recitada. És quelcom semblant als salms, que reben un to espiritual diferent segons el moment en què són cantats o recitats. Entrar en aquesta varietat de sentits és un enriquiment per la pregària personal.

En el Baptisme i en l'Eucaristia

En l'actual ritu del Baptisme de pàrvuls, hi ha un moment en què els pares i padrins, i l'assemblea present, reciten junts el Parenostre. És al final, abans de la benedicció. A la vora de l'altar, el celebrant convida a fer la pregària que haurà d'ésser lliurada un dia als infants que acaben d'ésser batejats, i que serà la seva contrasenya cristiana. Amb aquesta recitació al costat de l'altar, s'anuncia, en certa manera, la recitació que faran el dia que comencin a participar en la comunió eucarística.

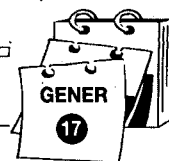
Respectivament, el Parenostre que l'assemblea recita després de la pregària eucarística, a l'inici dels ritus de la Comunió, és alhora un record del Baptisme i una preparació a la Comunió. «En l'oració del Senyor s'hi demana el pa de cada dia, que pels cristians s'entén principalment el pa eucarístic; també s'hi implora la purificació dels pecats, per tal que les coses santes realment siguin donades als sants» (Ordenament general del Missal Romà, n.81).

Des d'aquesta perspectiva, el Parenostre recitat o cantat a la missa és un moment intens de preparació. És un reconeixement explícit que l'Eucaristia és el do/pa del cel, és Jesucrist, enviat pel Pare per a la nostra salvació. És Déu el qui ha preparat aquesta taula per a la seva Església. La consciència de la santedat de Déu ens porta a la petició de perdó: «les coses santes són per als sants!», diu la litúrgia bizantina abans de la comunió.

Aquest «pa» és el «cada dia» i el demanem per «avui». Algú interpreta aquest «cada dia» com el «demà»; això accentuaria el to eucarístic i escatològic de la petició: demanem per «avui» el pa que és ja la realitat del «demà», és a dir, el de la vida eterna. Certament, a part de la interpretació, és ben cert que més enllà del pa de la nostra taula, que demanem per a tots els homes «avui», i menjant el pa eucarístic, entrem «avui» en comunió amb el Vivent que «demà», això és, en l'eternitat, ens saciarà amb la seva presència, en el banquet de la taula trinitària.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda al castell de Vilanova, Provença, l'any 1267
- ☐ Mística dedicada a l'ajut dels més pobres
- ☐ Religiosa cartoixana i, més tard, priora
- ☐ Va morir l'any 1329

Santa Rosalina pertanyia a una família de la poderosa noblesa provençal, aquella mateixa d'on havien sortit els grans trobadors en llengua d'oc. Però la nostra santa des de ben jove ja va demostrar que no se sentia del tot a gust amb l'estil de vida aristocràtic. A diferència de la gent de la seva classe social ella es commovia veient els pobres que rondaven demanant almoïna, i se sentia amb el deure d'ajudar-los. Per això va començar a baixar menjar als pidolaires que s'atansaven al castell, fins que el seu pare li ho va prohibir perquè segons ell els donava menges massa bones. Al principi santa Rosalina el va obeir, però no se'n va poder estar i va tornar a donar-los menjar d'amagat. Un dia, però, el pare la va descobrir i li va preguntar què amagava entre els vestits; ella li va respondre que només eren flors i, efectivament, quan

Santa Rosalina de Vilanova

va mostrar el que portava només hi havia això, flors. Aquest episodi, curiosament, no és exclusiu de Rosalina de Vilanova, sinó que també el trobem en la vida d'altres sants, com ara Rosa de Viterbo, amb la qual, a més, comparteix el nom.

Després d'aquest miracle, la fe de tota la família va créixer i santa Rosalina va decidir abraçar la vida religiosa entrant a la cartoixa de Bertaud. Pocs anys més tard va ser escollida priora de la cartoixa de Cella-Robat, en la qual va fer construir una capella amb l'ajut de la seva família, especialment del seu germà. La vida de santa Rosalina va estar plena de visions i altres fenòmens místics; i se li atribueixen diversos miracles. I fins i tot segons diversos testimonis damunt la seva tomba es van produir diverses guaricions i fets miraculosos molts anys després de la seva mort.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

GENER

15. Diumenge

II de durant l'any, Verd. Lectures: 1 Samuel 3,3b-10.19 / Salm 39 / 1 Corintis 6,13c-15a.17-20 / Joan 1,35-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau, erm.; Maur i Plàcid, ab.; Habacuc i Miquees, prof.; Efisi, mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. i mr.; beat Jaume de Villa, rel.; Santes, Secundina, vg. i mr.

Festa Major: a Rajadell.

16. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 15,16-23 / Salm 49 / Marc 2,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel I, p. i mr.; Fulgenci d'Ècija, b.; Berard, prev. i mr.; Santes, Priscil·la.

17. Dimarts

Sant Antoni, abat (MO), Blanc. Lectures: 1 Samuel 16,1-13 / Salm 88 / Marc 2,23-28

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Leonil·la, mr.; Rosalina de Vilanova, rel.

Festa Major: a Camarasa, Montbrió del Camp, Montmajor, el Perelló i la Pobla de Massaluca.

18. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 17,32-33.37.40-51 / Salm 143 / Marc 3,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Volusià, b.; beat Jaume Hilari Barbal, rel. i mr.; Santes, Prisca, mr.; Margarida d'Hongria, rel.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel.

19. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 18,6-9;19,1-7 / Salm 55 / Marc 3,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Canut, rei; Màrius, Marta, Audifac i Àbac, mr.; Gumersind i Servideu, mr.; beat Marcel Spínola, b. i card.; beats, Jaume de Sales, Guillem Sautemouche, Melcior Grodecz, Esteve Pongracz, Ignasi d'Azevedo, i comp., mr.; Santes, Pia i Gemma, mr.

20. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 24,3-21 / Salm 56 / Marc 3,13-19. Si es vol: *Sant Fabià (MLI), Vermell; Sant Sebastià (MLI), Vermell.*

Festa Major: a Moià, Monistrol de Montserrat, Tèrmens i Torrelameu.

21. Dissabte

Sant Fructuós, Auguri i Eulogi (F), Vermell. Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Agnès, vg. i mr.; beata Josepa-Maria de Santa Agnès, rel.

Festa Major: a Balenyà, Brunyola i Guimerà.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Lectura primera

1S 3,3b-10.19

Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta

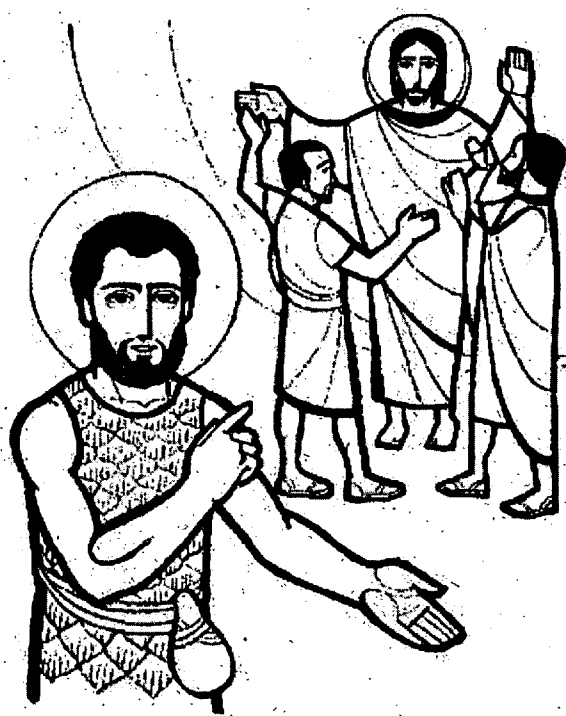
Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu.» Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Vés-te'n a dormir.» I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir.»

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu.» Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Vés a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta.» El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel.» Ell respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta.»

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi,
ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu.

R. *Aquí em teniu: «Déu meu,
vull fer la vostra voluntat.»*

Però vós no voleu oblacions ni sacrificis,
i m'heu parlat a cau d'orella;
no exigiu l'holocaust ni l'expiació. **R.**

Per això us dic: «Aquí em teniu:
com està escrit de mi en el llibre,
Déu meu, vull fer la vostra voluntat,
guardo la vostra llei al fons del cor. **R.**

Anuncio amb goig la salvació
davant el poble en dia de gran festa.
No puc deixar d'anunciar-la;
ho sabeu prou, Senyor. **R.**

Lectura segona

1Co 6,13b-15a,17-20

Els vostres cossos són membres de Crist

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder. No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador peea contra el seu propi cos.

No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no són vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: glorifiqueu-lo en el vostre cos.

Al·leluia

Jn 1,41,17b

*Hem trobat el Messies.
La gràcia i la veritat ens ha vingut per ell.*

Evangelí

Jn 1,35-42

Veieren on s'allotjava Jesús i es quedaren amb ell

Lectura de l'evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu.» Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí», que vol dir «mestre», «on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu.» Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies», que vol dir «l'Ungit». I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

P. E. Barcelona

diòcesis

Les tres diòcesis viuen una nova jornada de comunió

■ La Mare de Déu de la Mercè serà la patrona de la nova província eclesiàstica

BARCELONA.— Per segon any consecutiu, el dilluns 2 de gener va tenir lloc la jornada de fraternitat que aplega una bona representació del clergat de les diòcesis de Barcelona, de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. Amb 282 inscrits, aquesta jornada vol ser expressió de la comunió eclesial entre els tres bisbats aplegats a la nova província eclesiàstica de Barcelona. Si la jornada de l'any passat va tenir com a fil conductor la recent beatificació del Dr. Pere Tarrés, en aquesta ocasió bisbes, preveres, diaques i seminaristes es van aplegar a l'escola de La Salle Bonanova per commemorar el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II.

Els assistents a la Jornada del Clergat van començar a arribar a l'Escola de La Salle Bonanova cap a les deu del matí. Després de les salutacions de rigor entre els preveres que fins fa poc havien estat adscrits a la mateixa arxidiòcesi de Barcelona i que ara es troben disseminats per les diòcesis germanes de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, va tenir lloc la presentació de la jornada.

L'arquebisbe metropolità de Barcelona, en nom també dels bisbes de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès, i de Terrassa, Mons.

Els tres bisbes, durant la pregària inicial.

La jornada va comptar amb 282 inscrits.

Josep Àngel Saiz, va ser l'encarregat d'adreçar-se als presents per presentar una jornada que tenia com a epicentre el 40è aniversari de la cloenda del Concili Vaticà II però que també havia de servir per informar a grans trets sobre la realitat de les tres diòcesis. Mons. Lluís Martínez Sistach va recordar que d'ençà de la divisió de l'arxidiòcesi de Barcelona els tres bisbes es reuneixen periòdicament — «cada mes i mig», va precisar — per tal d'avançar plegats en la creació de les noves diòcesis de Sant Feliu i de Terrassa, i per tractar molts temes que són d'àmbit comú.

Residència sacerdotal Sant Josep Oriol

Mons. Lluís Martínez Sistach va recordar que la residència sacerdotal Sant Josep Oriol, al barri de les Corts de Barcelona, està oberta a tots els sacerdots de les tres diòcesis que estiguin jubilats canònicament. «El patronat d'aquesta fundació ho té molt clar», va dir l'arquebisbe de Barcelona, i, de fet, des de la desmembració de l'arxidiòcesi ja hi ha sacerdots adscrits tant a Sant Feliu com a Terrassa que hi resideixen.

Si bé la residència sacerdotal encara no està plena, Mons. Martínez Sistach va apuntar dues possibilitats d'ampliació en el cas que sigui necessari. D'una banda, reduint alguns apartaments que actualment disposen de dues o més habitacions i a partir dels quals se'n podrien construir de nous; de l'altra, ampliant la residència sacerdotal a partir del convicte annex, que fins fa poc havia acollit el Seminari Menor. Amb tot, mentre aquesta darrera possibilitat no sigui necessària, l'arquebisbe de Barcelona va dir que s'havia decidit llogar l'edifici per tal de treure'n un rendiment econòmic que ha de repercutir positivament en el manteniment de la residència.

MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

«Els resultats positius d'una desmembració es veuen a llarg termini»

— Per què són importants aquesta mena de trobades?

— Perquè ens ajuden a renovar la nostra fraternitat i són una expressió molt bonica i molt rica de la comunió eclesial. Hem estat membres del mateix presbiteri diocesà i, malgrat la creació de dues noves diòcesis, l'amor a la nostra Església que ens ha marcat en la nostra vida sacerdotal i pastoral ens ajuda també a estimar aquestes dues noves realitats. Per tant, aquesta trobada és necessària per mantenir aquest caliu, perquè venim de lluny, i per intensificar més la nostra entrega a l'Església en cadascuna de les tres diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona.

— Després d'any i mig de rodatge, com valora la conveniència de la decisió que es va prendre en el seu moment?

— Els resultats positius d'una desmembració es veuen a llarg termini, perquè en un primer moment es veuen més els grans inconvenients. Amb tot, el fet que hi hagi diòcesis més petites permet que

el ministeri del bisbe es faci més proper a les comunitats, a les parròquies i als fidels en general. D'altra banda, s'han creat serveis propis per a cadascuna d'aquestes diòcesis, s'ha creat consciència diocesana però alhora ens esforcem per mantenir plantejaments, criteris, decisions i serveis comuns. L'Església ha d'estar al servei de la vida cristiana i les persones que tenim en cadascuna de les tres diòcesis tenen una gran mobilitat, especialment en diòcesis tan properes com les nostres i que durant molts segles han format una sola Església diocesana. Per tant, hem de fer les coses molt conjuntament.

— Què demostra el fet que finalment hagin estat pocs els preveres que hagin demanat la incardinació a una altra diòcesi?

— Els preveres s'estimen molt les comunitats parroquials que serveixen i, per tant, encara que hi hagi hagut la divisió i que molts d'ells conservin en el seu cor tots els records i la vivència de la incar-

dinació a l'arxidiòcesi de Barcelona, el cert és que dins seu se senten dividits. D'una banda, desitjarien continuar sent de l'arxidiòcesi de Barcelona però, de l'altra, també veuen que es deuen a aquelles comunitats parroquials a les quals serveixen i que ara es troben ubicades en una altra diòcesi.

— Podem dir, doncs, que la situació de mala maror que es va crear en un primer moment ja ha estat superada?

— Els sacerdots que fins fa poc constituïen el presbiteri de l'arxidiòcesi de Barcelona són pastors que estimen l'Església, són treballadors, molt zelosos i, per tant, tenen capacitat per superar les dificultats. Certament que una divisió feta amb tanta rapidesa crea una tensió i un dolor comprensibles, perquè la incardinació a una diòcesi no és únicament una figura jurídica, sinó que es viu intensament. Hi ha una història comuna, un Seminari comú, uns companys de curs amb els quals has viscut moltes experiències, hi ha unes parròquies que

has estimat i que ara no formen part de la teva diòcesi... Tot aquest bagatge cultural, religiós, històric i jurídic marca la persona del sacerdot i, per tant, hem de comprendre que hagi estat dolorós, però el cert és que la personalitat i la maduresa dels nostres sacerdots ho ha superat amb molt d'èxit.

— Quin és el paper de Barcelona en relació amb les altres diòcesis?

— És el paper d'una mare que, tot i les seves limitacions, ofereix tot el que pot. Té aquesta funció d'ajudar, de compartir, d'estar al costat, en la mesura de les seves possibilitats, i sobretot com a metropolitana és un punt de referència per a les altres dues diòcesis, de les quals també s'enriqueix. Per part meua, així com per part dels altres dos bisbes, he intentat fer aquest treball amb un sentit molt eclesial, en el sentit que no podem estimar una Església diocesana si no estimem totes les altres, especialment les veïnes i amb les quals formem una mateixa província eclesiàstica.

Tribunal Eclesiàstic de Barcelona

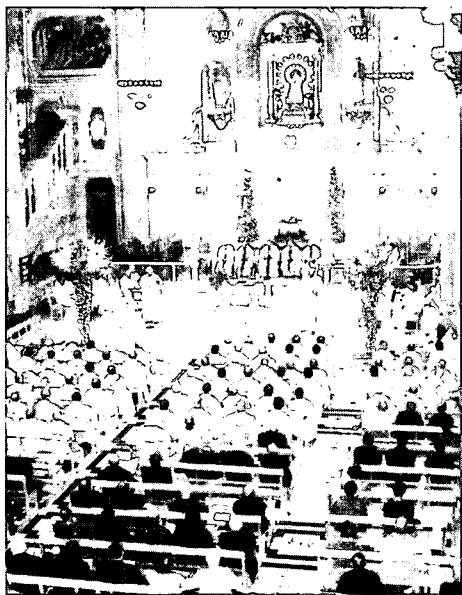
Any i mig després des de la creació de les noves diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa, encara són molts els serveis comuns per a les tres diòcesis germanes. Així, la Delegació diocesana d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona continua sent l'encarregada de portar els comptes de les tres diòcesis, si bé l'administració és diferent per a cadascuna d'elles. D'altra banda, el Seminari Conciliar, que actualment acull 61 seminaristes —«és la mateixa quantitat que la de fa tres anys», va dir satisfet Mons. Martínez Sistach—, és un altre d'aquests àmbits comuns per a Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

Un altre servei comú, almenys per ara, és el Tribunal Eclesiàstic de Barcelona. Malgrat que la Signatura Apostòlica de Roma va demanar en el seu moment que les noves diòcesis de Sant Feliu i de Terrassa constituïssin un tribunal eclesiàstic propi, el fet de no disposar de les persones adients per encarregar-se'n ha fet que continuï sent el de Barcelona el Tribunal Eclesiàstic de referència.

Després de recordar què ja es troba a impressa la guia comuna de les tres diòcesis, Mons. Martínez Sistach també va dir que, en referència als sacerdots que han demanat la incardinació a una altra diòcesi, possibilitat oberta fins a la Pasqua d'aquest 2006, finalment hi ha hagut pocs moviments en aquest sentit. «La majoria de preveres han optat per quedar-se a la diòcesi on es trobaven en el moment de la desmembració», va aclarir l'arquebisbe.

Qüestió d'inventari

Com en tota desmembració, un dels aspectes més feixucs arriba en el moment de repartir els béns que fins aleshores havien correspost a un únic bisbat. D'aquest tema, se n'encarrega una comissió tècnica formada per un delegat de cadascuna de les tres diòcesis —Mn. Joan Benito (Barcelona), Mn. Francesc Sala (Sant Feliu de Llobregat) i Mn. Francesc Pardo (Terrassa)— i moderada per un sacerdot designat per la Nunciatura Apostòlica, Silverio Nieto. Fruit de molt de temps de treball, podem dir que l'inventari ja està enllestit i que ara ha arribat el moment que cada diòcesi faci les seves propostes per tal de procedir a fer el repartiment de béns. Després que els tres bisbes de Barcelona, de Sant Feliu i de Terrassa prenguin una decisió definitiva, la transmetran al nunci a l'Estat espanyol, que al seu torn serà l'encarregat de fer-la arribar a la Congregació

La concelebració eucarística va tenir lloc a la parròquia de la Bonanova.

per als Bisbes. A Roma tindran, doncs, la darrera paraula.

Pel que fa a les obres d'art que conserva el Museu diocesà de Barcelona, Mn. Joan Benito va dir a *Catalunya Cristiana* que hi ha moltes possibilitats de solució, però en va apuntar una de molt concreta: «Val més tenir un museu metropolità que serveixi per a totes les diòcesis; això sí, tenint present que es podria assenyalar d'on procedeix cadascuna de les obres d'art.»

«No hem de tenir por del Concili Vaticà II!»

Al llarg de la seva ponència sobre *Els continguts essencials del Concili Vaticà II i la seva actualitat*, el Dr. Salvador Pié va insistir més d'una vegada que «no hem de tenir por del Concili Vaticà II», i va destacar l'actualitat de les grans qüestions conciliars en referència al moment històric que estan vivint les diòcesis de Barcelona, de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, el Dr. Pié va recordar que «la comunió eclesial no és quelcom d'acabat sinó gradual i progressiu» i va parlar sintèticament dels continguts «essencials» del Vaticà II en les quatre constitucions conciliars: *Lumen gentium*, opció per una Església com a comunió; *Dei verbum*, la primacia de la Paraula de Déu en l'Església; *Sacrosanctum concilium*, centralitat de la litúrgia i de l'Eucaristia en l'Església, i *Gaudium et spes*, el diàleg amistós de l'Església amb el món.

Després de destacar que «l'historiador, el teòleg, l'home d'Església... sap que la recepció d'un Concili necessita una llarga etapa de maduració, ja que es tracta d'un procés de "conversió"», el professor Pié va voler deixar clar que «resta clar el caràcter profètic i de futur del Vaticà II com a Concili d'aggiornamento i de "reforma" reflectit en la primera allocució del papa Benet XVI, on fa una referència significativa a les noves instàncies de l'Església i a la societat actual globalitzada».

El Dr. Salvador Pié, durant la seva intervenció.

MONS. AGUSTÍ CORTÈS

«La preocupació més important és la manca de preveres»

— Com valora aquesta mena de trobades entre les tres diòcesis?

— Tot el que fem per afavorir la comunió fraterna entre els capellans de les tres diòcesis que constitueixen la província eclesiàstica de Barcelona és bo, no únicament per a nosaltres, sinó també per als fidels, que veuen que continuem units.

— Com definiria aquesta etapa de la seva vida com a bisbe d'una diòcesi de nova fornada?

— És una etapa molt diferent dels ministeris i dels serveis que he anat fent al llarg de la meua vida sacerdotal i després com a bisbe d'Eivissa. La novetat ve marcada, doncs, pel context, per l'estil, pels preveres, per la línia pastoral, però he de dir que em sento molt integrat en aquest camí nou que Nostre Senyor em demana, i també molt acollit i acceptat per la gent. En aquest sentit, la novetat no suposa un esforç gran o difícil. Des d'un bon començament m'he esforçat per integrar-me i per sentir-me un més, un esforç que ara brolla d'una forma molt més espontània.

— Quins són els reptes més urgents del bisbat de Sant Feliu?

— En primer lloc, afavorir la consciència de diòcesi, Església particular que camina, i, en segon lloc, el repte que compartim en comú amb totes les diòcesis: l'evangelització explícita i una mica radical, en el sentit d'anar a l'essencial i de donar peu que la gent faci el seu acte de fe compromès amb la vida.

— Al febrer hi ha la primera ordenació diaconal al bisbat. Un moment molt important per a la diòcesi, oi?

— És molt important i un gran motiu d'esperança. Nosaltres tenim vuit seminaristes, però ens calen moltes vocacions, la gent es fa gran i no tenim un nombre suficient de preveres. Possiblement és la preocupació més important i urgent avui dia. 850.000 habitants són molts per als prop de 120 preveres actuals.

Sota el patronatge de la Mare de Déu de la Mercè

Com a darrer apunt de la seva intervenció, l'arquebisbe Lluís va dir que els bisbes de les tres diòcesis, recollint les peticions fetes per alguns preveres, farien els passos necessaris perquè la Mare de Déu de la Mercè, patrona de l'arxidiòcesi de Barcelona, ho sigui també de la nova província eclesiàstica barcinonense. L'arquebisbe de Barcelona també va destacar que la Regió Eclesiàstica Tarraconense, que ha de dotar d'aixopluc jurídic el treball conjunt i de comunió entre les províncies eclesiàstiques tarraconense i barcinonense, «està per sortir».

Després de la intervenció del Dr. Salvador Pié, que va parlar d'*Els continguts essencials del Concili Vaticà II i la seva actualitat*, bisbes, preveres, diaques i seminaristes es van traslladar fins a la veïna parròquia dels Sants Gervasi i Protasi i Mare de Déu de la Bonanova per celebrar l'Eucaristia. Com no podia ser d'una altra manera, la Jornada del Clergat va finalitzar amb un dinar de germanor.

Carne Munté

MONS. JOSEP ÀNGEL SAIZ

«Tots plegats treballem molt i el Senyor beneeix els nostres treballs»

— En quina etapa es troba la nova diòcesi de Terrassa?

— Estem en un moment de molt treball pastoral, de creixement en la comunió eclesial diocesana, de molta esperança, de moltes iniciatives, i de molts fronts oberts però que no podem cobrir tots alhora. Estic molt satisfet perquè tots plegats —bisbe, preveres, diaques, religiosos, laïcs— estem treballant molt i crec que el Senyor beneeix els nostres treballs.

— Podem dir que ja s'ha creat consciència diocesana?

— Només portem un any i mig, i és poca

perspectiva com per poder afirmar-ho rotundament. Sí que crec, però, que estem en el bon camí i que cada vegada és més present aquesta consciència diocesana.

— Han quedat enrere les crítiques que hi va haver en fer-se pública la desmembració de l'arxidiòcesi?

— Les crítiques no eren tant per la desmembració, que era lògica, com per la forma com es va fer. En qualsevol cas, ara estem tan ocupats en la feina i a cobrir totes les activitats que no tenim temps de fer gaires reflexions sobre com es va fer i sobre com s'hauria pogut fer

la desmembració.

— Quins són els reptes més imminents per al bisbat de Terrassa?

— Els reptes, com sempre dic, és que el presbiteri diocesà visqui a fons la comunió, la col·legialitat i la unió entre preveres i amb el bisbe; les vocacions sacerdotals, perquè malgrat que al Seminari tenim un planter excel·lent necessitem més vocacions; el tema de la pastoral juvenil, que tot i que funciona bé és un repte sempre present; el món de la pobresa, de la marginació, de la immigració, de l'atenció als més necessitats, que sempre se'ns escapa. Per a mi

és una qüestió fonamental en el meu ministeri i miro d'ajudar en tot el que puc i de fer gestos molt concrets. El dia 24 de desembre, sense anar més lluny, vaig passar gairebé quatre hores a la presó de Quatre Camins, on a part de celebrar l'Eucaristia vaig visitar els pavellons i vaig tenir l'oportunitat de parlar amb la gent. És una expressió de la importància que dono a aquest treball. Un altre repte és el tema de la nova evangelització, una nova perspectiva des de la qual hem de fer gairebé tota la nostra acció pastoral avui dia.

Museu Episcopal de Vic

Va ser declarat museu d'interès nacional l'any 2001

«Jesús davant Pilat», fragment de retaule procedent de Llivia, darreries del segle XIV.

Retaule del convent de Santa Clara de Vic. Lluís Borrassà, 1415.

De tots els museus diocesans de Catalunya, el Museu Episcopal de Vic és el més antic de tots. Va ser inaugurat l'any 1891 i es va convertir així en una institució pionera en l'àmbit eclesiàstic. El museu va veure la llum gràcies principalment a la tasca tenaç de dos homes d'Església: el bisbe Josep Morgades i el canonge Jaume Collell.

A la segona meitat del segle XIX el moviment de la Renaixença va aconseguir suscitar i difondre l'interès no només per la llengua i la cultura catalana, sinó també pel nostre art, especialment el medieval. A la ciutat de Vic la consciència de recuperar i donar a conèixer la producció artística pròpia va quallar profundament, i en una data tan primerenca com el 1868 el Círcol Literari de Vic va organitzar l'Exposició Arqueològica Artística. Aquesta mostra va aconseguir reunir més de 600 objectes, la majoria procedents de la comarca d'Osona i d'altres indrets del bisbat de Vic. L'èxit de la iniciativa, que havia tingut com un dels màxims responsables el futur canonge Jaume Collell, va fer que el Círcol, en col·laboració amb les altres institucions de la ciutat, sobretot el bisbat, continués la tasca de recopilació d'obres artístiques.

El 1882, any en què van ser descobertes les ruïnes del temple romà de la capital d'Osona, va ser nomenat bisbe de Vic Josep Morgades, que va donar l'impuls definitiu per tal de crear un museu episcopal. Va encarregar a Jaume Collell l'adquisició d'obres d'art i arqueològiques, principalment de la diòcesi, però també de la resta de Catalunya. Així, quan el fons ja posseïa uns quants milers d'objectes, el Museu Episcopal de Vic va ser inaugurat solemnement: era el 7 de juliol del 1891. La tasca d'aconseguir noves peces va ser continuada pels conservadors de la institució museística, Antoni d'Espona i sobretot Josep Gudiol, que es va encarregar de dur a terme una política sistemàtica d'adquisicions, fins a convertir el museu en un referent. Gràcies a aquest treball també es van aconseguir salvar nombroses obres valuoses que altrament haurien desaparegut durant la destrucció general d'edificis religiosos l'estiu del 1936.

Les col·leccions actuals

Als anys 90 del segle passat es va decidir renovar el museu de dalt a baix per tal d'adaptar-lo a les exigències museístiques més actuals. Se'n va enderrocar l'antiga seu i en el mateix indret es va construir un nou edifici inaugurat l'any 2002, obra dels arquitectes Federico Correa i Alfonso Milà. En el nou museu —un edifici d'estètica contemporània però que no desentona tot i estar situat just al costat de la catedral, en ple centre històric— el visitant pot admirar còmodament i d'una manera didàctica una part important de les 25.000 peces que conté.

Al Museu Episcopal de Vic, declarat museu d'interès nacional per la Generalitat de Catalunya, les nombroses col·leccions no

mantenen entre elles una relació cronològica sinó que es regeixen per criteris tipològics. Així, hi trobem les sales de Monedes i Medalles, Arqueologia, Lapidari, Pintura, Escultura, Teixit i Indumentària, Vidre, Mobiliari, Pell, Orfebreria i Arts del metall, Forja i Ceràmica. Aquest criteri, tot i el que podria semblar, aconsegueix transmetre al visitant una sensació d'ordre i uniformitat molt reeixides, per no parlar de la tècnica expositiva i de l'organització de l'espai, que són excel·lents. Com a resultat, les sales no enfarfequen mai per un excés d'objectes, i alhora les obres queden ressaltades d'una manera natural, sobretot les que estan considerades com a joies del museu.

Entre les peces més destacades hi ha les pintures murals romàniques dels absis de Sant Sadurní d'Osormort i Sant Martí del Brull. Pel que fa a pintura sobre taula, sobresurt l'Altar de Santa Maria de Lluçà, una interessant mostra del corrent bizantinitzant del segle XIII, a mig camí entre el romànic i el gòtic. A aquest darrer estil pertany una de les obres mestres del museu, un retaule d'advocació franciscana, procedent de l'antic convent de Santa Clara de Vic. Es tracta d'un retaule monumental —fa més de sis metres d'alçada!— del pintor Lluís Borrassà, on es plasmen l'elegància i la sensibilitat del millor gòtic internacional. Pel que fa a escultura, és obligatori citar el Davallament d'Erill-la-vall, un conjunt romànic d'uns 900 anys d'antiguitat i excepcionalment expressiu, fruit dels prolífics tallers de la vall de Boí. Una altra imatge destacada, en aquest cas gòtica, és la Mare de Déu de Boixadors, una escultura d'alabastre en què s'expressa la tendresa maternal de Maria.

El visitant també té l'oportunitat de visitar a unes hores determinades del dia el fons artístic del magatzem, on hi ha les peces que normalment no s'exposen a les sales generals. En aquest espai destaca la profusió de peces i també la varietat, ja que s'hi poden veure des de petits d'objectes litúrgics i rosaris fins a notables retaules gòtics. El Museu Episcopal de Vic conté, naturalment, per sobre de tot obres religioses, però també és força rellevant la interessant secció d'arqueologia, on es poden admirar inscripcions ibèriques, vasos de finíssima ceràmica grega o un sarcòfag amb una mòmia de l'antic Egipte. I com a peça curiosa hi ha el senzill bressol de mossèn Cinto Verdager, un objecte sense pretensions artístiques però que no podia faltar al museu més important de la comarca on va néixer el poeta de Catalunya.

Eduard Brufau

Catalunya

Un crit per la pau va envair els carrers de Barcelona.

Els participants, en el moment d'arribar a la plaça Sant Jaume.

«Pau arreu de la terra!»

■ La Comunitat de Sant Egidi va convocar marxes per la pau a Barcelona, Tarragona i Manresa

BARCELONA.— La Comunitat de Sant Egidi va convocar l'1 de gener passat la ja tradicional marxa per la pau a Barcelona, Manresa i Tarragona. La iniciativa va comptar amb l'adhesió de diversos grups i as-

sociacions, entre elles l'associació per les Nacions Unides, Càritas diocesana de Barcelona, la Fundació Alfons Comín, la Fundació Joan Maragall, la Fundació Pere Tarrés, la Comunitat de Jesús i Justícia i Pau.

El primer dia de l'any va acompanyat tradicionalment pel missatge de pau del Papa. Enguany el lema és «En la veritat, la pau». Hi ha una veritat de la pau, una veritat intrínseca i invencible que és el contingut autèntic de la pau. La Comunitat de Sant Egidi va manifestar l'adhesió a les paraules del Papa i a la seva sol·licitud per la pau en el món amb marxes, manifestacions i moments de pregària. A

Roma es va arribar a la plaça de Sant Pere per escoltar les paraules de Benet XVI. Una única gran manifestació, units malgrat les distàncies geogràfiques en més de 250 ciutats de tot el món, una única gran invocació de pau, en idiomes diferents però amb el mateix esperit.

Aquesta demanda de pau recull les esperes i les esperances de molts homes, dones, infants i ancians que pateixen el drama de la guerra, a causa de massa conflictes encara oberts. Són els conflictes dels quals es feia memòria en els rètols que portaven els participants en aquestes marxes. La guerra vol dir condemna a mort per a molts, sobretot per als més febles. Ho recordava a Barcelona el testimoni de Serge, un camerunès. «He vist morir molta gent al desert del Sàhara, saltant la tanca de Melilla. Són africans que fugen a causa de les guerres, de la fam i de les malalties com la sida. Jo, gràcies a Déu, m'he salvat i he pogut trobar amics que m'han acollit.»

La guerra és el rostre més monstruós i violent de la història. És inútil i deixa el món pitjor de com l'ha trobat. Però la guerra no és inevitable: hi ha molt treball per a la comunitat internacional. Cal intervenir amb generositat i amb intel·ligència, perquè la vida de molts pobles no sigui engolida per aquell monstre que és la guerra.

Estem vivint temps difícils en un món desordenat, on la violència i el terrorisme s'abaten sobre els innocents. Els pobres són sempre més pobres, i la guerra segueix sent «la mare de totes les pobreses». Molts repeteixen que cal acostumar-se a la guerra, a l'ús de la força bèl·lica en un món que no és ideal. Sí, ho sabem: el món no

Serge i David Coromines van parlar al final de l'acte.

és ideal. Però és un somni, una il·lusió somiar un món en el qual la guerra sigui progressivament eliminada? Les dificultats del nostre temps, les amenaces, el terrorisme, els règims bèl·lics, tots els conflictes oberts no poden induir-nos a resignar-nos a la guerra com una companya habitual de la història humana.

El 2006 es compliran 70 anys de l'inici de la guerra civil espanyola. És una ocasió més per dir mai més la guerra: ens empobreix a tots, cava abismes insospitats i deixa en les generacions futures ferides profundes difícils de cicatritzar. Recordant totes les víctimes esdevenim més conscients que del dolor en neix una comprensió més profunda per trobar allò que uneix. En els moments difícils cal elegir els trets que uneixen més que les diferències i els conflictes: «Tots els homes pertanyen a una única i mateixa família. L'exaltació exasperada de les pròpies diferències contrasta amb aquesta veritat de fons», adverteix Benet XVI en el missatge per la pau d'aquest any.

La pau fa possible un món millor i el camí de la pau és el diàleg. El diàleg no disminueix la defensa cap a l'altre, sinó

que protegeix; transforma l'estrany en amic; fa possible el treball comú per lluitar contra la pobresa i contra el mal. Com recordava el manifest de la trobada interreligiosa de Lió organitzada per la Comunitat de Sant Egidi aquest setembre passat: «És el temps de treballar junts amb coratge per un humanisme capaç de construir la pau entre els pobles i els individus. L'objectiu no és l'afirmació de l'un sobre l'altre, sinó realitzar una civilització on visquem junts. L'art del diàleg és el camí pacient per construir aquesta civilització del viure junts.»

És un camí pacient que cal realitzar començant per les nostres ciutats. David Coromines, a l'acte final a la plaça Sant Jaume de Barcelona, va testimoniar la seva amistat amb qui viu al carrer com una barrera per aturar la violència envers el més feble. Va recordar Maria Rosario, que va morir cremada a Barcelona el 16 de gener. «L'amistat amb els pobres —deia— és un signe de pau amb els qui la societat fa la guerra, un gest de pau gratuït envers aquells que no ens poden donar res a canvi. Per això, amb els meus amics cada setmana anem a trobar el qui viu al carrer. D'altres van a trobar els ancians que estan sols, els malalts... És un itinerari de coneixença personal per construir una ciutat més humana, per reconstruir els llaços que la soledat, la malaltia, la manca de treball... han trencat. Perquè ningú no es quedi sol i deslligat.»

L'any 2006 ha començat amb un pas de pau. No estem vençuts per la guerra. No ens deixem vèncer pel mal, sinó que lluitem contra el mal amb el bé. El crit de «Pau arreu de la terra!» és l'expressió de l'existència d'una cultura i d'una voluntat de pau, que no es resigna a la inevitabilitat de la guerra, sinó que està preocupada perquè es tanquin els conflictes que encara estan oberts.

Jaume Castro

Responsable a Catalunya de la Comunitat de Sant Egidi

ENRIC ROMERO

Mediador d'assegurances

Tels. 934 486 491
934 407 994

enrique1@terra.es
Estudis de tota mena d'assegurances sense compromís.

Manifest de pau

En ocasió del missatge del papa Benet XVI per a la celebració de la Jornada Mundial de la Pau de l'1 de gener del 2006, *En la veritat, la pau*, volem manifestar la nostra adhesió a les paraules del Papa i a la seva sol·licitud per la pau en el món. Diu Benet XVI: «La pau es presenta d'una manera nova: no com a simple absència de guerra, sinó com a convivència dels ciutadans en una societat governada per la justícia, en la qual el bé es realitza sempre que és possible també per a cadascun d'ells. La veritat de la pau crida a tothom a cultivar relacions fecundes i sinceres, estimula a cercar i a recórrer els camins del perdó i de la reconciliació, a ser transparents en les negociacions i fidels en la paraula donada» (*En la veritat, la pau*, núm. 6).

Volem expressar la més profunda solidaritat a totes les víctimes de la guerra, del terrorisme i de tota forma de violència. És convicció nostra que la pau és possible, que els conflictes es poden pacificar. Per això ens comprometem a realitzar cada dia aquells gestos de pau i de reconciliació que permetin abatere els murs de divisió que generen violència. El nostre futur no és la resignació davant de la guerra, sinó la veritat de la pau arreu de la terra.

«Davallament de
Santa Eulàlia
d'Erill-la-vall»,
segle XII.

«Santa Faç».
Joan Gascó, 1513.

«Majestat de
Santa Maria de
Lluçà», segle XII.

«Mare de Déu
de Boixadors»,
segle XIV.

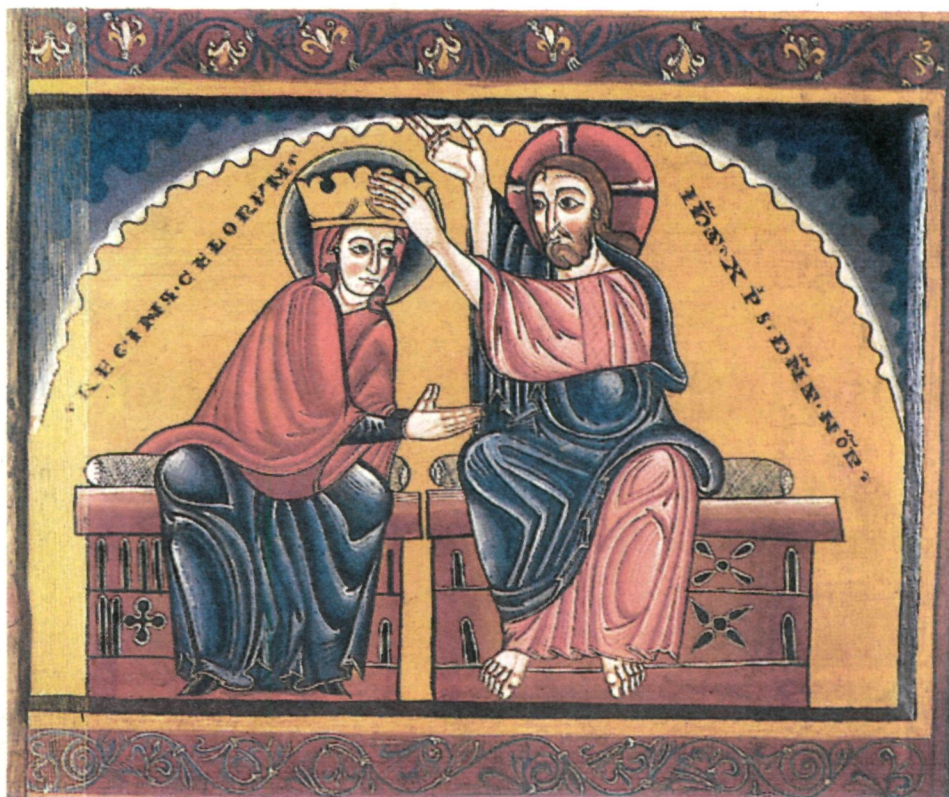

«Encenser de Lledó».
Constantinoble,
segle VI-VII.

«Creu processional de Sant Joan
de les Abadesses»,
començament del segle XIV.

«Altar de Santa Maria
de Lluçà», segle XIII.

MUSEU EPISCOPAL DE VIC
Plaça del Bisbe Oliba, 3
08500 Vic
Tel. 938 869 360
Fax 938 869 361
www.museuepiscopalvic.com
a/e: informació@museuepiscopalvic.com

Solsona

Sis solsonins reflexionen sobre la Mare de Déu del Claustre

■ L'acte s'emmarca en la preparació de la festa dels 50 anys de la coronació

SOLSONA.— Aquest any són variats els actes que s'organitzen a Solsona preparant la festa dels 50 anys de la coronació de la Mare de Déu del Claustre. En aquest sentit, la comissió organitzadora s'ha proposat dos objectius: augmentar el coneixement i la devoció a la Mare de Déu i promoure una obra social en benefici dels necessitats.

El diumenge 18 de desembre passat va tenir lloc una taula rodona al Teatre Comarcal sota el títol *La Mare de Déu del Claustre, reflexions, mirades i vivències*, amb sis solsonins i solsonines: Ramon Xandri Solé, empleat de banca; Anna Cuadrench Triplana, jove vinculada al moviment escolta; Narcís Clotet Villaró, editor i periodista; Elis Colell Santcliments, dinamitzadora cultural; Claustre Pla Vilamosa, mare de família, i Joan Viladrich Aynes, professor d'institut.

La taula rodona va ser moderada per la periodista Maria Corominas i Piulats, que va obrir l'acte recordant la dificultat de la pregunta que es feia als participants de la taula rodona, persones creients o no creients.

Un moment de la taula rodona.

A la primera part es va parlar de la dimensió artística, cultural i comunitària del Claustre. La veneració, vinculada a l'Església, ha estat un element del Claustre com a símbol de Solsona però va quedar molt clar que n'hi ha d'altres que emocionen més o menys, tot i que el Claustre té un element emocional afegit o símbol d'identitat col·lectiva especial.

L'entusiasme de tots els presents per la coronació va ser descriptible. Es va discutir l'element del patronatge, dins dels canvis en la societat, i en els sentiments. I es va albirar que com a unificador de poble i

element de protecció i de cara al futur, probablement el canvi de cara als 75 anys serà més profund que el que hi ha hagut quan s'han complert 25 i 50 anys.

Amb tot, hi ha el desig que en el futur pugui expressar la unió cívica com a poble, la integració amb el jovent i la immigració amb una dimensió de festa popular d'inclusió. Hi ha certa prudència de cara a la devoció en el futur però sí que hi ha optimisme si se segueix els valors purs de l'Evangeli i amb una dimensió personal i social.

Ramon Estany

TERRASSA

L'església de Sant Martí de Sorbet va acollir la trobada.

El bisbe es reuneix per Nadal amb el clergat diocesà

VILADECAVALLS.— El 29 de desembre passat va tenir lloc, per segona vegada, la trobada de Nadal de Mons. Josep Àngel Saiz Meneses amb el clergat diocesà de Terrassa. L'encontre va tenir lloc a Viladecavalls.

A la una del migdia es van aplegar tots a l'església de Sant Martí de Sorbet per fer la pregària d'hora menor, en la qual el bisbe va recordar breument la seva visita al centre penitenciari de Quatre Camins, a la Roca del Vallès, feta la vigília de Nadal tot fent referència al sentit familiar de les festes nadalenques; un sentit nadalenc que esdevé particularment important en la trobada amb el clergat diocesà i els seminaristes.

Seguidament va tenir lloc l'àpat fraterno en un restaurant de la població. En les paraules finals el bisbe va tenir un record entranyable pels preveres malalts i pels que estan exercint el seu ministeri en terres de missions.

Va ser en conjunt una trobada agradable, distesa i de convivència. Hi van assistir aproximadament seixanta preveres i deu seminaristes. A la tarda el bisbe va departir una llarga estona amb els seminaristes de la diòcesi sobre la marxa del curs al Seminari de Barcelona. (C.C.)

VIC

El Casal de Nadal de la rectoria de Sant Hipòlit, un servei a pares i infants

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— Durant els dies laborables de les vacances de Nadal, la parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà, juntament amb l'Escola Sagrats Cors, ha organitzat el casal per a aquells infants que volien fruit d'una bona estona de jocs, d'activitats i de formació.

A les vuit del matí s'obria el casal, consistent en una estona de pregària, en les activitats de repàs, en l'estona de pati i l'esmorzar, així com en el taller de manualitats. A la una del migdia, acabada la programació, era l'hora d'anar a buscar els infants. Però si encara convenia, es donava servei de menjador a una altra bona colla de nens i nenes. El casal va tancar, cada dia, a les tres de la tarda.

Les monitores van fer, a més, la seva tasca amb molta dedicació i il·lusió i ara emplacen per a les properes festes de Setmana Santa. Mentrestant, també volen intentar donar servei els dissabtes al matí. (Mn. Jordi Castellet)

Solidaritat amb els infants del Camerun

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— Coincidint amb el sorteig del Nen, Càritas parroquial de Sant Hipòlit de Voltregà va rifar la seva tradicional panera a benefici enguany dels infants del Camerun.

En efecte, durant les festes nadalenques es va convidar a tothom que volgués créixer en la seva solidaritat a participar amb butlletes per al sorteig que havia de tenir lloc el dia dels Reis.

La panera va ser elaborada amb les aportacions voluntàries dels botiguers del Voltreganès, que van donar un producte de la seva oferta comercial valorat entre 25 i 30 euros, amb la qual cosa el resultat va ser una panera d'un valor aproximat d'uns 800 euros.

Aquest any el benefici de la panera es destinava al projecte aprovat per Càritas de Sant Hipòlit que pretenia ajudar a l'escolarització de 31 infants, nens i nenes, de l'Escola Sant Gerard, de Sant Joan de Deïdo, al Camerun. És en aquesta població on les Germanes Serventes de la Passió, fundades a la població voltreganesa per la mare Teresa Gallifa, regenten el seu orfenat i acullen els infants més necessitats.

En la venda de butlletes, les famílies dels infants de l'Escola Sagrats Cors hi tenen un gran paper de col·laboració. Per agrair-los la seva col·laboració, es vol organitzar una visita al FC Barcelona, on Eto'o, d'origen camerunès, rebria els col·laboradors en aquesta campanya solidària. (Mn. Jordi Castellet)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Sant Feliu de Llobregat

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Un dels trossos de la jove i precària diòcesi de Sant Feliu de Llobregat és la vitalitat que hi té la vida consagrada. Així ho confirma l'informe que el 3 de gener passat va ser presentat en la primera

jornada diocesana de religiosos i religioses. Com s'hi reflecteix, més de 70 comunitats religioses es donen cita de manera significativa i diversa en un bisbat que aspira a rebre de les congregacions i ordes religiosos una de les seves principals fonts

d'energia. El mapa elaborat per la Delegació episcopal de Vida Consagrada vol ser el punt de partida per a una participació més eficaç dels religiosos i religioses en l'objectiu pastoral diocesà 2005-2007.

Elaborat el mapa diocesà de la vida consagrada

■ L'informe va ser presentat en la primera jornada diocesana de religiosos

La primera missió que el bisbe Agustí Cortès va encomanar al P. Josep M. Roca quan el va nomenar delegat episcopal de Vida Consagrada de la diòcesi de Sant Feliu va ser la visita de totes i cadascuna de les comunitats religioses que hi havia al bisbat. Aquesta era, per al prelat, no només una bona manera que el delegat es presentés a les comunitats, sinó que alhora les conegués personalment i pogués elaborar un primer informe d'aquesta realitat diocesana. El resultat d'aquesta primera etapa de la delegació ha estat l'elaboració del mapa de la vida consagrada, que va ser presentat el 3 de desembre passat en la primera jornada diocesana de religiosos i religioses del bisbat de Sant Feliu. Juntament amb aquest, el P. Josep M. Roca no ha desaprofitat l'oportunitat de fer una sèrie de reflexions i plantejar els reptes que la vida consagrada ha d'afrontar en la creació d'una nova diòcesi.

Un dels aspectes que més gratament va sorprendre el P. Roca durant la seva visita a les comunitats és el fet paradoxal que «malgrat la precarietat i manca de recursos del nou bisbat, la vida consagrada té a la diòcesi una gran vitalitat». «Comptem amb una presència molt variada i significativa de comunitats religioses —afirma el P. Roca—, que abasten tots els camps de la vida cristiana: ordes monàstics, institucions dedicades a diferents àmbits de la sanitat, educatives, serveis d'atenció als més necessitats, obres dedicades a la integració i promoció dels immigrants i presència testimonial a barris marginals.» En total a la diòcesi hi ha 71 comunitats, que pertanyen a 45 ordes o congregacions, que

Gairebé 150 religiosos van participar al desembre en la primera Trobada diocesana de la Vida Consagrada.

apleguen 200 religiosos i 451 religioses. Dels 200 religiosos, hi ha 77 sacerdots i cinc diaques. També destaca la presència de sis monestirs de vida contemplativa, un de masculí i cinc de femenins, de 27 comunitats dedicades a la pastoral sanitària i assistencial i 38 a l'educació. «És just reconèixer —afegeix el delegat de Vida Consagrada— que les nostres institucions són modèliques i d'una gran qualitat professional. Són un signe de la riquesa de la nostra vida al servei de l'Església i de la societat.» El P. Josep M. Roca s'ha mostrat especialment interpellat per la forta i significativa presència d'institucions en l'àmbit de la discapacitat psíquica i mental, un camp molt abandonat des de l'administració pública. També ha valorat molt positivament les bones relacions que els religiosos mantenen amb el clergat diocesà, del qual reben un suport gairebé incondicional.

No tot han estat, però, bones notícies en

l'elaboració de l'informe. En la visita a les diferents comunitats religioses el delegat de Vida Consagrada ha pogut constatar una «certa política de desconfiança» per part de les administracions públiques. «Per un afany estrany d'intervencionisme dels governants de torn —explica el P. Roca—, sense respectar o respectant poc el dinamisme de la mateixa societat, aquestes obres d'Església topen amb dificultats. No és aquesta desconfiança la projecció cap a les institucions d'Església de prejudicis que ja hauríem d'haver superat?» Juntament amb aquestes dificultats, en sorgeixen també d'altres, sobretot de tipus econòmic, però també pel que fa a l'envelliment notable de les comunitats. Per al P. Roca, «aquest és el repte més agut que se'ns presenta, repte que afecta tota la societat occidental». Davant d'això, proposa viure el que ell anomena l'«espiritualitat de l'Èxode», on el desert té un paper important: «El

nostre desert és l'envelliment de les comunitats, la manca de vocacions i la disminució de braços per tirar endavant les institucions. L'únic que podem fer és continuar vivint amb radicalitat la nostra consagració a Déu i als germans, i no perdre mai l'esperança en un Déu que és el mateix ahir, avui i sempre.»

Malgrat les dificultats, el P. Josep M. Roca aposta per una visió esperançadora de la vida consagrada, perquè la gran riquesa que hi ha a la diòcesi de Sant Feliu s'ha de sobreposar a qualsevol obstacle. En aquest sentit el mateix bisbe Agustí Cortès compta amb els religiosos com un dels pilars que han de sostenir la nova edificació diocesana. Ell mateix s'ha compromès a visitar les comunitats amb assiduitat i les ha convidat a participar activament en la construcció d'aquesta nova Església particular. «Malgrat que els religiosos tenen per ells mateixos una certa dimensió universal, aquests es troben també arrelats en una realitat concreta, en una diòcesi, en la qual són cridats a treballar i a sentir-se corresponsables del seu creixement», subratlla Roca.

Amb aquest compromís de participació en la construcció diocesana, que a curt termini es concreta en l'objectiu pastoral 2005-2007, la Delegació episcopal de Vida Consagrada ja ha fixat tres trobades diocesanes de religiosos al llarg de l'any: a l'Advent, Quaresma i per al Dia de la Vida Consagrada, el 2 de febrer. De moment, la resposta a la primera, celebrada a Sant Feliu el 3 de desembre passat, va ser molt satisfactòria. «Hi ha un ambient molt bo i moltes ganes de treballar. S'hi respira la comunió. Els religiosos ens sentim Església, l'estimem i estic segur que ajudarem a fer-la créixer aportant el nostre testimoni de consagrats: en la pregària, en el treball, amb la col·laboració en els àmbits parroquials... i en definitiva i sobretot, amb la comunió», conclou el P. Josep M. Roca.

Samuel Gutiérrez

El bisbe prepara dues visites canòniques a comunitats contemplatives

ESPLUGUES/LAVERN.— Des de la seva arribada a Sant Feliu de Llobregat, el bisbe Agustí Cortès ha mostrat un gran interès per conèixer personalment les diferents realitats de la diòcesi. De manera particular s'ha mostrat molt sensible per les comunitats de vida contemplativa, que ha anat visitant amb certa periodicitat. Dins d'aquest interès s'emmarquen les dues visites canòniques que aviat farà a dos dels sis monestirs que hi ha al bisbat. Per començar, aquest 14 de gener es desplaçarà fins al convent de les Dominiques de Montsió, a Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat), on tindrà lloc el capítol corresponent i l'elecció de la priora. Les germanes dominiques han demanat permís també per traslladar les despulles de la Gna. Josefina Saulea Paulís, declarada recent-

Dominiques de Montsió.

ment venerable pel papa Benet XVI, del cementiri del monestir a una de les capelles perquè sigui venerada.

Pocs dies després, el 25 de gener, Mons. Agustí Cortès es traslladarà fins al mones-

Clarisses de Lavern.

tir de Santa Isabel de Lavern Subirats (Alt Penedès) per participar en el capítol de la comunitat de les germanes Clarisses. També assistirà a l'elecció de l'abadessa.

En les dues visites canòniques, el bisbe

es reunirà amb les religioses, personalment i comunitàriament, pregaran plegats, celebraran l'eucaristia i plantejaran els reptes per afrontar els propers anys. (S.G.)

Lleida

Mor d'accident el sacerdot romanès Mihai Diac

■ Tenia al seu càrrec l'atenció pastoral dels romanesos catòlics de Lleida, Tarragona i Saragossa

LLEIDA.— «Les campanades a mort, emmudint les campanades d'any nou, han cobert d'ombres de dol el bisbat de Lleida i l'arquebisbat de Iasi (Romania).» Amb aquestes paraules s'iniciava l'obituari amb el qual el bisbat de

Lleida va donar a conèixer la mort del jove sacerdot romanès Mihai Diac, que tenia al seu càrrec l'atenció pastoral dels immigrants romanesos catòlics, no solament de Lleida, sinó també de Tarragona i de Saragossa.

El P. Mihai (Miguel) moria víctima d'accident de cotxe a primera hora de la tarda del dia 1 de gener, festa litúrgica de Maria Mare de Déu. Anava cap a Saragossa per atendre la comunitat de romanesos de la capital de l'Aragó, con feia cada quinze dies. En aquesta ocasió hi anava per celebrar-hi la missa del primer dia de l'any. Aquell mateix matí havia celebrat l'Eucaristia amb els romanesos de Lleida, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme.

Mn. Mihai residia a la casa sacerdotal de Lleida des del 18 d'agost del 2004. Era nascut a Valea Seacă-Bacău, Romania, tenia 33 anys i 6 de sacerdot. Molt estimat a la diòcesi, feia pòc temps que havia estat nomenat vicari de la unitat pastoral formada per les parròquies de Sant Llorenç, Sant Martí i Sant Andreu, del barri antic de Lleida. Aquesta recent responsabilitat diocesana la compaginava amb la seva generosa dedicació pastoral envers els seus compatriotes.

Dol a la comunitat romanesa

El dol en aquesta comunitat per la pèrdua del P. Mihai es va fer evident en la missa que el dia 2 a les sis de la tarda va celebrar en romanès el P. Leonard Diac, actualment a Madrid i al qual el P. Mihai havia substituït en arribar a Lleida.

L'església del Carme es va quedar petita en les exèquies.

L'endemà a les onze del matí, a la mateixa església van tenir lloc les exèquies presidides pel bisbe de Lleida, Mons. Francisc Xavier Ciuraneta, i concelebrades per la major part del presbiterat diocesà, amb l'assistència d'un sacerdot en representació de l'Església ortodoxa i del P. Yuriy Svystum, sacerdot grecocatólic resident a Lleida, on s'ocupa de l'atenció pastoral dels immigrants ucraïnesos.

Els fidels, entre ells un bon nombre de romanesos, omplien de gom a gom el temple. També les autoritats de Lleida encapçalades pel president de la Diputació, el subdelegat del govern i diversos regidors, van ser-hi presents per sumar-se

al dol de la diòcesi per la mort del P. Mihai.

Emocionada homilia de Mons. Ciuraneta

Mons. Ciuraneta, en una emocionada homilia, va destacar el fet de la mort del P. Mihai com un acte de servei: «En els seus inicis sacerdotals, amb solament sis anys de ministeri, Déu l'ha cridat perquè, amb Crist, el seu sacerdoti intercessor sigui eficaç als catòlics romanesos i a la nostra diòcesi, al servei de la qual havia lliurat la seva vida sacerdotal.» El bisbe Ciuraneta va referir-se a les virtuts humanes, cristi-

anes i sacerdotals del P. Mihai, i en va destacar la senzillesa, bondat, alegria i disponibilitat: «Feia poc més d'any i mig que era entre nosaltres i ja s'havia guanyat l'estima i l'apreci de tothom.»

Durant la celebració es van utilitzar el català, el castellà i el romanès. En llegua romanesa es va llegir també l'Evangeli i es va fer una de les pregàries, així com alguns cants. Abans d'acabar la celebració, el P. Leonard Diac va recordar el seu

company amb paraules emocionades: «Mihai va elegir ser sacerdot i servir Déu i els germans fins a donar la pròpia vida.»

Emocionants van ser també les paraules d'una jove en representació de la comunitat romanesa: «A molts dels nostres infants els va donar la Primera Comunió. Ell volia que fóssim bons cristians i bones persones. La seva il·lusió era

veure'ns a tots a l'església.» També la comunitat parroquial, per mitjà d'Anna M. Gaya, el va recordar tot fent memòria de la seva darrera missa, celebrada el dia de la Sagrada Família: «Ens va parlar dels seus records familiars, de com havia viscut la fe en el si de la seva família. Sempre estarà amb nosaltres.» I el vicari general del bisbat de Lleida, Mn. Joan R. Ezquer, tot fent una pinzellada de la biografia del P. Mihai, va dir d'ell: «Ha estat un bon sacerdot. Els romanesos, especialment els infants i els joves, han trobat en ell un amic i un pare; un germà, un sacerdot proper. Molts d'aquests joves, als quals va tractar a Romania, han trucat aquests dies, des d'allí i des d'Itàlia, expressant el condol per la seva mort.»

Les exèquies es van celebrar sense el fèretre, a causa dels tràmits administratius i legals. Les seves despulles, traslladades a Romania, on es van celebrar també unes exèquies presidides pel bisbe de la seva diòcesi d'origen, van rebre sepultura al seu poble natal.

Jordi Curcó

Vuit parròquies guardonades en el concurs de pessebres

LLEIDA.— L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes ha donat a conèixer el veredict del jurat corresponent al LXXI Concurs de Pessebres, en el qual han participat prop de setanta pessebres, en les seves diverses categories. Entre els pessebres guardonats cal destacar els presentats per vuit parròquies de la ciutat. Han estat guardonats amb un primer premi el pessebre monumental de la parròquia de Sant Pau, del barri de la Mariola; amb un segon, el del santuari de Sant Antoni de Pàdua del paret Franciscans, i amb un tercer premi el presentat per la parròquia-santuari de Santa Teresina dels pares carmelites.

D'altra banda, cinc parròquies més han estat reconegudes amb accèssits pels pessebres que han muntat i que ajuden a conservar i promocionar la tradició cristiana del pessebre com a eina catequètica i evangelitzadora. Les parròquies guardo-

nades han estat Sant Joan, la Sagrada Família, Sant Salvador, Sant Llorenç i Sant Antoni M. Claret.

Menció a part mereix el pessebre mo-

numental de la residència Joana Jugan de les Germanetes dels Pobres, que com cada any també aquest Nadal ha estat guardonat. En aquesta ocasió, el jurat li ha atorgat

el segon premi del grup de Pessebres Monumentals. L'acte de lliurament dels guardons d'aquest concurs, així com del XXXI Concurs Infantil i Juvenil, on van participar escolars de diversos col·legis de la ciutat, tindrà lloc el diumenge 15 de gener, a les 11.30 h a l'Auditori Municipal Enric Grànyados, en la Cloenda Oficial del Cicle de Nadal. L'obertura la va fer l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb el Pregó de Nadal que va pronunciar el 17 de desembre al Palau de la Paeria, amb una clara defensa de la tradició cristiana del pessebre.

L'acte s'iniciarà amb un recital nadalenc de la Coral Xiroia de l'Ateneu Popular de Ponent, seguit del lliurament de guardons, i acabarà amb la interpretació de la cantata *De Lleida cap a Betlem*, tot cantant, amb la participació de vuit corals infantils i de tres-cents cantaires. (J.C.)

Pessebre de la residència Joana Jugan de les Germanetes dels Pobres.

Tortosa

Mn. Alfonso Monfort celebra cinquanta anys de sacerdoci

■ El Consell Parroquial i l'Ajuntament de l'Aldea van retre un homenatge al qui ha estat el seu rector durant quaranta-set anys

L'ALDEA.— Mn. Alfonso Monfort Colom ha complert els cinquanta anys de sacerdot i, d'aquests, n'ha passat quaranta-set com a rector de l'Aldea, un municipi que consta en l'actualitat de dues parròquies, Sant Josep i Sant Ramon, i que té al voltant de quatre mil habitants.

El poliesportiu de l'Aldea va acollir l'Eucaristia d'homenatge.

El Consell Parroquial i l'Ajuntament de la localitat van voler organitzar un homenatge a Mn. Alfonso Monfort en reconeixement a tot el seu treball pastoral exercit al llarg d'aquests cinquanta anys. En l'acte, que va consistir en una missa al poliesportiu i en un dinar al Pla dels Catalans, va participar molta gent del poble així com els rectors de l'arxiprestat.

Mn. Alfonso Monfort va ser ordenat prevere pel bisbe Manuel Moll i Salord a la catedral de Tortosa el dia 26 de juny de l'any 1955 i, al cap d'uns dies, va cantar la primera missa a la parròquia de Vilafranca del Maestrat, a la província de Castelló.

Pel que fa als llocs on ha exercit el ministeri, va anar de vicari a Santa Bàrbara del 1955 al 1957, a continuació de rector a tres parròquies: al Boixar, Coratxà i Castell de Cabres, del 1957 al 1958. Des del 1958 fins a l'actualitat ha exercit a l'Aldea, on es quedarà col·laborant a la parròquia. Durant aquests anys, Mn. Monfort ha desenvolupat la tasca pastoral, ha ensenyat la Religió a les escoles i del 1975 al 1992 es va encarregar de la Delegació diocesana de Religiosos.

Mn. Monfort explica que al llarg d'aquests cinquanta anys de sacerdoci ha notat un gran

canvi tant en el treball pastoral com en la vida de la mateixa societat. «He intentat aplicar el que vaig aprendre al Seminari de Tortosa, després, els canvis que va comportar el Concili Vaticà II, el Sínode diocesà i després, el Concili Provincial Tarraconense», afirma. També va treballar en la construcció de l'església nova al barri de Sant Josep de l'Aldea, una església moderna. «Ara cada barri té la seva església», continua dient Mn. Monfort, «també tenim una ermita molt antiga que pertanyia abans a Tortosa, la de la Mare de Déu de l'Aldea, amb molta devoció a la comarca».

Aquesta ermita era l'antiga parròquia de l'Aldea, consta de l'església i d'un recinte tancat amb habitatges per als pagesos que treballaven aquestes terres. Aquí va estar mig any el beat Manuel Domingo Sol de rector a mitjan segle XIX. «Hi anem en romeria el dilluns de Pentecosta, hi ha una confraria que s'encarrega del manteniment de l'ermita i de tot el seu conjunt, que encara s'està restaurant. Vénen els feligresos quan es fan les festes, es resa la novena i es visita l'ermita, que sol estar oberta durant el dia», explica Mn. Monfort.

Mn. Antonio Bordàs i Belmonte

TARRAGONA

Càritas i Ajuntament pagaran a mitges l'allotjament dels sense sostre

TARRAGONA.— És principalment durant els mesos d'hivern que les 24 places de què disposa la Casa del Transeünt de Tarragona es troben ocupades al cent per cent. Davant de la necessitat d'acollir les moltes persones que hi ha sense llar, Càritas i Ajuntament de Tarragona s'han posat d'acord per sufragar a mitges el cost de l'allotjament dels sense sostre en hostals i pensions de la ciutat.

La directora de Càritas diocesana de Tarragona, Carme Borbonès, ha explicat que, atès que la Casa del Transeünt es troba al complet, «es tracta de trobar alternatives, puix cal evitar que els transeünts dormin al carrer», si bé afegeix que «no podem obligar ningú a dormir en un lloc d'acolliment». A causa de la baixada de les temperatures, la policia local de Tarragona fa rondes de nit per demanar a la gent que dorm al ras o bé als caixers automàtics de les entitats bancàries que vagin a la casa d'acollida, però hi ha moltes persones que declinen l'ofertament.

Cal recordar que durant l'any prop de 4.000 persones es beneficien dels serveis de la Casa del Transeünt de Tarragona en algun dels tres projectes que s'hi ofereixen: l'atenció a les persones que es troben de pas, el

Durant l'hivern la Casa del Transeünt es troba al complet.

projecte de mitja estada on l'usuari roman a la casa entre un i sis mesos, i el projecte Hèrcules de reinserció social.

A hores d'ara, Càritas diocesana de Tarragona resta a l'expectativa de la cessió d'un espai que li permetria ampliar i diversificar els serveis que ofereix, donat que l'entitat es veu obligada a «atendre noves situacions», esmenta Carme Borbonès, com per exemple l'existència, cada vegada més, de nuclis familiars sense sostre i que requereixen una resposta diferent de les persones individuals. (J.B.)

Arranjament del campanar i de l'església d'Albinyana

ALBINYANA.— Una gran bastida cobreix el campanar i l'edifici de l'església de Sant Bartomeu d'Albinyana (Baix Penedès) per tal de poder dur a terme la restauració del conjunt. Del temple i del seu campanar tan sols és visible l'àngel, que té les funcions de penell i que corona la torre del cloquer.

Els treballs que s'estan fent consisteixen a restaurar el campanar i l'exterior del temple que, en alguns sectors, deixarà a la vista les pedres que fins ara restaven cobertes de ciment. L'actuació inclou també la instal·lació d'un conjunt escultòric en pedra que decorarà la façana de l'església i, un cop acabades les obres, es procedirà a la il·luminació exterior del campanar.

Aquestes millores van ser impulsades per l'antic rector, Mn. Jordi Figueras, i continuades per l'actual, Mn. Xavier Reñé. El cost de les obres, sense incloure la il·luminació, ascendeix a la quantitat de 90.000 euros. De fa temps els albinyanencs realitzen campanyes de recaptació de fons per poder fer front a la despesa.

L'església de Sant Bartomeu data del segle XVII i conserva una imatge de la Mare de Déu del Roser, del 1582, com també una talla de fusta de sant Bartomeu que es va salvar de les destrosses de la guerra civil. (J.B.)

«Fills estimats! També avui us porto als braços l'Infant Jesús, rei de la pau, perquè us beneeixi amb la seva pau. Fills, avui us convido especialment a ser els meus portadors de pau en aquest món sense pau. Déu us beneirà. Fills, no ho oblideu: jo sóc la vostra Mare. A tots us beneixo amb una benedicció especial, amb l'Infant Jesús als braços. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de desembre del 2005

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Girona

El Servei d'Intervenció Educativa de Càritas

■ És un servei adreçat a infants amb mancances educatives i amb pocs recursos econòmics

GIRONA.— Arran del debat obert aquests dies sobre política educativa, Càritas diocesana de Girona ha volgut fer pública una vegada més la seva aposta. Es tracta del Programa de Suport a l'Ensenyament de Càritas, la finalitat del qual és treballar perquè la igualtat d'oportunitats en el sistema educatiu sigui una realitat cada dia més propera. L'entitat es mostra ben convençuda que només un treball decidit de totes les institucions i administracions públiques possibilitarà una feina eficaç i efectiva contra el fracàs escolar.

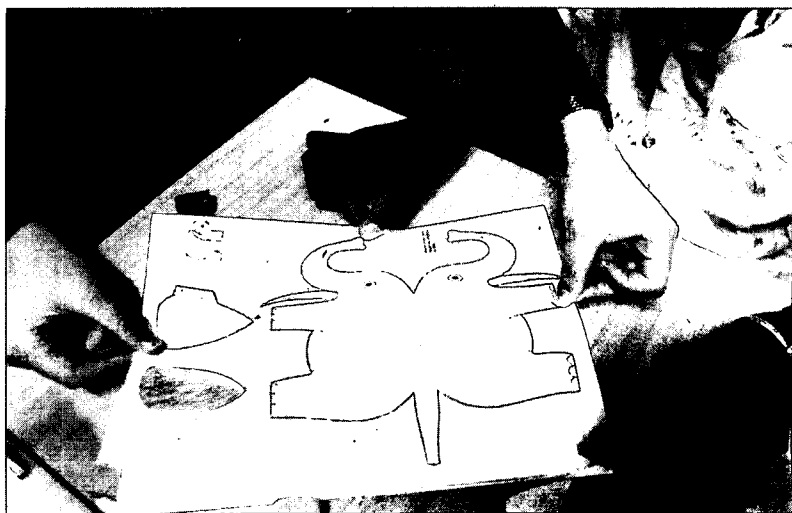
Molts nens i adolescents tenen dificultats per seguir el procés d'aprenentatge escolar. Aquestes dificultats vénen acompanyades, en molts casos, per situacions familiars complexes: pobresa econòmica, manca de recursos personals i formatius, poc estímul i suport als infants, analfabetisme funcional... Són alumnes que es troben en un entorn social, personal i/o cultural desfavorit, és a dir, que tenen més dificultats per poder afrontar el ritme escolar amb un mínim

d'èxit. Davant d'aquesta realitat, i per intentar donar-hi resposta, l'any 1997 neix el Programa de Suport a l'Ensenyament de Càritas diocesana de Girona, que compta amb diferents programes, un dels quals és el Servei d'Intervenció Educativa.

És un servei adreçat a nens i nenes amb mancances educatives importants que tenen pocs recursos econòmics, que pertanyen a entorns socials desfavorits o que tenen poc estímul i suport familiar. Els objectius de treball amb els alumnes

Els alumnes atesos tenen entre 6 i 16 anys.

L'objectiu és desenvolupar les capacitats cognitives dels alumnes.

són: desenvolupar hàbits bàsics de treball, conducta i higiene; desenvolupar les capacitats cognitives necessàries per realitzar correctament el procés d'aprenentatge, i incorporar habilitats i actituds adients d'interacció i de socialització. Els alumnes atesos vénen derivats de les institucions relacionades amb l'entorn educatiu de l'infant: centres educatius, Serveis Socials, Càritas...

Durant el curs 2004-2005 es van desenvolupar setze Serveis d'Intervenció Educativa arreu de la diòcesi de Girona i els setze equips de treball van comptar amb la participació de 140 voluntaris, de 16 tècnics i de 2 alumnes en pràctiques. Aquest equip humà permet aconseguir un dels objectius més impor-

«Molts nens i adolescents tenen dificultats per seguir el procés d'aprenentatge escolar»

tants que es planteja el Servei: fer un treball individualitzat amb els alumnes, que esdevé una clau de les seves millores.

Del total d'alumnes atesos, 334 d'entre 6 i 16 anys (264 de Primària i 70 de Secundària, principalment de centres públics), gairebé un 39% tenia reconegudes necessitats educatives especials. Malgrat això, només un 8% disposava d'adaptacions curriculars individualitzades; fet que provoca, en molts casos, que les tasques encomanades als alumnes no siguin les adients als seus coneixements, provocant així una manca de motivació i baixa autoestima.

Els alumnes que s'acullen al Servei d'Intervenció Educativa provenen, en molts casos, d'entorns socials i/o familiars desfavorits. Els factors de risc d'exclusió que afecten, en major mesura, els infants atesos són minoria ètnica (63%), pobresa econòmica (47%), analfabetisme funcional (37%), poc suport i estímul familiar (30%).

Finalment una altra dada important que figura en la memòria 2004-2005 és que, tot i ser un Servei on l'assistència dels alumnes és voluntària, aquesta, que és un dels objectius que es treballa, supera el 75% en la majoria dels serveis. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistent i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

14 - 15 DE GÈNER
(Entrant el dia 13 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

Testimoni

EL PERIODISTA I POETA CATALÀ ERA FUNDADOR I DIRECTOR DE LA REVISTA CATÒLICA «EL CIERVO»

Mor als 81 anys Llorenç Gomis

BARCELONA.— La tarda del 31 de desembre va morir al seu domicili del carrer Balmes de Barcelona Llorenç Gomis Sanahuja (Barcelona 1924-2005), un dels intel·lectuals catòlics més destacats del nostre país. Als 81 anys continuava en

actiu, com a catedràtic emèrit de la Universitat Autònoma de Barcelona, articulista setmanal de *La Vanguardia* i codirector, juntament amb la seva esposa Roser Bofill, de la revista mensual *El Ciervo*, de la qual també era fundador.

Les despulles de Llorenç Gomis descansen ja a Viladrau, poble del Montseny al qual el periodista i poeta català acostumava a anar com a lloc predilecte de descans. Fins allà va ser traslladat el 3 de gener passat des del tanatori de les Corts de Barcelona, on s'havia celebrat a les 10.15 del matí el seu funeral. Hi van assistir per donar-li el darrer adéu una multitud de familiars i amics, intel·lectuals, polítics, periodistes..., entre ells el president de la Generalitat, Pasqual Maragall. L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presidir el funeral acompanyat per una desena de sacerdots amics de la família.

Amb la mort de Gomis, Catalunya es queda sense un dels intel·lectuals més destacats dels darrers temps. Guardonat amb el premi de periodisme Ciutat de Barcelona i la Creu de Sant Jordi, l'intel·lectual catòlic va destacar per una vida consagrada al periodisme i a la poesia.

Llorenç Gomis va néixer a Barcelona el 1924 i estava casat amb la també periodista Roser Bofill, amb la qual va tenir quatre filles. Juntament amb ella i un grup d'intel·lectuals catòlics catalans, va fundar el 1951 la revista cultural *El Ciervo*, una publicació de pensament cristià que encara avui es manté com a

Foto: «El Ciervo»

Llorenç Gomis, en una imatge recent.

Producció literària

A Llorenç Gomis li agradava definir-se com a poeta. La seva obra com a escriptor així ho confirma. La seva poesia està escrita majoritàriament en castellà: *El caballo* (1951), *Oficios y maleficios* (1966), *El hombre de la aguja en el pajar* (1971), *Los restos de Ampurias* (1975), *Poesía 1950-1975* (1978), *Libro de Adán y Eva* (1991), i *Poesía completa en castellano* (2002), que incloïa dos llibres inèdits: *Jonás, comidilla de ángeles* i *El bostezo del león*. En català ha publicat: *Sons i sonets* (1984) i *Déu vos guard i passi-ho bé* (1989). Juntament amb la seva producció poètica, també destaquen alguns assaigs periodístics, com *Teoría de los géneros periodísticos* i *Teoría del periodismo: cómo se forma el presente*, tots dos de gran influència a les facultats de ciències de la comunicació. Encara l'any passat va publicar *Una temporada en la tierra* (2004), en la qual repassava tota la seva trajectòria vital i professional, i una selecció dels seus articles titulada *Lunas y lunes* (2004).

essent-ne propietari Jordi Pujol, càrrec que ocuparia fins al 1981. Després Llorenç Gomis va tornar a *La Vanguardia*, on ha estat conseller de direcció fins a la seva mort.

En l'àmbit docent, ha estat professor de l'Escola de Periodisme de l'Església de Barcelona i de la Facultat de Ciències de la Informació de Bellaterra. Va ser el primer Síndic de Greuges de la Universitat Pompeu Fabra i actualment encara impartia alguns cursos de postgrau a la Universitat Ramon Llull. Entre altres càrrecs, també ha estat degà del Col·legi de Periodistes i president de l'Associació de la Premsa de Barcelona i del Consell de la Informació de Catalunya.

Un dels aspectes de la seva vida que més van destacar i que d'alguna manera també van marcar tota la seva trajectòria professional van ser les seves profundes conviccions cristianes. En el llibre de memòries publicat el 2004, *Una temporada en la tierra*, assegurava: «El primer que sento necessitat de dir és que estic content d'haver estat cristià. El millor regal que he rebut és aquest.» Per a Llorenç Gomis, «el cristianisme, tal com es resumeix en els quatre evangelis, m'ha donat una revelació sobre el sentit de la vida, una invitació a seguir tot i que sigui de lluny el camí de qui va ser un home als turons de Galilea i que va portar promeses de vida eterna als amics i fins i tot garantia de veritat als seguidors». (C.C.)

Creença i literatura

No podria dir si sabré acostumar-m'hi, però anar a la premsa matutina i entremesclar les notícies amb la lectura d'unes pàgines d'opinió que traspuen «creença» era gairebé un hàbit. Però de sobte, en començar a albirar el 2006, es va acomiadar de tots silenciosament Llorenç Gomis. Una sorpresa, un buit, un imponderable que no es pot qualificar. La veu amiga que s'apaga.

Amiga... perquè els escrits de Gomis sempre responien a l'exigència plural del moment. Tots estem ofegats per les notícies, perduts en una tempesta d'opinions, de notícies urgents, de presagis absurds. Vivim el remolí de les novetats, del consumisme, de la fam de milions d'éssers humans... respirem violència, amenaces, hedonisme, estrèpit. Un apocalipsi amb prou feines ofegat en el silenci de la nit. I quan despertàvem, trobàvem la paraula justa, l'opinió serena, humil, encertada... I això, any rere any.

Perquè Gomis va ser el company de camí, que sap callar quan cal, que allarga el braç per evitar sorpreses d'un camí difícil, i opina sense estridències sobre el que passa, i deixa a banda prejudicis, però es manté ferm en les seves conviccions.

Gomis és una lliçó per a tants homes i dones que podrien dedicar-se a comunicar esperança i sentit comú civilitzat i cristià, i no obstant això, deixen per a una ocasió que no arriba el fet de manifestar el secret de la seva consciència humana, i el sentit més profund de la fraternitat.

Va saber, des del començament del seu itinerari com a escriptor, que la seva paraula tenia un valor en la ciutat dels homes d'avui. No va deixar mai que l'arrossegessin partidismes o modes del moment, i «com el cèrvol» va acudir a la font de les aigües que sadollaven la set, i va ensenyar el camí als qui volguessin seguir-lo.

Per això, més que pel seu valor estètic, la seva paraula poètica adquiria un sentit gairebé litúrgic, no perquè tingués gust d'encens o d'intimitat religiosa, sinó perquè posava davant dels ulls —sorpresos— del lector el que té de profund i seriós el fet de ser conseqüent amb la seva creença cristiana.

Llorenç Gomis va ser l'home que, assegut al nostre costat, ens donava una lliçó d'humanitat i de companyonatge, en aquest camí de cada dia. En la notícia sabia desxifrar el que dicta el sentit comú, sense escarafalls ni sectarismes, i ens ensenyava a mirar l'aquí i l'ara, convençut que tot amaga en si mateix una dimensió d'eternitat. Si més no, de misteri, perquè ratlla tot l'estupor davant de l'Absolut que ens ronda, que ho impregna tot, que no veiem ni sentim més que amb la intuïció del qui se sap posseït per Ell.

Gomis ja no hi és. Gran tristesa i gran esperança. Sobre les paraules. Ens mancaran les seves.

Cristóbal Sàrrias

El primer que sento necessitat de dir és que estic content d'haver estat cristià. El millor regal que he rebut és aquest»

referent d'un sector ampli de l'anomenat catolicisme social. Tot i que doctorat en Dret, i arran sobretot de la seva vinculació a *El Ciervo*, Gomis va consagrar la seva vida al periodisme, professió que va alternar amb una altra de les seves passions, la poesia.

Gomis es va iniciar en premsa com a col·laborador dels setmanaris *Revista i Momento*, i del diari *El Correo Catalán*. El 1967 va ingressar a *La Vanguardia*, on va exercir com a editorialista, articulista, responsable de les cartes al director i sotsdirector. El 1977 va ser nomenat director d'*El Correo Catalán*,

La pedagogia social, la seva raó de ser

■ La Fundació SER.GI fa 26 anys que treballa per una millor qualitat de vida de les minories més desfavorides

Des dels seus orígens, el 1979, la Fundació Servei Gironí de Pedagogia Social (Fundació SER.GI) ha promogut la lluita contra la desigualtat i l'exclusió social a través de tres eixos fonamentals: formació, recerca i atenció als col·lectius desfavorits. La Setmana

Intercultural de Girona i l'Escola d'Estiu sobre Interculturalitat són alguns dels projectes més consolidats. En l'aspecte formatiu, ofereix cursos de formació permanent; el proper és un seminari sobre la prevenció de la violència adreçat a estudiants i professionals.

SER.GI té els seus orígens en l'any 1979, quan es va fundar l'Associació Servei Gironí de Pedagogia Social: SER.GI. Posteriorment, l'any 1987, es va crear la Fundació Servei Gironí de Pedagogia Social, Fundació SER.GI.

En els estatuts s'especifiquen com a objectius fundacionals la sensibilització de l'opinió pública; el suport a iniciatives de recerca docent; la formació i reciclatge dels professionals, i la creació de centres i associacions estimulants la col·laboració amb els que ja existien. Però totes aquestes actuacions i les que es puguin considerar d'interès se centren en la consecució d'un objectiu principal: la promoció d'una qualitat de vida més bona en els grups o minories amb dificultats en el seu desenvolupament personal, familiar o social.

La Fundació SER.GI afirma no pretendre, en cap d'aquests àmbits, suplantar o duplicar actuacions privades o públiques que ja hi ha. Pretén col·laborar amb les institucions preocupades pels objectius esmentats en el punt anterior i ocupar-se directament dels espais d'actuació que temporalment o permanentment són oblidats o bé atesos deficitàriament. Des d'aquesta entitat es considera molt important prioritzar tota tasca de prevenció i sensibilització. D'altra banda, es proposa identificar, informar i difondre pels mitjans oportuns les causes de la marginació o inadaptació i els procediments que es consideren adequats per suprimir-les.

Per facilitar aquests aspectes, la Fundació SER.GI manté un Fons documental i bibliogràfic, especialitzat en els temes del camp de la pedagogia social. És obert, per a la seva consulta, a qualsevol persona interessada.

Tal com defensen, tota persona forma part d'uns grups existencials i socials (família, treball, barri, etc.) i «la tasca pedagògica ha de tenir-ho molt en compte i incidir de manera molt positiva si vol ajudar d'una manera efectiva l'individu. No es pot aïllar el subjecte per tractar-lo i considerar-lo amb independència del seu mitjà i del seu

A l'esquerra de la imatge, l'actual president de la Fundació, Josep Ribera, durant la cloenda de la XV Escola d'Estiu el setembre del 2005.

entorn. Tampoc no es pot oblidar la complexitat i la riquesa de cada persona per, portats per actituds reduccionistes, fixar-nos únicament en la deficiència que pateix, la manifestació dels seus problemes o l'etapa evolutiva concreta en la qual es troba o ha d'arribar», expliquen des de l'entitat.

De portes endins, la Fundació SER.GI estimula en els seus tècnics i col·laboradors més propers una actitud participativa, democràtica i creativa en un projecte global i integrat, anant més enllà de la responsabilitat concreta de cadascú. De portes enfora, la Fundació SER.GI vol tenir una presència activa en el teixit social, ajudant i donant suport a moltes iniciatives que de vegades no prosperen per diferents raons, malgrat l'interès dels seus promotors. Els àmbits prioritaris d'actuació, tant en aquestes tasques com en d'altres, seran els educatius per excel·lència: família, escola, grup social, mitjans de comunicació, etc.

Des de l'entitat són conscients de les limitacions de tot tipus que fan, malauradament, que alguns errors siguin inevitables. La Fundació és un projecte obert a la participació de les persones i entitats motivades per la pedagogia social. Amb aquesta participació, i mantenint una actitud d'autoavaluació constant per ajustar les

actuacions a les necessitats reals, es confia a poder anar corregint aquestes limitacions.

Actuacions en pedagogia social

En l'apartat de recerca, la Fundació SER.GI recull estudis i investigacions fets des de l'entitat en diferents àmbits d'actuació en Pedagogia Social. Aquests pretenen ser processos de reflexió i establiment de nous paradigmes, estratègies per fer front als nous fenòmens i necessitats socials sorgits en la societat.

En l'actualitat, entre el total d'activitats socioeducatives que duen a terme destaquen: un projecte que té com a finalitats donar suport a l'expansió i consolidació de les associacions d'immigrants com a estratègia per a la participació i integració social d'aquests col·lectius en la nostra societat; un altre en el qual es dona suport a l'atenció a la diversitat als centres de primària i secundària i promou la formació-informació transversal (alumnes, pares, professors) per apropar l'altre i fomentar el diàleg; una proposta d'activitats educatives sota el lema «Coneguem el Marroc» on s'inclouen una exposició temàtica sobre aquest país i un conjunt de tallers i propos-

tes didàctiques a desenvolupar amb els alumnes; i igualment, destaca la gestió del Pla comarcal per a la integració dels immigrants de la comarca de la Selva.

Pel que fa a l'apartat de formació permanent, la Fundació SER.GI, a més d'haver desenvolupat una xarxa d'intercanvi en la qual tothom pot demanar o oferir alguna cosa per aprendre i ensenyar, des de fa 15 anys i a través de l'organització de la Setmana Intercultural de Girona i l'Escola d'Estiu sobre la Interculturalitat, ha consolidat un espai de formació, intercanvi, difusió en matèria d'interculturalitat i immigració. S'organitzen seminaris, exposicions, actuacions musicals, cinema, teatre, presentació de llibres, etc. En l'edició passada, celebrada el setembre del 2005, la columna vertebral va ser el debat i la reflexió a l'entorn d'aquells aspectes que es presenten actualment com a conflictius: la religió musulmana a Europa, els joves i les dificultats de relació, la família i la seva estructuració, les polítiques i la llei d'estrangeria, etc.

Dins de l'oferta de cursos de formació permanent en intervenció psico-socio-educativa per al curs 2005-2006, en aquest mes de gener s'iniciarà el seminari sobre Prevenció de Violència (27-28 de gener i 3-4 de febrer). S'hi pretén analitzar i comprendre el fenomen de la violència entre joves a la nostra societat. S'hi treballaran els temes següents: educació preventiva a la família, l'escola i en l'àmbit penal; treball interdisciplinari i en xarxa des dels diferents àmbits competencials; experiències de treball. Aquest seminari s'adreça a professionals del camp socioeducatiu (educadors socials, treballadors socials, etc.), de l'educació formal (professors, psicopedagogs, etc.), de dret, de la psicologia, i a estudiants d'aquests àmbits perquè és reconegut com a crèdits de lliure elecció per la Universitat de Girona.

Consuelo Chaves

FUNDACIÓ SER.GI
PLAÇA LLUÍS COMPANYS, 12
17003 GIRONA
TEL. 972 213 050
FAX 972 213 717
www.fundaciosergi.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

La veu del metge

Com cuidar el cuidador? (3)

Com mesurar l'esgotament del cuidador?

El cuidador principal d'un malalt dependent a l'Estat espanyol (més de 850.000) acostuma a ser una dona (4 dones per cada home), filla (60%) o cònjuge (30%) del malalt, amb més de 50 anys. A l'entorn d'un 40% dels cuidadors no reben ajuda de cap altra persona, ni tan sols de familiars propers i només en el 15% de les famílies hi ha suport municipal o autonòmic de serveis socials.

Les persones dependents acostumen a necessitar cures cada cop més importants, de 8 a 15 anys, cosa que fa que el seu cuidador també envelleixi cuidant-les, amb esforços cada vegada més grans i horaris de cures progressives fins a ser permanents durant tot l'any. Per al cuidador pot ser l'oportunitat per a un creixement personal i té les seves recompenses, però també pot deixar exhausta una persona, tant físicament com emocionalment, i causar-li malalties que li impedeixin poder cuidar el pacient.

Un estudi fet per la Fundació Jordi Gol i Gurina a Catalunya mostra que els cuidadors de malalts d'Alzheimer, majoritàriament familiars, tenen més problemes de salut que la població general. Així, mentre la incidència d'aquests trastorns mentals en la població general gira a l'entorn del 3% en els homes i del 6% en les dones, en el cas dels cuidadors la prevalença de l'ansietat i la depressió se situa en el 27,5% en els homes i el 50,4% en les dones. A més, les persones que es fan càrrec de malalts d'Alzheimer van el doble de vegades a les consultes d'atenció primària que la resta dels individus, cosa que indica un deteriorament de la salut evident.

Factors de risc a la sobrecàrrega per al cuidador

Els factors de risc a la sobrecàrrega psicofísica en el cuidador familiar són els següents en relació amb dos factors:

1) *La situació del malalt*: demència ja intensa o profunda; llarga durada des del diagnòstic de la malaltia; al·lucinacions, deliris o confusió (psicosi i *delirium*); agressivitat, agitació i negativisme; incontinència, vòmits i úlceres o nafres; sorolls que li impedeixen dormir a la nit (crits, passejos) i amb altres dolences mèdiques múltiples.

2) *Les relacionades amb la situació del cuidador*: mala salut física prèvia; història prèvia de depressió o trastorns de personalitat; sense cònjuge, parella o amics íntims; ja gran o anciana; sense cap altra activitat a banda que la de cuidar el ma-

Cal cuidar-se bé per poder cuidar bé.

lalt; sense altres parents que convisquin al domicili; baix nivell econòmic; absència de suports sociosanitaris immediats (en especial, metge de capçalera poc accessible i centres de dia no disponibles) i desconeixement de la malaltia i del seu tractament pràctic.

Com mesurar i què mesurar?

No hi ha radiografies que permetin valorar l'esgotament d'un cuidador, ni anàlisis que n'indiquin la causa. Davant d'aquest problema, els experts han elaborat qüestionaris curts i fàcils de respondre que permeten mesurar el grau de sobrecàrrega, la causa i detectar si la situació que viu el cuidador el depassa.

Hi ha tres aspectes que han de ser mesurats: un és l'estil de relació que el cuidador manté amb el malalt, el segon és el grau de sobrecàrrega que pateix el cuidador i el tercer és —si està sobrecar-

regat— la detecció de les àrees que més l'esgoten.

Escala d'estils de cura

És un instrument per avaluar el nivell de cura que el cuidador proporciona. L'escala presenta uns valors de l'1 al 10 que permet mesurar quant es valora el pacient comparat amb quant es valora el cuidador a ell mateix. Les xifres més baixes indiquen que dona poca importància «al pacient»; les xifres més altes indiquen que el cuidador es dona poca importància «a ell mateix» i es cuida poc. Les xifres mitjanes són on es trobarà un balanç entre molt poc i massa cuidats. Cap dels extrems és medicament saludable, perquè tots dos representen posicions on el cuidador no ajuda efectivament el pacient.

Escala de sobrecàrrega del cuidador de Zarit

L'Escala de sobrecàrrega del cuidador de Zarit (*Caregiver Burden Interview*) és, probablement, l'instrument més utilitzat per a l'avaluació de l'estrès per sobrecàrrega del cuidador d'una persona dependent. El «sentiment de càrrega» és un concepte clau en l'anàlisi de les repercussions de la cura dels dependents en la família.

Les puntuacions es correlacionen amb símptomes en el cuidador, com l'estat d'ànim i la seva salut física, així com la qualitat de la relació entre el cuidador i el pacient. El qüestionari està disponible a: www.hipocampo.org/zarit.htm No hi ha

normes o punts de tall establerts, però normalment es valora com: 22-46= no sobrecàrrega; 47-55= sobrecàrrega lleu; 56-110= sobrecàrrega intensa.

Índex d'estrès del cuidador

Mesurar l'esgotament és mesurar-ne les conseqüències, en canvi l'Índex d'estrès del cuidador (*Caregiver Strain Index*) orienta sobre l'àrea que causa l'esgotament. El test, de només 13 preguntes, orienta sobre l'àrea que més satura el cuidador i que amb el temps pot provocar-li una sobrecàrrega. Una puntuació igual o superior a 7 indica un alt grau d'estrès. El test és disponible a: www.hipocampo.org/CSI.htm

Consell i advertència

Cuidar persones, i sobretot éssers estimats, és una tasca extraordinària —la base de l'amor i la caritat— que ha de fer-se amb tota l'ànima, amb tota l'ajuda i... amb tota la cordura. Molts aspectes són claus, però també tan important és que el malalt estigui cuidat com que ho estigui el cuidador que l'atén. No s'han de menysprear totes les ajudes que es puguin rebre ni les que serveixin per prevenir.

Cal advertir que les escales de valoració no tenen valor de diagnòstic per elles mateixes i que cal una avaluació contextualitzada, feta per un clínic especialitzat; són útils utilitzades per professionals. Només s'aporten com a element informatiu. Si un cuidador les complimenta i detecta un valor anormal pot i ha d'anar a la consulta del seu metge o psicòleg per revalorar la seva situació i detectar a temps una sobrecàrrega que podria perjudicar-lo a ell i a la persona cuidada. Cal no oblidar que cal cuidar-se bé per cuidar bé.

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Membre del Consell Consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

Ponència sobre la situació dels malalts terminals

MADRID.— Mons. Ignacio Carrasco de Paula, director de l'Institut de Bioètica de la Universitat Sagrat Cor de Roma i canceller de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, va oferir recentment una lliçó magistral en el marc de la Càtedra Àngel Herrera Oria de l'Institut d'Humanitats Àngel Ayala-CEU sobre *La medicina «in limine vitae»*. Dilemes reals i ficticis, en la qual va analitzar la situació dels malalts terminals.

Pel que fa a l'eutanàsia, va afirmar que «la mort ha de ser conseqüència d'una malaltia incurable o del procés inevitable d'envelliment, però no el resultat d'una decisió voluntària». Segons Mons. Carrasco de Paula, en medicina «no s'entén per eutanàsia el fet de facilitar una mort suau, sinó matar deliberadament una persona per posar fi als seus patiments». D'aquesta forma va recordar que «un doctor sempre té el deure de respectar la voluntat del pacient tal com emergeix en la relació de cooperació mútua que mantenen i que constitueix una

veritable aliança terapèutica».

Va comentar la nova tècnica derivada de la medicina paliativa anomenada sedació terminal, de la qual va indicar que «la línia divisòria que separa la sedació terminal de l'eutanàsia i del suïcidi assistit és extremadament subtil i que, per tant, hi ha un perill real de confusió que de cap manera podem minimitzar».

El ponent es va referir a la crisi de la medicina moderna, subratllant que «la presumpció a favor de la vida és a la base de qualsevol activitat mèdica. Si aquesta presumpció s'esvaeix crec que el futur de les professions sanitàries es complicaria molt i potser de manera irreversible». Així, va considerar que els metges han de recuperar «la percepció del caràcter eminentment sagrat de l'existència humana». I va afegir Mons. Carrasco de Paula: «Per a un cristià la vida humana té un valor especial perquè des del seu origen implica l'acció creadora de Déu.» (C.C.)

cultura

Nit de Santa Llúcia a la Seu d'Urgell

■ El bisbe Joan Enric Vives va assistir a la gran cita cultural catalana

LA SEU D'URGELL.— Nou-centes persones d'arreu de Catalunya van gaudir de la màgia de la nit literària de les lletres catalanes per excel·lència, la Nit de Santa Llúcia, que es va celebrar enguany a la Seu d'Urgell. Espectacles que van enllaçar la tradició mitològica pirinenca i les emocions del lliurament dels

premis en un homenatge a la ciutat que va acollir la gala i també a un dels textos mítics del català, les *Homilies d'Organyà*. L'any 2005 es van complir 100 anys de la seva troballa. La jornada, molt lluitada en la seva 55a celebració, va comptar amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra.

Els premis que es concedien eren els següents: Folch i Torres, Joaquim Ruyra, El Llibre de la Meva Vida, de Ràdio, de Televisió, Sant Jordi, Carles Riba, Mercè Rodoreda, Ferran Soldevila, Memorial Joan B. Cendrós, Joan Profitós, Joan Maragall i Leandre Colomer. La 55a Nit de Santa Llúcia es va emmarcar dins de la tradició mitològica catalanopirinenca de l'Alt Urgell, plena d'éssers mitològics del Pirineu i de llegendes. D'aquesta forma es volia homenatjar la ciutat i la comarca que aquesta edició va acollir la festa de les lletres catalanes amb una àmplia presència de periodistes i literats catalans.

El divendres 16 de desembre, proper a la festa litúrgica de Santa Llúcia, va ser el dia triat i el lloc, el palau d'esports de la Seu d'Urgell. La ja molt-tradicional festa —amb majúscula— de les lletres catalanes, que organitza Òmnium Cultural, enguany es va fer amb la col·laboració de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell.

Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra; Ernest Benach, president del Parlament de Catalunya, i Jordi Ausàs, alcalde de la Seu, van formar la presidència de l'acte, juntament amb organitzadors com Jordi Porta, president d'Òmnium Cultural, i altres personalitats del món de la política i de la creació artística. Aquesta festa se celebra a diferents llocs del territori català, com a mostra de descentralització de les festes literàries més emblemàtiques que any rere any tenen lloc a Catalunya i com un reconeixement de la diversa procedència geogràfica dels creadors culturals.

Durant el sopar de celebració de la Nit —que va reunir unes 900 persones— es van atorgar, entre d'altres, el 46è Premi Sant Jordi de novel·la, el 47è Premi Carles Riba de poesia i el 7è Premi Mercè Rodoreda de contes i narracions. L'alcalde de la Seu va destacar en el seu parlament la figura de l'il·lustre sacerdot d'Urgell Mn. Albert Vives, home molt estimat i que va ser l'iniciador i el primer president de la secció local d'Òmnium Cultural a les terres del Pirineu.

Els noms guardonats

Francesc Gisbert, amb *La meua família i altres monstres*, es va endur el premi Folch i Torres de novel·la per a nois i noies, dotat amb 6.000 euros. El premi Joaquim Ruyra de narrativa juvenil va ser per a l'obra *Laura i els àngels*, de Lluís Hernández, dotat també amb 6.000 euros. Per la seva banda, l'emissora Ràdio Flaixbac i el programa de TV3 *La nit al dia*, de Mònica Terribas, van ser els gua-

El bisbe d'Urgell va ser un dels assistents a la gala.

nyadors dels premis de Ràdio i de Televisió, respectivament, en reconeixement als seus esforços per difondre i normalitzar la llengua i cultura catalanes.

En l'apartat de narrativa, Julià de Jòdar, amb *El metall impur*, es va endur el Premi Sant Jordi, dotat amb 55.000 euros, per aquesta novel·la que explica les contradiccions i les confrontacions laborals i ideològiques del barri de la Farga, a l'Hospitalet, que es podrien extrapolar a la situació laboral de l'Espanya dels anys cinquanta. L'altre finalista va ser Miquel M. Gibert, amb *L'escala de Jacob*, que narra a partir de la veu d'un eclesiàstic adscrit al servei del baró de la Granadella,

a les Garrigues (Lleida), la saga i la història de la baronia i, de retruc, la crònica rural de les terres de la Granadella. Més d'un segle i mig d'història que s'inicia al començament del segle XIX per reconstruir un *background* històric oblidat durant força temps i que fins ara no tenia un referent literari com el que es construeix en aquesta obra.

El Premi Carles Riba de poesia va recaure en Isidre Martínez Marzo per *Hostes*, amb una dotació de 3.000 euros. Per la seva banda, Joan Esculies i Serrat, amb *Trailers*, va guanyar el Premi Mercè Rodoreda de contes i narracions, dotat amb 10.000 euros. El Premi Ferran Soldevila

de biografia, memòries i estudis històrics va recaure en Quintí Casals Bergés per l'obra *Tots a l'escola?*, mentre que Titina Jana Matei es va endur el Premi Memorial Joan B. Cendrós, en honor a la seva llarga trajectòria professional com a traductora.

Francesc Roura i Mas va guanyar el Premi Joan Profitós, concedit als treballs que tenen la finalitat d'estimular la reflexió sobre accions pedagògiques que malden per desenvolupar íntegrament la persona, pel seu estudi *L'orientació de futur dels adolescents i les creences d'autoeficàcia*.

El Premi Joan Maragall sobre Cristianisme i Cultura, que s'atorga als assajos o investigacions sobre la relació entre cristianisme i cultura i amb una dotació de 6.000 euros, va recaure en Adelaide Baracco, pel seu assaig *Mística i vida quotidiana. Un testimoni Egied Van Broeckhoven*. Ramon Homs, Pau Giralt i Miquel Freixa es van endur el Premi Leandre Colomer de novel·la d'història de Catalunya per l'obra *El vol de l'Astor*. Aquest premi s'atorga a les novel·les originals i inèdites en català, basades en fets reals de la història de Catalunya que en respectin l'essència i no contradiguin els coneixements actuals sobre el temps i les circumstàncies que les recreen.

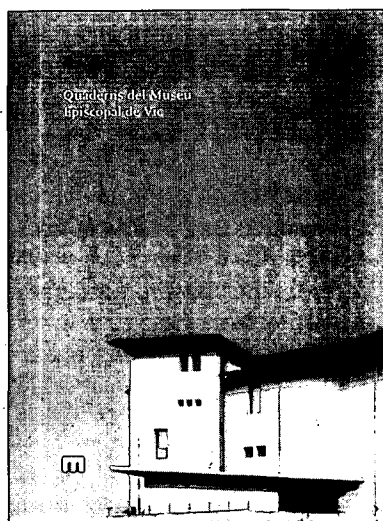
La vetllada va ser amenitzada pel grup musical Lisboa Zentral Cafè, que van interpretar temes musicals d'ambient; per Comediants, que van donar vida als personatges propis de la mitologia pirinenca com els minairons, les bruixes o les dones d'aigua, entres d'altres; per Deambulants, grup de dansa aèria, i per Joves Acordionistes del Pirineu, que van interpretar música tradicional de l'Alt Urgell.

M. C. Orduña

Presentació del primer número de «Quaderns del Museu Episcopal de Vic»

VIC.— El director adjunt de conservació i investigació del Museu del Prado, Gabriele Finaldi va presentar el 13 de desembre passat el primer número de la revista científica de caràcter anual *Quaderns del Museu Episcopal de Vic*. Finaldi, procedent de la National Gallery de Londres, és el cap de redacció del *Boletín del Museo del Prado*, un dels models més reeixits internacionalment de revista de divulgació científica en aquest àmbit.

La nova publicació dona sentit al treball de recerca d'investigadors d'arreu del món sobre l'excel·lent fons del Museu Episcopal de Vic (MEV), integrat per més de 25.000 peces, de les quals 3.500 es poden veure a les sales d'exposició permanent. Un dels objectius del museu és potenciar aquest eix d'investigació amb la participació de la comunitat científica internacional en les diferents àrees on sobresurten les col·leccions del MEV i plasmar-ho a través dels *Quaderns*. Dels més de 300 museus d'art d'arreu del món, ben pocs editen

Portada del primer número.

una revista científica, i ara el MEV s'hi afegeix.

En aquest primer número rep una atenció especial el nou edifici, obra de Federico Correa i Alfonso Milà, inaugurat el maig del 2002, amb tres estudis. L'arquitecta Beth Galí tracta la filosofia essencial de l'estil arquitectònic dels autors; el conservador del MEV, Josep M. Trullén, presenta el projecte museològic i museogràfic del centre i l'especialista Mireia Mestre palesa les accions de la conservació preventiva per garantir la perennitat del fons del MEV. Des d'una dimensió científica, les cròniques sobre els treballs de recerca del fons del museu, que se succeïen al llarg de l'any, completen el volum de 200 pàgines.

A l'acte de presentació —que va ser presidit pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova—, el director del MEV, Josep M. Riba, va insistir en la voluntat que el museu sigui un centre de difusió de l'art i un espai de formació per esdevenir un veritable far de cultura. (C.C.)

Concert en homenatge al mestre Joan Juncà

■ Es va celebrar a la catedral de Tarragona amb la presència de l'arquebisbe

TARRAGONA.— El 21 de desembre passat, a les nou de la nit, la catedral de Tarragona va ser l'escenari d'un concert extraordinari per homenatjar la memòria del músic tarragoní Joan Juncà i Albert (1927-2003). Va ser organitzat pel Casal Tarragoní amb la col·laboració del Capítol de la Catedral i el Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral. L'acte va comptar amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, la vídua de l'homenatjat i una nodrida concurrència de públic.

El concert va ser força reeixit.

El concert es va dividir en tres parts. A la primera hi va intervenir la cobla la Principal de Tarragona que, sota la direcció de Jordi Salavert, va interpretar sardanes de Joan Juncà, com *Xaloc* i *La vinya gran*, a les quals va seguir l'estrena d'una peça de Rafael Guinovart en memòria del mestre desaparegut, titulada *Mestre i amic*. A continuació es va estrenar el *Ball de nanos*, uns ballets inèdits dedicats per Juncà als nanos de Tarragona, mentre la interpretació de la sardana *Pau en el món*, de Narcís Paulís i arranjada per Joan Juncà, tancava el primer bloc.

A la segona part va arribar el torn del Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral, dirigit per Mn. Miquel Barbarà, el qual, acompanyat dels organistes, va executar diverses composicions de Joan Juncà com ara *Solitud*, *Simfonia a la catedral* (segon moviment *andante*), també el segon moviment de l'oratori *Epifania*, per finalitzar amb la interpretació de l'obra inacabada, per a veu i orgue, *Gràcies*, magníficament interpretada per la soprano Rosa Forasté i l'organista Jordi Vergés.

La tercera i darrera part va tenir com a protagonista l'actuació conjunta de les formacions participants. Sota la direcció de Mn. Miquel Barbarà, van interpretar el *Cant d'entrada de santa Tecla*, seguit de la sardana *Càntem a la coral*, dirigida aquesta per Jordi Salavert. Ja fora de pro-

grama, amb el públic plegats, van cantar els *Goigs de santa Tecla*, en orquestració de Joan Juncà. Mn. Barbarà va fer una semblança del músic tarragoní. Per la seva banda, Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, va pronunciar un breu però sentit parlament, alhora que li era lliurat un ram de flors a la vídua de l'homenatjat.

Tres etapes diferenciades

La carrera de Joan Juncà com a músic presenta tres etapes ben diferenciades. De jove es va dedicar preferentment a la composició de música per a ball i va actuar a diferents orquestres. És a l'any 1945 quan canvia de registre i es prodiga en la composició de sardanes. Arribada la seva jubilació, ja en la dècada dels noranta, inicia una fecunda etapa dedicada a la música religiosa.

Per als Amics de la Catedral instrumenta nombroses peces de repertori litúrgic i també compon noves obres que hauran d'enriquir diferents celebracions religioses, com ara *Tarragona 900 anys* (1992), obra escrita per al IX centenari de la restauració de la seu metropolitana i llavor de la posterior música per a *La passió de sant Fructuós*. El 1992 va ser distingit per l'Ajuntament de la ciutat amb el títol de fill predilecte de Tarragona.

Joan Boronat

Foto: Localpress

Imatge de la presentació del projecte.

Agermanament entre els claustres de Sant Cugat i Girona

SANT CUGAT.— L'acte de presentació del projecte d'agermanament entre els claustres de Sant Cugat i Girona va tenir lloc recentment al primer dels claustres esmentats. Va ser presidit per l'alcalde de Sant Cugat, Lluís Recoder, que va remarcar el fet que «a partir d'ara, tots dos conjunts arquitectònics seran més coneguts».

L'acte va comptar també amb la presència d'Àngels Solé, tinenta d'alcalde de Cultura; Llorenç Batchellí, president dels Amics de la Unesco Vall d'Oreix-Sant Cugat; Dolors Reig, presidenta dels Amics de la Unesco de Girona; Agustí Colomines, president del Centre Unesco de Catalunya, i Imma Lorés, professora d'Art Medieval de la

Universitat de Lleida, que va pronunciar una conferència on va destacar les coincidències artístiques i arquitectòniques dels dos claustres.

Els Amics de la Unesco de Girona i de Vall d'Oreix-Sant Cugat han iniciat el camí per a l'agermanament dels dos claustres: el de la catedral gironina i el del monestir sancugatenc. Totes dues entitats van apuntar la possibilitat de presentar, en un futur, la candidatura a la Unesco per convertir els dos claustres en patrimoni de la humanitat. Llorenç Batchellí va indicar les raons fonamentals de l'agermanament: «D'una banda, per les seves singulars similituds, i de l'altra, per ser un referent clar i català del romànic pel que fa a claustres».

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Un entrepà de pernil

Quinze dies després d'acabar la temporada de treball com a cuiner a la Molina, veia, assegut còmodament en un sofà, receptes i dissenys de plats nous. Mentre la meua estructura òssia estava completament relaxada, la meua computadora cerebral no parava. Pensava, aleshores, que els granissats van néixer quan a algú se li va ocórrer agafar neu neta, posar-la en un bol i ruixar-la generosament amb algun suc de fruites ensucrat.

Després em vaig aixecar del meu seient per preparar-me no un granissat, sinó un entrepà de pernil serrà amb formatge curat. A cada moment, la seva cosa.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

La fugida a Egipte

Ghana va dedicar el 1971 un segell a la fugida a Egipte. «Un àngel del Senyor es va aparèixer en somnis a Josep i li digué: "Lleva't, pren el nen i la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà l'infant per matar-lo." Josep es llevà, prengué de nit el nen i la seva mare, se'n van anar cap a Egipte i s'hi quedà fins a la mort d'Herodes.» (Mt 2,13-14)

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Taula rodona per fomentar els valors humans

■ L'acte va ser convocat per l'Associació Mn. Ovidi Tobias

TORTOSA.— El 14 de desembre passat un fort caliu planava en l'acte convocat per l'Associació Mn. Ovidi Tobias, sota el lema «Dóna'm la mà». La finalitat era sensibilitzar la societat sobre els valors humans mitjançant diferents activitats adreçades a xiquets, joves i adults. Els

assistents —una vuitantena— van seguir amb atenció sis històries presentades per representants de col·lectius i institucions de la ciutat de Tortosa que han rebut un trofeu honorífic, consistent en una mà, en reconeixement a la seva tasca solidària i humanitària a favor dels més necessitats.

La parròquia del Sant Crist de la catedral de Tortosa va ser el lloc on va néixer la idea d'institucionalitzar un premi per atorgar-lo a persones i entitats que s'han lliurat *gratis et amore* en bé dels més necessitats. Aquest va ser l'estil de vida del capellà Mn. Ovidi Tobias, reconegut apòstol en molts àmbits de la ciutat de Tortosa al llarg dels anys seixanta.

En aquesta línia, es va celebrar una taula rodona sota el guiatge de Maria Balart, secretària de l'Associació Mn. Ovidi Tobias. Van parlar els representants de sis entitats que van ser guardonades durant les festes patronals de la Cinta. La primera persona a prendre la paraula va ser la Gna. Teresa Andrés, que va parlar sobre la casa d'acollida de transeünts dirigida per les Germanes Pàules. Tot seguit, Montserrat Esteve va comentar la tasca que du a terme el grup Atzavara, dedicat a ajudar els immigrants. En

L'acte va palesar la importància del voluntariat.

tercer lloc, un grup de senyores que visita gent gran i malalts de l'Hospital de la Santa Creu, a Jesús, van expressar que el motiu essencial del seu voluntariat era fer-los companyia, ja que es troben un xic deseparats dels seus familiars.

La Gna. Lucinda Martínez, religiosa

de les Serventes de Jesús de la Caritat, va donar a conèixer a tots els assistents la missió que desenvolupa la seva congregació des del 1896 i que es basa en l'acompanyament dels malalts a la nit. Seguidament, la presidenta de l'Associació de Familiars d'Alzheimer, Anna Algué, va

va explicar que des de fa deu anys informen i ofereixen assessorament als familiars d'aquests malalts, que pateixen un procés neurodegeneratiu irreversible. Aquesta entitat va participar el 18 de desembre a La Marató de TV3 amb l'enlairada d'uns cinc mil globus des del pont sobre el riu Ebre. Finalment, el president de Càritas interparroquial de Tortosa, Lluís Lamote, va fer una crida per demanar més voluntaris per tal d'atendre les necessitats dels pobres a Tortosa.

El jovent, model de lliurament

L'acte va culminar en el temps obert a les preguntes i als suggeriments. Hi va haver assistents que es van oferir com a coòperadors de les esmentades associacions. Altres van dir que calia convidar el jovent de les Terres de l'Ebre a participar-hi. Una persona del públic va advertir que «els joves són un model de lliurament a la Fràter i al pelegrinatge de Lourdes». Un altre dels assistents va assenyalar que «la vàlua d'una ciutat rau en la quantitat i la qualitat de les institucions que promouen valors de tota mena en bé del poble, més enllà d'interessos econòmics. En definitiva, es va constatar que Tortosa posseeix una quota molt alta en valors humans i religiosos com a servei».

J. Blanc i Bahima

Mor Josep M. Mas i Solench, president de l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort

BARCELONA.— El dissabte 7 de gener, festivitat de Sant Ramon de Penyafort, va tenir lloc a la catedral de Barcelona, concretament a la capella del Sepulcre, una concelebració eucarística presidida per Mons. Pere Tena, bisbe emèrit de Barcelona. Aquesta missa va ser també en sufragi per la mort de Josep M. Mas i Solench, president de l'Associació d'Amics i Devots de Sant Ramon de Penyafort i de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics. Va morir l'1 de desembre del 2005, als 80 anys, a Santa Coloma de Farners.

Josep M. Mas i Solench va néixer el 1925 a Santa Coloma de Farners. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, va compartir la pràctica i l'estudi del dret amb l'activitat editorial. A més d'editor, ha estat autor d'una trentena de llibres, especialment sobre dret català, com ara *El Dret civil dels catalans*, *Mil anys de Dret a Catalunya*, *El Tribunal de Cassació de Catalunya*, *Legislació civil del Parlament de Catalunya* i *Dret Forestal a Catalunya*, així com diversos tractats per a la formació de jutges de pau. Paral·lelament, va coordinar obres com *Guia d'entitats de Catalunya* i *Documents jurídics de la història de Catalunya*.

Josep M. Mas i Solench.

Reconegut amb diversos premis i distincions (com la Creu de Sant Ramon de Penyafort), era membre de l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. En l'àmbit dels estudis raimundians, va publicar un estudi dedicat a Ferran Valls i Taberner, primer biògraf contemporani de sant Ramon de Penyafort, i el llibre *Ramon de Penyafort i el Consell de Cent*.

Entre les col·laboracions en diaris i revistes, cal destacar una sèrie de vint articles al diari *Avui* sobre «El nostre ordenament jurídic»

i més de trenta articles dedicats a juristes catalans a la revista *Món Jurídic*, del Col·legi d'Advocats de Barcelona. Actualment, entre d'altres projectes, coordinava el *Diccionari Jurídic Català*, en l'elaboració del qual participa la Societat Catalana d'Estudis Jurídics.

Durant el seu mandat com a president de la Societat Catalana d'Estudis Jurídics —filial de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC)— va promoure la revitalització de la institució i, entre d'altres iniciatives remarcables, va fer possible l'edició de la *Revista de Dret Històric Català* i la *Revista Catalana de Dret Privat*. A més, va ser l'organitzador i promotor dels cursos de Dret Civil català que impartia a l'IEC des de l'any 2000.

Pomes al forn amb iogurt de fruites

INGREDIENTS:

4 pomes
vi moscatell
conyac, canyella
pell de taronja
iogurt de fruites
nata muntada
caramel líquid
licor de gerds

PREPARACIÓ:

Traieu el cor de quatre pomes i poseu-les en una plata de forn. Ruixeu-les bé amb vi moscatell i un rajolí de conyac, una culleradeta de canyella mòlta i la pell de taronja. Quan estiguin toves, amb una culleradeta de cafè, buideu-les una mica i ompliu-les amb iogurt de fruites, preferiblement maduixes. Per sobre, cobriu-les amb nata muntada i ruixeu-les amb caramel líquid i una mica de licor de gerds.

Reflexions sobre el sacrament matrimonial

■ Carmen Fuentes i Enrique Maestre acaben de publicar el llibre «Enamorados y comprometidos. Camino para novios y esposos»

El matrimoni format per Carmen Fuentes i Enrique Maestre ha publicat el llibre *Enamorados y comprometidos. Camino para novios y esposos*, de l'editorial Claret. L'objectiu primordial d'aquest volum és compartir la seva dilatada i fructífera experiència —qua-

ranta-cinc anys de casats, sis fills i onze néts— com a matrimoni cristià lliurat al pròxim. Ells ofereixen una sèrie de pautes per mantenir sempre encesa la flama del sacrament matrimonial.

«Tot matrimoni cristià amb la seva imatge visible ha de ser el veritable reflex de la imatge invisible de Déu. En una societat com la nostra, que no acostuma a educar per a l'amor ni per a la unitat de la parella, pot resultar molt profitós el tema d'aquest llibre, en el qual es fomenta la necessitat del diàleg i de compartir sentiments per fomentar la unitat i el goig de la bona relació», escriu Mn. Marciano Corral al pròleg del llibre.

Va ser precisament aquest prevener el qui va animar al matrimoni format per Carmen Fuentes i Enrique Maestre a escriure aquest llibre, a compartir les seves vivències amb els altres. «Aquest matrimoni —afegeix el prologuista— desgrana de manera clara i contundent tot el que fa referència a la comunicació de la parella i sobre les dificultats de la relació i la manera de resoldre-les.»

Han calgut uns tres mesos per a l'elaboració d'aquest llibre, senzill i didàctic, de 90 pàgines. Enrique en va fer un primer esborrany; després Carmen el completava, modificava, puntualitzava... fins que van tenir el manuscrit acabat. «El més complex va ser el començament. Ho teníem tot al cap, però ens costava molt de posar-ho per escrit. És com quan tens un cabdell de llana molt embolicat i no saps com descabellar-lo, com estirar-ne el fil», afirma Carmen. Però van posar fil a l'agulla i el fruit és el llibre *Enamorados y comprometidos. Camino*

para novios y esposos.

«Carmen i jo, que ens vam jubilar fa un any, vam pensar que ara que teníem temps lliure havíem de transmetre als altres la riquesa que hem rebut al llarg del nostre matrimoni», explica Enrique. Ell defineix el llibre «com un crit a la nostra societat per donar-li a conèixer que el diàleg en una relació d'amor és essencial; si no hi ha diàleg, aquesta relació està

tisfacció és molt fàcil. El que és complicat és compartir sentiments negatius i de frustració. Això és el que t'uneix, el que et fa créixer com a parella», comenta Carmen. I subratlla: «La gent no sap realment el que és el matrimoni. La majoria de persones es casen sense reflexionar gaire sobre el que significa aquest sacrament. No es coneixen a fons, sinó d'una manera molt superficial. El matrimoni és una fase relativament senzilla; el més difícil és el compromís.»

Durant molts anys, Carmen i Enrique han treballat en l'Encontre Matrimonial, una associació catòlica la finalitat de la qual és enfortir i revitalitzar la relació matrimonial de la parella a través de la comunicació i el diàleg. Així mateix, aquest moviment pretén que el matrimoni pugui descobrir i experimentar els múltiples valors —humans i cristians— que es troben presents en la seva convivència quotidiana familiar.

«L'Encontre Matrimonial ens va obrir un horitzó immens. Malauradament, ha patit un gran retrocés. Abans s'organitzaven un o dos caps de setmana al mes i ara en té lloc només un a l'any, amb l'assistència de molt poques parelles, unes sis o set», assenyala Carmen. «Vivim un mo-

ment crític —manifesta Enrique— en el qual la societat no valora l'amor pel que fa a la responsabilitat i compromís, sinó tan sols com una cosa fugaç. Tant de bo el nostre llibre pugui servir d'estímul perquè els matrimonis es tornin a animar a participar en l'Encontre Matrimonial, perquè considerem que és de gran utilitat.»

«Avui dia s'ha oblidat la dimensió transcendent en la parella. La fe, en un matrimoni, n'és la base. Déu és en nosaltres: quan dialoguem, quan ens estimem, quan mirem de fer feliç la nostra parella...», diu Carmen. Al llibre, el matrimoni aconsella el següent: «Viu l'experiència i la realitat de Jesucrist i arribaràs, a través de l'amor que professes a la teva parella, a ser un veritable testimoni de l'Amor.»

Segons Mn. Marciano Corral, el llibre de Carmen i Enrique és «una gran ajuda per fomentar l'amor, la confiança i la unitat de parella i de matrimoni». A cada capítol es proposen preguntes perquè les parelles lectores reflexionin i estableixin un diàleg. Cal dir que els beneficis que s'aconsegueixin amb la venda d'aquest llibre aniran destinats íntegrament a la tasca sociohumanitària que duen a terme les Missioneres de la Caritat a Barcelona.

Miquel Àngel Codina

Portada del llibre.

Enrique Maestre i Carmen Fuentes.

abocada al fracàs. L'amor es manté si hi ha comunicació. És com una planta; cal regar-la periòdicament, adobar-la... Tenint-ne cura, en definitiva. Penso que les decisions, tant les encertades com les desencertades, no s'han de prendre individualment, sinó en parella».

El matrimoni, un signe d'amor

«Compartir sentiments d'alegria i sa-

Pessebre vivent infantil d'Alcover

ALCOVER.— Més de quaranta infants d'Alcover (Alt Camp) i la rodalia van participar el 26 de desembre passat en el tradicional pessebre vivent organitzat per la parròquia de l'Assumpció. Acompanyats per la música de Mn. Josep Gavalà, rector de la parròquia, els infants van representar amb il·lusió i molta gràcia els misteris de l'Anunciació, la Visitació i el Naixement. La petita representació va tenir lloc a l'altar major de l'església del poble i va comptar amb la presència d'una nombrosa afluència de públic. (C.C.)

Coses de la vida

Objectiu comú

Hola, amics! Quan sonen les dotze campanades de cada 31 de desembre, sempre desitgem un bon any nou al nostre país. Demanem salut, felicitat, amor i fem molts projectes. La realitat, però, és ben diferent. Nombroses persones continuen sense trobar una feina, els països del Tercer Món són cada cop més pobres, cada any es destrueixen milers d'hectàrees de boscos i milions de nens són explotats, abandonats o no arriben a néixer. A l'Estat espanyol va haver-hi l'any 2004 gairebé 85.000 avortaments legals, un 6,5% més que el 2003.

Proposo que per a aquest any 2006 tots tinguem un objectiu comú: que aquestes xifres tan elevades de desgràcies desapareguin progressivament i es desfacin com la neu que, en tornar-se com l'aigua per la calor del sol, adobi la terra i hi fructifiqui la llavor dels bons propòsits.

Cecilia Aranés Mallol

Coses de la vida

XXV Premi Mundial Fernando Rielo de Poesia Mística

MADRID.— El poemari *Tu mano todo el día*, del sacerdot espanyol Teodoro Rubio, va ser guardonat amb el XXV Premi Mundial Fernando Rielo de Poesia Mística en un acte celebrat a l'Ateneu de Madrid. Dotat amb 7.000 euros i la publicació de l'obra guanyadora, al premi es van presentar 258 obres de 36 països dels cinc continents. Teodoro Rubio afirma que la seva poesia sorgeix de la seva experiència vivencial amb Déu. Entre els seus símbols, destaquen el de la mà (com a presència propera de Déu) i el mar (com a metàfora de la dimensió de l'inabastable de Déu). (C.C.)

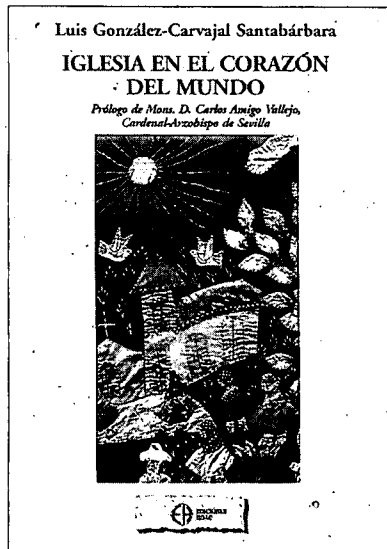
LLIBRES

Diàleg entre Església i societat

Els quaranta anys transcorreguts des de la cloenda del Concili Vaticà II —l'esdeveniment eclesial més important del segle XX— són una ocasió propícia per donar vida nova als seus ensenyaments. En aquest volum, el sacerdot Luis González-Carvajal, professor i director del Departament de Teologia Moral de la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia Comillas, estudia i analitza un dels documents més significatius: la *Gaudium et spes*. Aquest nou comentari sobre la *Constitució sobre l'Església en el món actual*

pretén ser una relectura del document per descobrir-hi algunes dimensions que en el seu dia van poder passar desapercebudes. L'autor del pròleg és el cardenal Carlos Amigo Vallejo. Segons l'arquebisbe de Sevilla, aquest llibre «pot ser una gran ajuda per endinsar-nos en aquesta necessitat del diàleg permanent entre l'Església i el món, per dur, com volia Pau VI, la Bona Nova a tots els ambients de la humanitat i, amb la seva influència, transformar des de dins i renovar la mateixa humanitat». També recorda que el Concili Vaticà II «es va proposar establir un pont per arribar a la societat humana actual». (C.C.)

Luis González-Carvajal Santabàrbara, *Iglesia en el corazón del mundo*. Edicions HOAC, Col·lecció Cristianismo y Sociedad, Madrid 2005, 158 pàg.

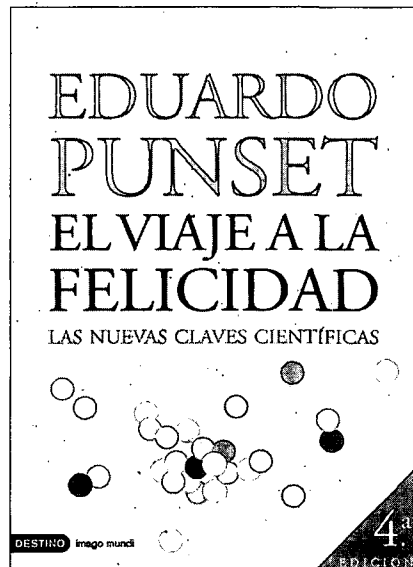

La felicitat: reptes nous

La recerca de la felicitat és una de les grans aventures humanes. Tal com explica el polifacètic Eduardo Punset al pròleg del seu llibre, el viatge a la felicitat acaba de començar i el final n'és incert: «Es dona la paradoxa que, justament en aquests moments, la flor i nata dels científics llança un crit d'alerta: hi ha amenaces letals tan grans que només hi ha un 50% de probabilitats d'aconseguir l'objectiu de la felicitat. Tot i que

sabéssim aconseguir-la, les amenaces globals provocades per l'acumulació d'armes nuclears i la seva dispersió, el col·lapse energètic, les substàncies químiques i biològiques en mans del terrorisme, l'ús pervers de la manipulació genètica, la nanotecnologia i la robòtica dificulten el viatge cap a la felicitat.» L'objectiu d'aquesta obra del mediàtic economista, polític, advocat, professor i periodista és posar a l'abast dels lectors els descobriments científics més recents sobre la recerca de la felicitat. «Han estat comprovats empíricament, en humans i altres animals; però no ha transcorregut prou temps perquè siguin identificats per la majoria de la població», afirma Punset. (C.C.)

Eduardo Punset, *El viaje a la felicidad. Las nuevas claves científicas*. Edicions Destino, Col·lecció Imago Mundi, Barcelona 2005, 212 pàg.

Pinzellades de llum i de vida

La religiosa Isabel Guerra Peñamaría és la pintora de la llum. Des de la quietud del monestir cistercenc de Santa Llúcia a Saragossa, on resideix, persegueix la llum que dona forma a la bellesa d'allò quotidià, a la vida senzilla, a l'equilibri de l'harmonia, a l'instant infinit i a la resplendor de la vida. «Aquest llibre recull les meves pintures i els meus pensaments, reflectits en forma de pregària serena. La conjuminació de tots dos pretén apropar-nos a la Bellesa i a la Llum. El símbol de la llum és present en el llenguatge religiós universal», explica l'autora en la introducció. Isabel Guerra associa amb tendresa especial les seves obres artístiques (un total de 45 quadres) amb meditacions personals que desperten la consciència de la dignitat i la seva obertura interior cap al món, cap als altres i cap a Déu i ens du a l'encontre de la realitat de les coses, de les persones i dels paisatges. S'esforça cada dia per trobar, en una pinzellada de llum, el silenci de la vida i de l'ésser humà. El llibre està estructurat en cinc apartats: «Llum», «Presència de Déu», «El sentit de l'amor», «Vida, alegria i esperança» i «Trobada amb la bellesa infinita». (C.C.)

Isabel Guerra, *El libro de la paz interior. Pinturas y mensajes*. Edicions i Publicacions Styria, Barcelona 2005, 191 pàg.

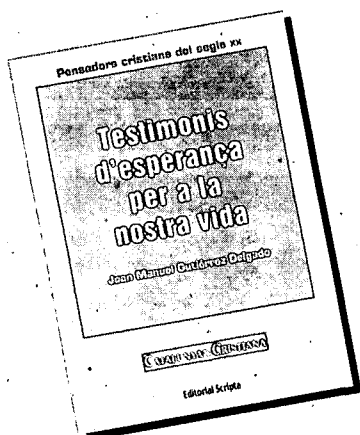
Plena espiritualitat cristiana

L'espiritualitat ha esdevingut una paraula de moda en l'època actual. Avui dia moltes persones escullen camins espirituals, tot i no estar vinculats a una religió concreta. Cal assenyalar que, etimològicament, la paraula *espiritualitat* significa «viure des de l'Esperit» o «viure de la font de l'Esperit Sant». Per al desenvolupament d'una vida espiritual cristiana plena s'han de considerar les paraules i els fets de Jesús. «Com a monjo voldria descriure les fonts de l'espiritualitat cristiana, tal com m'ho ha transmès el monacat. Es tracta de les fonts en les quals es va alimentar l'Església primitiva. D'aquí concloc que també avui són d'un significat permanent per a nosaltres», escriu Anselm Grün, monjo benedictí i doctor en Teologia, al pròleg. Segons l'autor d'aquest llibre, el camí de l'espiritualitat cristiana és molt clar: «Deixar-se inspirar i transformar cada cop més per l'Esperit de Jesús i canviar aquest món des de la filiació a Jesús.» D'aquesta manera, el món esdevindrà un lloc «més reconciliat, més pacífic i més transparent». (C.C.)

Anselm Grün, *Las fuentes de la espiritualidad*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció Surcos, Estella 2005, 91 pàg.

Si et van agradar els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO ET
PERDIS EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament: _____

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat: _____ Oficina: _____ DC: _____ Compte: _____

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

El fracàs no s'accepta...

L'èxit enlluerna una joventut cridada a la marginació. És potser una llei de vida, com la del nen afamat davant dels aparadors d'una pastisseria. Una sorpresa davant d'una possibilitat a l'abast, però impedida per una senzilla mampara de vidre.

Als EUA, com als països on el superdesenvolupament conviu amb la supermisèria, sempre hi ha la possibilitat de somiar en la sort, que arribi amb un cop impensat de la fortuna en un joc d'atzar, o en l'èxit en un esport multitudinari, que és també font de milions. El beisbol mou masses enardides, i els dòlars corren en abundància en les apostes i en els havers dels clubs. I els jugadors d'èxit són estrelles carregades de diners momentàniament, en la seva millor època. Per això, molts adolescents somien ser alguna vegada el protagonista d'alguna gesta esportiva, gràcies a les seves habilitats amb el bat, que és el «garrot» de la fortuna...

En tota la vida dels protagonistes d'*Un año pésimo* s'hi juguen l'esdevenidor i el passat en la possibilitat d'un present, que respongui a un somni impossible. Sembla un joc de paraules, però és així...

John FANTE
Un año pésimo.

Anagrama, Barcelona 2005, 190 pàg.

En el món de Dale Carnegie, encara que no li coneguem gaire els vells textos, hi ha inoculat el desig de guanyar amics, de ser senzillament el millor, gràcies als esforços basats en alguna habilitat personal. I el joc del beisbol no necessita, per tant, gaires combinacions musculars ni intuïcions estratègiques, com el bàsquet. Ni demana força especial com al futbol americà. Cal tenir, sobretot, un braç fort i equilibrat, i una serenitat a prova de crits i rugits d'estadis immensos.

Però no sempre les utopies joves són compatibles amb una llar pobra, i cal anar al tall, per poder omplir l'olla dels àpats familiars. Aquest serà l'argument de Fante, que es desenvolupa en aquest ambient del vol i dol, per ficar-se de ple en el vol, perquè vol. Tota una lliçó de lluita, i de

capacitat de resistència, en l'ambient sordid dels barris marginals d'emigrants sense gaire fortuna, on de sobte surt la possibilitat d'il·lusió.

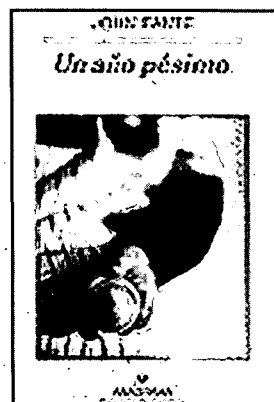
Ens podem acostar amb una resignació passiva? Cal acceptar impossibles en un món on sembla que tot és possible? No sé si aquesta novel·la de Fante és un crit a favor de l'esforç o un lament davant la passivitat. O potser és un manifest a favor d'uns ambients en els quals la lluita per la vida es pren seriosament, i s'apliquen els mitjans honestos per no caure en la fondària dels pitjors oblits.

El protagonista d'*Un año pésimo* reclama, sobretot, esperança. I n'hi ha mentre hi ha vida, com diu el refrany, però hi

haurà vida mentre hi hagi voluntat de viure-la. El contrari és una resignació passiva depriment, i una actitud que crida al buit. S'endevina entre les seves línies l'antiga dita de Kipling... «Si et pots trobar amb Triomf i Derrota, i tractar de la mateixa manera tots dos impostors... si veus volar desfet el que va costar la teva vida, i construeixes amb eines noves...»

I la tensió val la pena viure-la, perquè la vida és única.

Cristóbal Sàrrias

John Fante.

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Cursets de sardanes

BARCELONA

El 13 de gener conclou el termini per inscriure's al curs de sardanes que tindrà lloc al centre cívic Torrellobeta, situat a la plaça de Santa Fe sense número de Barcelona. Les classes es faran cada diilluns, de 19.00 a 20.30 del vespre, al llarg de nou setmanes.

CASSÀ DE LA SELVA

El 21 de gener comença a Cassà de la Selva el curs de coneixement, aprenentatge i perfeccionament sardanista, organitzat pels Amics de la Sardana d'aquesta població. Aquest curs, que també inclou les tècniques de comptar i repartir, es desenvoluparà en deu sessions, cada dissabte, d'11.00 a 13.00 h, entre els mesos de gener i abril, a les dependències del Col·legi Puig d'Arques. A més hi ha possibilitat d'aprendre danses catalanes, assistir a les Trobades Sardanistes Infantils de les comarques gironines i passar a formar part de les colles sardanistes de Cassà.

L'admissió es farà per rigorós ordre d'inscripció i està limitada a un mínim de 10 persones i un màxim de 30. Els participants han de ser majors de 4 anys. La quota de participació és de 9 euros, llevat dels socis de l'entitat organitzadora que poden participar gratuïtament en aquesta activitat.

LA LLAGOSTA

En aquesta població del Vallès Oriental, els interessats a aprendre de ballar

sardanes poden acudir cada dijous, de 19.30 a 21.00 h, al local de la Fundació Agrària i Cultural del carrer de Sant Josep 27, on trobaran els monitors de l'agrupació sardanista La Llagosta disposats a posar els seus coneixements a l'abast de tots els assistents.

LLEIDA

Josep Maria Mas és un actiu sardanista que promou diferents cursets de sardanes a Lleida, que es desenvolupen d'octubre del 2005 a juny del 2006, amb la participació d'un centenar d'alumnes. Aquests cursos s'imparteixen en els següents punts:

Cada dilluns, de 19.00 a 20.00 h, al local social de l'associació de veïns del barri del Secà de Sant Pere.

Cada dimarts, de 20.00 a 21.00 h, al centre cívic de Balàfia.

Cada dimecres, de 19.30 a 20.30 h, al local de l'associació de veïns del barri de Noguera (c/ Democràcia, 19).

Cada divendres, de 19.00 a 20.00 h, al local de la llar del jubilat del barri de la Bordeta, al carrer de Sant Jaume.

Aquests cursos estan oberts a tothom i es permet la inscripció al llarg de tot el període de formació sardanista.

SALT

Salt Sardanista desenvoluparà un curs cada dissabte, de 12.00 a 13.00 h, entre els mesos de gener i juny, a la plaça de la Diputació. La sessió inicial està prevista per al 14 de gener. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any ☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

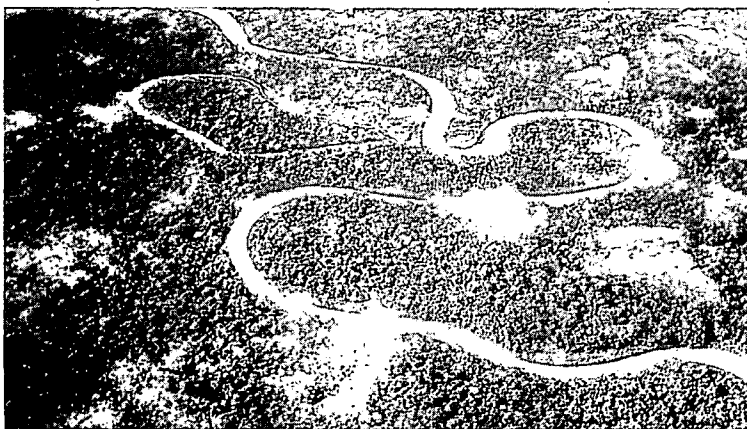
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Signatura del titular del compte

La degradació de la selva amazònica

L'efecte hivernacle produït per l'excés de diòxid de carboni, emès a l'aire per les combustions de tota mena, a part de la contaminació per altres gasos que es produeixen en les indústries, és en part contrarestat per la vegetació terrestre que absorbeix, en la funció clorofil·lica, gran quantitat d'aquest diòxid. Per això es diu, i amb raó, que els boscos són els pulmons del planeta. Gràcies a ells es recupera l'oxigen que ens permet respirar amb normalitat. Però el que està passant ara és que els boscos no donen abast i per això creix la quantitat atmosfèrica del diòxid de carboni i se'n produeix l'efecte hivernacle, amb el conseqüent canvi climàtic. Caldria complir el Protocol de Kyoto i que les bones intencions firmades a Montreal el desembre passat conduïssin els estats a aplicar mesures eficaces!

Però resulta que s'hi afegeix un altre factor a fer més difícil la cosa: el pulmó número u de la Terra s'està destruint a un ritme frenètic. Es tracta de la selva de l'Amazones: s'ha vist, en un estudi recent, que està desapareixent a un ritme dues vegades més gran del que es creia, per l'acció de la tala dels arbres. Els investigadors calculen que la suma d'arbres talats intervé en un increment del 25% del diòxid de carboni. Aquest resultat s'exposa en un article de la revista *Science* de l'octubre passat que s'ha pogut fer per científics brasilers i nord-americans en col·laboració amb la NASA. Les estimacions fins ara donaven

de 25 m deixa penetrar més la llum del sol, el bosc perd humitat, és més susceptible d'incendis i repercuteix també en la població de micos i altres animals que hi viuen. El dany ecològic és notable. Si això continua així el 2020 només quedarà al planeta el 4,7% de les selves verges.

El director de l'equip científic que ha arribat a aquestes conclusions, Gregory Asner, de la Carnegie Institution de Washington, diu: «El nostre objectiu és donar a conèixer resultats al Govern del Brasil, perquè un gran nombre d'aquestes tals són il·legals.» Volen, és clar, una protecció més gran de la selva. S'han de prendre mesures, però caldrà el suport de la comunitat internacional. Els desitgem de debò que hi tinguin sort en tot això, i també en el que diuen d'aplicar la seva tècnica a l'estudi d'altres boscos tropicals.

que cada any desapareixia una mitjana de 16.000-20.000 km² de selva, però ara s'ha vist que cal pujar la quantitat a uns 30.000 (gairebé l'extensió de Catalunya), perquè cal sumar-hi la «tala selectiva», és a dir, no ja aquelles regions de supressió total de selva (que eren les úniques tingudes en compte fins ara), sinó aquells punts en què només es talen alguns dels arbres per aprofitar-ne la fusta, cosa que també contribueix, i molt, a la desforestació tal com es fa. Una nova tècnica aplicada als satèl·lits ha fet veure des del cel els efectes d'aquestes tals: quan es tomba un arbre que pot tenir una alçada

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

29 Dos astrònoms anglesos contemporanis de Newton

Mentre Newton feia les seves elucubracions de matemàtiques, física i òptica, l'astronomia a Anglaterra no estava pas de vacances. No podem passar per alt dos astrònoms, anglesos també, que, a part de l'autor dels *Principia*, la van fer avançar sensiblement amb les seves aportacions i per això figuren, amb justícia, en tots els textos d'història de la ciència dels astres.

John Flamsteed (1646-1719)

Va néixer a Derby (Derbyshire). Tenia poca salut i es veié obligat a deixar els estudis poc abans de complir els vint anys. Però començà a interessar-se per l'astronomia i fins i tot en construí instruments ell mateix. El 1669 presentà un treball de tema astronòmic a la Royal Society que va tenir l'acceptació per part d'Oldenburg i Collins. Poc després ja podia entrar a la universitat de Cambridge. El 1675 es va ordenar sacerdot de l'Església anglicana.

Com que a la corona anglesa li convenia millorar la navegació, cosa que demanava poder conèixer amb la més gran exactitud les latituds i això exigia un mapa ben exacte de les estrelles, no va ser difícil que el rei Carles II acceptés el que li demanaren un grup de científics, entre els quals Flamsteed, de construir un observatori astronòmic reial. I en va ser nomenat director el mateix Flamsteed. Començaren les obres el 1675 segons els plànols de Christopher Wren. S'instal·là a Greenwich, als afores de Londres. Començà les seves funcions el 1676 (feia cinc anys que s'havia inaugurat el de París). El rei només havia subvencionat la construcció i assignat

un sou, més aviat módic al seu primer director, el qual es trobà sense assistents ni instrumental. El nostre home hagué de construir-se ell mateix els aparells o encomanar-los fer, gastant-s'hi el sou i encara quedant a deure. Per poder arribar a tot es posà a donar també classes particulars.

Però emprengué el treball amb il·lusió. Meticulós en les observacions, va utilitzar per primera vegada el rellotge. Se li exigia que publicés més ràpid el que anava observant. Un dels exigents era Newton. Però ell volia les coses ben fetes i de vegades s'hi negà. Havien començat amb bona amistat i acabaren amb tibantor. Un dia Halley, instat per Newton, arrabassà de l'observatori una bona part del que Flamsteed tenia fet i ho publicà. No cal dir que provocà les ires del director que, tanmateix, seguí fent la seva feina amb la meticulositat de sempre. Per fi pogué publicar el seu famós catàleg estel·lar, si bé el tercer volum no sortí fins després de la seva mort. Era tres vegades més extens que el de Tycho Brahe i, gràcies a l'ús del telescopi, amb una precisió de mesures sis vegades superior. L'obra completa s'edità el 1725 amb el títol *Historia coelestis britannica*. El seu mapa era el primer de l'era del telescopi. De gran utilitat per a tot Europa.

El 1680 aparegué un cometa que es dirigia cap al Sol fins que desaparegué de la vista. Molts creien que hi havia caigut, però Flamsteed va assegurar que era el mateix que aparegué un mes més tard, com si vingués de darrere de l'astre rei. I Newton li donà la raó. L'òrbita que duia ho demostrava.

Flamsteed va morir a Greenwich ma-

teix el 31 de desembre del 1719. Els seus hereus van endur-se tots els aparells de l'observatori perquè van considerar que els pertocaven ja que havien estat pagats de la butxaca del director.

S'acordà, després, internacionalment, que fos el meridià de l'Observatori Reial de Greenwich el d'origen de les latituds terrestres, és a dir, té 0°0'0" de latitud.

Edmund Halley (1656-1742)

Va néixer a Haggerston, prop de Londres, d'una família benestant. Tenia un caràcter agradable i bonhomí. Com que els pares li respectaren la seva dèria per l'astronomia i li pagaven el que demanava, ben aviat en va ser un expert. Estudià a Oxford des del 1672 i, sense haver-se graduat encara, al cap de quatre anys d'estudis, se'n anà a l'hemisferi sud, a la illa de Santa Elena, que era possessió anglesa, per poder mesurar les posicions de les estrelles que no es veuen a l'hemisferi nord. S'hi estigué dos anys i publicà un catàleg de 341 estels australs. Això ja li donà fama de bon astrònom. El rei Carles II li donà suport perquè a la universitat li donessin tot seguit el graduat que no havia obtingut abans d'anar-se'n a Santa Elena. A més, va ser admès a la Royal Society.

El 1680 va contemplar, com Flamsteed, el cometa que aparegué. Ell, que ja sentia interès especial pels cometes i havia anat a veure Hevelius el 1679 perquè li expliqués el que en sabia (ho dèiem al capítol 24), decidí aprofundir-ne l'estudi. Quan aparegué el cometa del 1682, molt espectacular, hi aplicà la llei newtoniana i arribà a conclusions interessants. El 1705

publicava *Synopsis Astronomiae Cometicarum*. Hi deia que el cometa del 1682 tenia el mateix itinerari que el del 1607, que el del 1531 i que el del 1456. Que tots quatre havien de ser el mateix cometa que feia el seu recorregut, seguint la llei de la gravitació, en una mica més de 75 anys i que, en conseqüència es tornaria a veure el 1758. I així va ser, però ell no ho pogué veure; havia mort el 1742. El cometa s'anomenà «cometa Halley» en honor seu. Després s'ha presentat el 1835, el 1910 i el 1986, cada vegada més dèbil per la matèria que va perdent, sobretot en passar prop del Sol.

Halley va ser molt amic de Newton. Gràcies a ell, es publicà la gran obra newtoniana, ja que el convencé que la redactés i després ell pagà l'edició perquè la Royal Society no tenia prou diners per subvencionar-ne les despeses.

Halley va ser el primer a afirmar que les estrelles «fixes» es mouen. Consultant catàlegs antics s'adonà que Sírius, Proció i Artur havien canviat clarament de posició en el cel, ja que aquells catàlegs no podien tenir un error tan gran. Això també confirmava que no estaven solidàries en un «cel» (volta esfèrica) sinó a diferents distàncies de nosaltres, amb el moviment regulat també per la gravetat. En aquesta època encara hi havia qui creia en un sol «cel» per a totes les estrelles fixes.

Va ser el segon director de l'Observatori Reial de Greenwich, successor de Flamsteed, mort el 1720. Elegit per al càrrec es trobà amb l'observatori buit d'instrumental; els hereus de l'anterior s'ho havien endut tot. Sense immutar-se hi col·locà aparells més perfeccionats. Exercí el càrrec vint-i-dos anys, fins a la mort. D'aquesta època són les observacions meticuloses que féu de la Lluna.

Com Flamsteed, també va morir a Greenwich, el 14 de gener del 1742, apreciat de tothom quinze anys després de Newton.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangelí
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoràl
 08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-22.00 *Radiofórmula*
 22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Sense embuts*
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
 02.00-02.30 *Dietaris*
Evangelí
Espurna d'Alba
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris*
Evangelí
Espurna d'Alba
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00
 02.00-02.30

02.30-07.00

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*
 23.00-00.00 *Mirades de cinema*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris*
Evangelí
Espurna d'Alba
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Divendres

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris*
Evangelí
Espurna d'Alba
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangelí
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoràl
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris*
Evangelí
Espurna d'Alba
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangelí
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoràl
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangelí* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
 20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Dietaris, Evangelí, Espurna d'Alba*
 02.30-07.00 *Música instrumental*
Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangelí (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 15

08.45 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 09.00 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.15 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 09.30 *Con todos los acentos*
 Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
 Directora: Delfina Simón.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «Música para vivir.»
 Avui ens acompanya el cantautor Migueli que, des de fa anys, comparteix la seva vida amb persones que acaben de sortir de la presó, i compagina aquesta activitat amb la música amb la qual porta la Bona Notícia arreu del món.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 «Tuve hambre y me diste de comer.»
 Humil com les instal·lacions, gairebé defugint els focus de la càmera, el pare Ricardo García manté dempeus, als seus 72 anys, una obra que només es pot explicar com un miracle de l'Esperit. Al menjador per a immigrants s'hi reparteixen més de cent dinars diaris.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de l'escolania parroquial Sant Esteve de Cervelló (Baix Llobregat), sota la direcció de Mercè Carulla.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*
 Director: Ferran González.

Dilluns 16

17.00 *Pueblo de Dios*
 «La Manchuela, de grana y oro blanco.»
 A la comarca de la Manchuela (Conca), cada any hi arriben milers d'immigrants per fer les tasques de la verema i el conreu del xampinyó. Càritas els ofereix el seu servei d'acollida.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 15

10.15 *Signes dels Temps*
 Magazin sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangelí, secció de cinema, etc.
 Director: Francesc Rosaura.

Divendres 13

20.00 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
 El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
 Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Música i missatge

☐ Barcelona 106.6
☐ Tarragona 100.6
☐ Catalunya Central 93.7
☐ Girona 103.4
☐ Lleida 91.5
☐ Tortosa 90.1
☐ Garraf 96.8
☐ Vic 91.3
☐ Cerdanya 104.4
☐ La Seu d'Urgell 105.0
☐ Andorra 107.5

www.radioestel.com

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

- **CONCILI VATICÀ II.**— La institució catòlica VE Multimedios ha llançat una pàgina web, www.multimedios.org/conciliovaticanoii, i un programa informàtic dedicats aprofundir en el Concili Vaticà II.

Altres bisbats

- **MONGES TRINITÀRIES.**— El 21 de gener, a les 17.30, escola de pregària a la casa de la Trinitat de les monges trinitàries de Suesa (Cantàbria). Més informació: a/e: montrini@terra.es

Barcelona

- **ECUMENISME.**— El 15 de gener, a les 10.30, conferència del pastor Felip Carmona, delegat d'ecumenisme de l'Església evangèlica de Catalunya; a les 12.00, eucaristia en la qual predicarà el pastor Carmona. Santuari de l'Ajuda dels caputxins, c/ Sant Pere més Baix, 18 - Barcelona.
- **AULES EIXAMPLE.**— El 16 de gener, a les 18.00, *Història de l'Eixample. El gòtic de l'Eixample: la Concepció i Sant Ramon de Penyaforç. Història i motius del seu trasllat fins al lloc que ara ocupen*, a càrrec del Dr. Josep M. Martí i Bonet, catedràtic d'Història. Parròquia de la Concepció, c/Llúria, 70 - Barcelona.
- **EQUIP DE PASTORAL OBRERA DE BADALONA-ST. ADRIÀ.**— El 16 de gener, a les 19.00, reflexió sobre *Com vivim la fe en Déu i el treball per*

construir una societat més justa i humana. Parròquia de Sant Adrià, pl. Església, s/n, tel. 933 810 021.

- **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 16 de gener, a les 19.30, visita a l'església evangèlica Barcelona Centre. Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645; a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 16 de gener, a les 19.30, presentació del quadern *Converses amb Agustí de Semir*, amb Agustí de Semir i Jaume Botey; a les 20.45, pregària sobre *Conseguir la Utopia al pas dels anys*; el 17, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols, catedràtic d'Història, i Óscar Mateos, llicenciat en Ciències Polítiques; els dies 16, 23 i 30 de gener, i 6, 13 i 20 de febrer, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *La persona humana vista amb ulls de Déu*, amb Josep Giménez, s.j., professor de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya; en les mateixes dates Óscar Mateos, dirigeix el seminari *L'Àfrica, continent oblidat*; els dies 17, 24 i 31 de gener, i 7, 14 i 21 de febrer, de 19.30 a 21.30, seminari sobre *Un altre món és possible si...*, impartit pels professors Joan Travé, s.j., i Manel Marcet (han estat professors d'ESADE). Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 17 de gener, a les 19.30, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Lluís Foix, periodista de *La Vanguardia*. C/ València, 244, 1r - Barcelona.
- **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforç organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La propera sessió serà el 17 de gener, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona; tel. 932 150 237, a/e: penyafor@teleline.es
- **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 18 de gener, a les 16.30, missa; a les 17.30, conferència de Mn. Joan Torra sobre *Els dubtes dels sagraments: l'Euc*

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **GUILLERMO ROVIROSA.**— El 15 de gener, a les 12.00, militants cristians, religiosos i amics de Rovirosa s'aplegaran per celebrar una eucaristia; al saló d'actes es farà una semblança commemorativa de Guillem Rovirosa. Organitza: Moviment Cultural Cristià, tel. 690 873 405, a/e: elsultims@hotmail.com

caristia. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona, tel. 934 351 845.

- **CATEDRAL.**— Amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, el 18 de gener, a les 20.00, tindrà lloc una celebració presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, amb la participació de representants de diferents confessions cristianes.
- **VIDA CREIXENT.**— El 19 de gener, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Cuando la bondad de Dios supera nuestros esquemas*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.
- **DELEGACIÓ DE CATEQUESI.**— L'Escola Audiovisual organitza el 19 de gener, de 18.00 a 20.00, un taller de Bíblia sobre *Jocs i dinàmiques per conèixer la Bíblia*, amb Lourdes Monfort. Més informació: tel. 934 541 898, fax 933 232 537.
- **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 19 de gener, a les 21.00, concert de Philharmonia Orchestra amb obres de Schubert i Ravel; el 21, a les 19.00, i el 22, a les 11.30, Orquestra Simfònica del Vallès, amb obres de Brahms i Schumann. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org
- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA SANT MEDIR.**— Participarà activament en la celebració ecumènica a la parròquia de Sant Medir, el 19 de gener, a les 20.00, dins de la Setmana de Pregària per a la Unitat dels Cristians; els dies 30 de gener, i 6 i 13 de febrer, de 19.30 a 20.30, seminari sobre *Ecle*

siastès, impartit per Josep Bigordà i Montmany. Més informació: c/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527, web: www.santmedir.net

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 21 de gener, a les 9.30, cine-fòrum amb la pel·lícula *Las horas*. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858.
- **ANIMADORS BÍBLICS.**— El 21 de gener, de 10.00 a 13.30, tindrà lloc una trobada per a animadors bíblics sobre metodologia i espiritualitat, *Descobrir el secret de la Bíblia*. Coordina: Justino Martínez, missioner combonià. Més informació i inscripcions: c/ Feliu i Codina, 59 - Barcelona, tel. 934 278 577, a/e: juspaz@combonianos.com
- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 21 de gener, a les 17.00, recés d'any nou a la Llar Verge de Gràcia (c/ Carolines, 16 - Barcelona), dirigit per Mn. Joan Ochagavia. Obert a tothom. Més informació: tel. 932 181 005.
- **PARRÒQUIA DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 21 de gener, a les 18.00, a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les (pl. Sant Pere, s/n - Barcelona), i dins de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, tindrà lloc una celebració ecumènica, presidida pel pastor honorari de l'Església evangèlica de Valldoreix i coordinador d'Agape, Josep Monells, i pel rector Mn. Josep M. Martí.
- **CONFRARIA DEL NEN JESÚS.**— El 22 de gener, a les 17.00, missa i consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de la Visitació, passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.
- **BALMESIANA.**— El 26 de gener, conferència del P. José A. Izquierdo Labeaga, l.c., de la Pontificia Universitat Gregoriana i l'Ateneu Pontifici Regina Apostolorum, sobre *Santo Tomás de Aquino, ¿maestro de bioética?* A les 18.00, missa, i a les 19.30, conferència. Serà al carrer Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org. Organitza: Institut Sant Tomàs de Balmesiana i la SITA de Barcelona amb ocasió de la festivitat de sant Tomàs d'Aquino.

Alba residència d'àvies

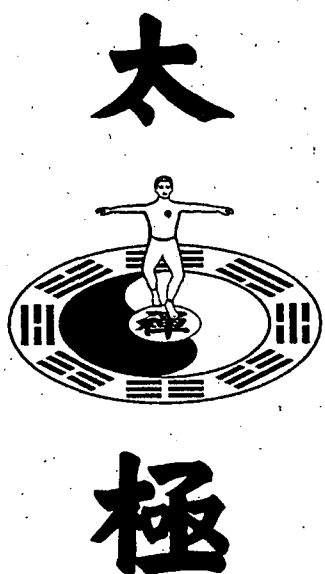
Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

蓋聞善攝生者
陸行不遇虎兇
入軍不被甲兵

Sempre he sentit a dir
que qui coneix l'art de viure
va pel desert
sense evitar ni rinoceronts
ni tigres.
Passa pel mig d'exèrcits
sense cuirassa ni espasa.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
21 de gener
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tels. 690 194 051 - 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

- Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.
- Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.
- Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangelí.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A
NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Trobades com la que aquest estiu passat van tenir lloc a Colònia amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut acostumen a ser un lloc privilegiat per conèixer les noves tendències espirituals que es produeixen en l'Església. A les JMJ s'apleguen moltíssimes sensibilitats i carismes provinents de tots els racons del planeta. Un dels signes d'aquesta vitalitat és l'elevada presència d'hàbits, des dels més discrets als més cridaners, especialment entre les religioses. Entre elles em vaig topar amb sorpresa a Colònia amb la germaneta Alini, una jove religiosa brasilera amb rostre de nena, membre de la Comunitat Catòlica Paraula Viva.

Germaneta Alini, de la Comunitat Catòlica Paraula Viva

«La nostra missió és estar entre els joves sense deixar de ser religioses»

—Em crida l'atenció que una noia tan jove sigui religiosa...

—No sóc tan jove. Tot i que molts diuen que no els aparento, tinc 23 anys. Sóc religiosa de la Comunitat Catòlica Paraula Viva.

—Comunitat Catòlica Paraula Viva?

—Sí, som una jove família espiritual amb uns deu anys de vida. La Comunitat Catòlica Paraula Viva va ser fundada per Alysson Norberto da Costa el 6 d'agost del 1995, a la ciutat de Curvelo, arxidiòcesi de Diamantina (Brasil). Jurídicament estem constituïts com a associació privada de fidels de dret diocesà. En l'actualitat, a més de a diferents diòcesis brasileres, també som presents a Lugano (Suïssa), Toló (França), i durant aquest any 2006 es preveu una fundació a Monterotondo (Itàlia).

—En què es basa el vostre carisma?

—La nostra família espiritual va néixer per evangelitzar especialment els joves i les famílies. El nostre carisma ens porta a l'anunci i proclamació joiosa de l'Evangeli, rescatant en l'home l'amor per allò sagrat i despertant-hi la

devoció a l'Eucaristia com a font de vida. Volem ser testimoni enmig del món d'un lliurament valent i radical a l'Evangeli. La nostra espiritualitat és d'adoració al Santíssim Sagrament, devoció mariana i profunda comunió amb el Sant Pare i el Magisteri de l'Església. Els nostres pares espirituals són Francesc d'Assís i santa Teresa de Lisieux. Ens sentim cridats a viure la pobresa i radicalitat de sant Francesc, i l'amor, adoració i contemplació de santa Teresina.

—De quina manera us plantegeu avui l'evangelització entre els joves?

—El nostre fundador, el germà Alysson, sempre ens diu que hem d'estar entre els joves sense deixar de ser religioses. Precisament el carisma de la nostra comunitat està abocat en l'evangelització dels joves: pregar, fer trobades, preparar música litúrgica i danses per als joves. Fins i tot ens hem atrevit a fer algunes incursions en la música pop-rock. També organitzem missions populars, a través de les quals mirem de respondre a la crida del Papa de sortir a l'encontre dels qui no creuen. El nostre desig i màxim objectiu és que els joves pu-

guin arribar a fer una experiència personal de l'amor de Déu.

—Què destacaries de l'any 2005, tan intens en el si de l'Església?

—És difícil destacar alguna cosa, perquè n'hi ha hagut tantes...: la mort de Joan Pau II, l'elecció de Benet XVI, la celebració de l'Any de l'Eucaristia, la Jornada Mundial dels Joves... Personalment, en sentir-me cridada a l'evangelització dels joves, vaig viure amb gran intensitat la JMJ 2005. Ja amb el seu lema em vaig sentir fascinada: «Hem vingut a adorar-lo.» Com que actualment estudio teologia a Lugano (Suïssa) vaig tenir la sort de poder acudir a Colònia juntament amb 41 germans i germanes de diferents comunitats. Va ser una experiència molt enriquidora a través de la qual les religioses joves de Paraula Viva vam poder oferir novament a Jesucrist tot el que som. Com a religiosa no puc oferir cap altra cosa que la meua vida per evangelitzar els joves. A Colònia vaig renovar la meua opció de lliurar tota la meua vida i, amb ella, tot el meu sacrifici en l'anunci de la Bona Nova als joves.

Samuel Gutiérrez

El perquè del romànic

A Catalunya el romànic és segurament un dels estils artístics més estudiats pels experts i en general més apreciats per la població. El romànic català presenta singularitats, i és excepcionalment ric en pintura, però pel que fa a l'arquitectura no és dels més espectaculars d'Europa; només cal pensar que la imponent torre de Pisa és romànica! I la pintura i l'escultura posseeixen un primitivisme simbòlic interessant, però bastant allunyat d'una bellesa realista i que el faria més fàcil de ser copsat a primer cop d'ull pels no entesos en la matèria.

Així, doncs, l'explicació d'aquest amor nostre per l'art romànic va més enllà de l'interès merament artístic i estètic, i en bona part s'ha de buscar en el context històric que el va veure néixer. El romànic va ser als segles xi i xii el primer art comú a tota la cristiandat occidental, i a casa nostra, a més, es va desenvolupar paral·lelament a l'expansió del comtat catalans. Es pot dir, per tant, que el romànic va ser el primer art nacional català, encara que només sigui realment abundant en una part del territori, la Catalunya Vella. En aquest art, a més, es van construir els grans monestirs que van vertebrar i evangelitzar profundament Catalunya: Sant Martí del Canigó, Sant Miquel de Cuixà, Santa Maria de Ripoll, Sant Pere de Rodas, etc. D'aquí, el valor del romànic: el seu vincle directe amb el naixement de Catalunya i la cristianització definitiva del nostre país.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Compromès i discret

De tant en tant, la mort d'una persona rellevant produeix entre nosaltres, més aviat poc conjuntats, un moviment d'unanimitat gratificant. Ara, per exemple, el dolor per la desaparició de Llorenç Gomis ha tingut la contrapartida del reconeixement social dels seus valors, indiscutibles i indiscutits. Res no permet dubtar de la justícia i de la sinceritat dels elogis que li han estat prodigats. Però potser no seria inútil mirar de projectar, al mateix temps, l'exemplaritat de la seva figura a la vida de cada dia, extreure'n les lliçons, plantejar-nos quina ha estat i és, respecte d'elles, la nostra capacitat de recepció.

Des d'una visió eclesial, és correcte dir de Gomis que ha estat un laic compromès. Però si ens volem entendre, ens cal ser més concrets. La qualitat del compromís no li venia de cap etiqueta. Justament causava la impressió contrària: una de les notes del seu tarannà més subratllades aquests dies ha estat la discreció. Li venia, aquella qualitat, de l'autenticitat de la seva vocació de poeta, d'escriptor, de periodista. Aquesta vocació, juntament amb l'alt

nivell amb què l'exercí —ja fa molts anys, Carles Riba el situava al capdamunt dels escriptors en llengua castellana—, li van obrir lloc a l'interior del nostre teixit social i li permeteren de ser-hi testimoni, des de la condició laical. Res a veure, doncs, amb la imatge del propagandista.

L'absència d'etiquetatge anava unida, en ell, a una altra condició fonamental: la llibertat. De vegades la discreció és posada en relació amb la timidesa. També la podem relacionar amb el zel per la pròpia llibertat. De fet, els compromisos polítics, certament efectius, de Gomis no eren de manual. Matisava. Em deia un amic i deixeble seu que també en les polèmiques eclesials defugia, per exemple, les recollides de signatures: deia que ja es definia en els seus articles. La llibertat d'esperit la demostrà singularment amb la seva fidelitat crítica a la fe. Cal refer la memòria del que eren els preconiliars anys cinquanta per valorar la intel·ligència i el coratge de la revista *El Ciervo* i els seus missatges d'obertura social i mental.

Convé adonar-nos, a banda d'altres aspectes importants, de la fecunditat d'aquesta manera de viure el cristianisme. En un moment de crisi de moltes conviccions i de desprestigi de la institució eclesial, Llorenç Gomis ha fet escola. No només amb el seu exercici de la docència, sinó, sobretot, orientant en profunditat diversos professionals que se'n consideren deixebles. Avui més que mai som responsables els cristians de refer la credibilitat. «Les obres de la saviesa acrediten que és justa» (Mt 11,19).

De vegades amb unes mateixes paraules es difonen idees diverses. Avui se senten simplificacions de la missió del laic que semblen voler-lo reduir a la condició de simple repartidor de consignes morals conjunturals. El perfil d'aquest cristià compromès i discret ens ajuda a no banalitzar el treball evangelitzador.

Ara mateix

Rauxa